

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H HARLEQUIN®
TM

Special Edition

3
Roman

USA TODAY bestselling author

SUSAN MALLERY

Yedek Milyoner - Beklenmedik Milyoner
Mükemmel Milyoner

HQN SE 2016/04

Special Edition

YEDEK MİLYONER

Başarılı iş adamı Ryan Bennett, ayarlanmış bir randevuda zengin kuzeninin yerine geçmeyi kabul etmişti. Ama Ryan, Julie Nelson'ı gördüğü andan ona veda etmesi gereken ana kadar bir büyüye kapılmış gibiydi ve onun yatağını paylaşma davetine karşı koyamamıştı. Birlikte geçirdikleri sıcak dakikaların ardından gerçek kimliğini açıklayan Ryan, aralarındaki tutkunun gerçek olduğunu iddia etti ama Julie inanmıyordu. Artık onu düşmanı olarak görüyordu. Ancak düşmanın bebeğini taşıyordu...

BEKLENMEDİK MİLYONER

Milyoner Kane Dennison'ın ilk hatası, yaralı Willow Nelson'ı kollarında taşıyarak kimseyi kabul etmediği evine almak olmuştur. Elbette onun yardımına ihtiyacı vardı ama bu tek seferlik iyiliği, Willow'u onun iyi bir adam olduğuna inandırmıştı, halbuki değildi. İkinci hatası, Willow'u kaçıp uzaklaşması için uyardığı hâlde kendini tutkunun kollarına bırakması olmuştur. Çünkü onun gibi bir kadın, tek gecelik bir ilişkiden fazlasını hak ediyordu. Kadın, ruh eşlerine inanıyordu, adamsa kimseye güvenmiyordu ve kimseye ihtiyacı yoktu. Bu durumu Willow bile değiştiremeyecekti!

MÜKEMMEL MİLYONER

Todd Aston'ın playboy namı alıp yürümüştü. Güç ona yakışıyordu. Marina Nelson, Todd'un kuzeniyle evlenecek olan kardeşine mükemmel düğünü planlamasında yardım etmeye söz vermişti. Bir şekilde, pasta tadımı yapıp gelinlik provalarına giderken, Marina, Todd'u istediğini fark etti, Todd da onu istiyordu. Kaçınılmazı önleyemedi. Ancak Todd'a tutuldukça, onun evlilik isteyen kadınlara güvenmediğini fark ediyordu.

Bu durum da, büyükannesinin onunla evlenecek Nelson kızına vadettiği bir milyon doları büyük bir sorun hâline getiriyordu.

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

Fiyatı: 14.90 TL / Kıbrıs: 18.90 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org> E 2016/04

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Julie Nelson'un önceden tanımadığı biriyle olan ilk randevusu o kadar kötü gitmişti ki, sonrasındaki on yıl boyunca tövbe etmişti.

Bahsi geçen adam , yiyebildiğin- kadar-ye büfesindeki Julie hariç her kadınla flört etmiş, paylaştıkları salata sosu kasesine parmaklarını sokmuş, ve sonra hesabı ödemekten kaçınıp ödeme ve eve geri dönme işlerini ona bırakmıştı. On altı yaşındaydı ve eğer geceyi korkunç bir gıda zehirlenmesi neticesinde acil serviste noktalamasaydı, o geceyi unutabilirdi.

Fakat oradaki tek sevimli stajyer doktorun üstüne başına kusması bardağı taşıran son damlaydı. Bir daha asla diye yemin etti, bu hayatta veya eğer olursa bir diğerinde, akla gelebilecek hangi sebeple olursa olsun , bir daha asla tanımadığı biriyle buluşmayacağına yemin etti.

***B**u geceye kadar.*

“ Bu bir felaket olacak,” diye mırıldandı kendi kendine araba-sının anahtarlarını valeye uzatıp popüler bir batı yakası restoranının önüne doğru yürürken. “Ben bunun için fazla zekiyim. Ne halt

ediyorum ben burada?"

Cevabını halihazırda bildiği için bu aptalca bir soruydu. O ve iki kız kardeşi kimin kötü şöhretli, Üçüncü Todd Aston'la

buluşmayı deneyeceği kararıyla karşı karşıya gelmişlerdi. Julie hayatın gerçekten önemli kararlarını alırken kullandıkları geleneksel taş-kağıt-makas oyununu kaybetmişti ve bu randevuyu kazanmıştı. Makas ona sürekli kaybettirirdi ve kız kardeşleri bunun farkındaydı.

Parlak cam kapıyı çekerek açtı ve kalabalık fuayeye adım attı. Görünüşe göre burada boş masalar boş park yerleri kadar az rastlanır cinstendi. İyi giyimli kalabalığın arasında çok genç, çok ince ve çok solgun bir garsonla karşılaşınca kadar süzülürdü.

"Todd Aston'la buluşacağım" dedi Julie bir yandan bu kıza bir sandviç yemenin onu öldürmeyeceğini söyleme dürtüsüyle savaşıırken.

Genç kadın rezervasyon defterine baktı. "Bay Aston burada. Size masasını göstereyim."

Kimsesiz çocuğu restoranın arka tarafına kadar takip etti, kendi normal ölçülerdeki kalçalarını önündeki varolmayanlarla karşılaştırmamaya çalışarak. Gerçi kendini yetersiz hissetmek Üçüncü Todd Aston'la olan bir randevu için heyecanlanmaktan daha eğlenceliydi. Bir insan isminin önünde bir sayıyla nasıl yaşırdı? Bu ona büyürken uyku saati favorisi olan Gilligan'ın Adası kitabındaki Mr. Howell'ı hatırlattı.

Birden gözlerinin önünde Mr. Howell'ın çizgili pantolon ve beyaz cekete bürünmüş, daha genç hali canlandı ve garson kız köşedeki masanın önünde durup hiç de yaşı geçkin, gösterişli bir milyonere bezemeyen birini işaret ettiğinde gülmek için kendini zor tutuyordu. Todd Aston ayağa kalktı ve gülümsedi. "Merhaba. Sen Julie olmalısın."

Taş-kağıt-makas oyununu kaybetmek hiç bu kadar iyi görünmemişti diye düşündü giydiği tehlikeli bir biçimde yüksek topuklarına rağmen ona tepeden baktığını fark ederek. Todd, koyu renk gözleri ve *Büyük Hain Kurt'un, Kırmızı Başlıklı Kıza* gülümsemesini hatırlatan gülüşüyle yakışıklıydı.

Dangalağa, umutsuz vakaya ve saf ırka benzemiyordu ve hesabı ona yükleyecek gibi de durmuyordu.

“Selam Todd,” dedi. “Seninle tanışmak güzel.”

Julie’nin sandalyesini tuttu; ki bu hoş ve beklenmedik bir davranıştı, ve tekrar sandalyesine oturdu. Garson kız onları yalnız bıraktı.

Onu inceledi; koyu saçlarını, sol yanağındaki gamzesini ve muhtemelen onun son harç kredisi taksiti kadar bir miktara mal olmuş zarif kravatını.

“Pekala, bu garip bir şey,” dedi neşeli bir şekilde, aşık aranı gizlemekte bir neden görmeyerek.

Sol kaşı kalktı. “Buraya gelirken trafiğin nasıl olduğu ya da havadan konuşacağımız sosyal incelikler kısmı olmayacak mı?”

“Elbette, eğer istersen. Hava güzel, ama dur biraz, burası Güney California ve biz bunu bekleriz. Trafığe gelince, o da iyiydi. Senin günün nasıl geçti?”

Tekrar gülmüştü. “Beklediğim gibi değilsin.”

Neler olabileceğini sadece hayal edebilirdi. “Çok genç, çok yapay ve çok umutsuz değil miyim?”

Ürktü. “Yine sosyal inceliklerin eksikliği. Annen bu durumda ne derdi?”

Julie soruyu düşündü. “Sadece bir kadeh şarap iç, iyi biri olduğundan emin ol ve eğer ondan hoşlanırsan ona numaranı ver.”

Bir kakhaha attı. Sesi alçak, zengin ve erkeksiydi. Şimdiye kadar tedirginlik ve saf kabadayılıkla idare ediyordu fakat onun gülümsemesi sırtmaya döndüğünde göbek deliğinin ardında bir yerde küçücük bir ürperme hissetti.

İlginç. Belki de bu tanımadığı biriyle buluşma işine çok daha önceleri ikinci bir şans vermeliydi.

“Bu iyi bir nasihat,” dedi “sanırım annenden hoşlandım”

“Hoşlanılacak biridir.”

Garson görüldü ve onlara mönüleri uzattı, ardından içecek tercihlerini sordu. Julie bir votka tonik ısmarlarken Todd on sekiz yıllık bir viski söyledi.

“Annenin tavsiyesine uymuyorsun galiba?” diye sordu gar-

son giderken.

“Uzun bir gün oldu.”

“Ne yaparak geçirdin?”

“Uluslar arası bir hukuk firmasında iki yıllık ortağım.”

“Bir avukat. Baro sınavını geçtin mi?”

“Elbette.”

Kıkırdadı. “Kendine güveniyor gibisin.”

“Güven gerçeklerin ardından kolaylıkla gelir.”

“Ya önlerinden ne gelir?”

“On sekiz saatlik iş günleri ve çalışmak. Bütün bir hayatı kaplıyor.”

“Ne çeşit bir uluslararası hukuk? İnsan Hakları gibi bir şey mi?”

“Uluslararası anonim şirketler hukuku,” dedi “benim uzmanlık alanım Çin ile yapılan kontrat ve birlikler.”

“İlginç bir uzmanlık alanı.”

Küçümsenmeye bayılırdı, özellikle bir erkek tarafından. “Benim için çok doğal. Mandarince biliyorum.”

O iyiydi. Sadece biraz şaşırmış göründü sonra hemen toparlandı. “Etkileyici.”

“Teşekkür ederim.”

Onu incelerken bakışları keskinleşti. “Tamam, Bence baştan başlayabiliriz.”

Julie güldü. “Neden? Çok iyi gidiyordu.”

“Elbette. Senin için. Bak, Ruth Teyzem bana benimle tanışmak isteyen ‘genç bir bayan’ olduğunu söyledi. Yer ve saat belirlildi ve buradayım. Başka türlü birini bekliyordum. Hoş bir sürpriz oldun.”

Julie bakışlarının onun geniş omuzlarında oyalanmasına izin verdi. Ya vücut çalışıyordu ya da çok seçkin bir gen havuzundan geliyordu. Aslında iki ihtimali de kabul edebilirdi.

“Ruth Teyze’nin söylediklerini her zaman yapar mısın?”

“Çoğunlukla.” Omuzlarını silkti. “Aslında benim büyük büyük teyzem ya da ona benzer bir şey. Ama bana karşı iyidir ve ben de onu önemserim. Eğer onun için gerçekten önemli değilse

benden bir şey istemez ve istediğinde ben de evet demeye çalışırım. Bu önemliydi.”

Ya doğruyu söylüyordu ya da repliklerine gerçekten çok iyi çalışmıştı. O noktada samimi olmasını istedi.

“Sen de hoş bir sürpriz oldun.” diye kabul etti şimdilik ona güvenmeye karar vererek. “İçeri girdiğimde Mr. Howell’ı hayal ediyordum.”

“Gilligan’ın Adası’ndaki mi? Teşekkürler.”

Gülerek sordu. “Gilligan olmayı mı tercih ederdin?”

“James Bond olmayı tercih ederdim.”

“İngiliz değilsin.”

“Aksanım üzerinde çalışabilirim.”

Ona doğru eğildi. “Peki James Bond’u bu kadar çekici yapan kullandığı aletler mi yoksa beraber olduğu kadınlar mı?”

“Her ikisi de.”

“Dürüst davranıyorsun.”

“Şaşırdın.”

Şaşırmıştı. “Düzeltebilirim.” dedi. “Peki. James taksim Todd, senin hakkında tüm bildiklerim bir işadamı gibi giyindiğin ve Ruth Teyzene taptığın. Ve sanırım şu isminin önündeki numara meselesine şimdi girmememiz gerekiyor.”

“İsmimin önündeki numaranın nesi var?”

“Hiçbir şeyi yok. Çok şeker. İnternet sitelerine kaydolurken hep o kutucuğu boş bırakırım ve sen durup oraya kocaman bir üçüncü koymak zorundasın.”

“Üçüncü yazmak o kadar da büyük bir şey değil. Diğer harflerle aynı büyüklükte. Büyük yazılmak istiyor belki ama gerçekleşmemiş fanteziler hayatın gerçekleri.”

Büyüleyici diye düşündü mutlulukla. Bu adam tam anlamıyla büyüleyiciydi.

Garson içkileriyle çıkageldi. Gittiğinde Todd kadehini kaldırdı.

“Zeki, komik ve güzel bir kadının yaşattığı beklenmedik keyfe” dedi.

Tamam, bu hazırlanmış bir sözdü, ama eğleniyordu ve bu söz-

leri gerçekten kast ederek söylediğini kabul edebilirdi.

“Teşekkür ederim.” Kadehini onunkine değdirdi.

Her nasılsa bir şey oldu ve parmakları birbirlerine temas etti. Kısa, anlamsız bir temas. Ama garip bir biçimde farkındaydı. Kız kardeşi Willow evrenin ona bir mesaj yolladığını ve bunu dinlemesi gerektiğini söyleyebilirdi. Kız kardeşi Marina, Todd’un “O” olup olmadığını bilmek isterdi.

“Ee, sen hangi işle meşgulsün?”

Bardağını masaya bıraktı. “Göge yazı yazıyorum. Bilirsin insanların bulutların üzerinde birbirleri için bıraktıkları korkunç mesajlar. Barney Cathy’i seviyor. John, akşama süt getir.”

Julie içkisinden bir yudum daha aldı ve bekledi.,

Todd iç geçirdi. “Bir risk sermayesi şirketine ortağım. Küçük şirketleri satın alır, onları büyük şirketler haline gelene kadar paraya ve uzmanlığa boğarız ve sonra başka birine satar ve bundan ahlaksız bir miktarda kar ederiz. Bu iğrenç. Kendimden utanmalıyım.”

Güldü. “Ben senin aile vakfının başında olduğunu tahmin ederdim.”

“O işle ilgilenen profesyonel bir kurul var. Ben var edip sonra elinden çıkarmayı tercih ederim.”

“Kulağa çok acımasızca geliyor” diye alay etti.

“Acımasız olabilirim. Hem de çok. İnsanların ismimin önündeki sayı yüzünden beni hafife alma eğilimleri vardır. Benim işe yaramaz olduğumu düşünürler. Ama değilim.”

Ona inandı. Komik, güçlü ve bakılması çok kolay olan. Özellikle şimdi, Ona bu kadar dikkatli bir şekilde bakarken. Julie onun bütün ilgisini çektiğini hissetti ki bu hem heyecan verici hem de biraz korkutucuydu.

“Ama seni de hafife alıyor olabilirler.” diye ekledi.

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Çünkü ben de yaptım. Uluslar arası çalışıyorum dediğinde ben insan hakları hukukunu düşünmüştüm.”

“Bu erkeklere özgü bir şey. Varsayım kadınların iş yerine duygularını seçecekleri yönünde.”

“Bununla sık karşılaşıyorsun.” Soru sormuyordu.

“Evet, ama umursamıyorum. Hatta bunu kullanıyorum. Kariyerim benim için çok önemli. Büyük bir hukuk firmasındaki ilk birkaç yıl oldukça zorlu olabiliyor. İlerlemek istiyorum ama büyürken bana doğru olanı yapmak öğretildi. Bu yüzden ben de hafife alınmanın avantajından yararlanıyorum ve çabalıyorum.”

“Acımasızca?” diye sordu.

“Acımasızlıkla flört ederim ama asla gerçekten bir çift olamadık.”

Bakışları kilitlendi. O ana kadar, Julie içkisinin ve sohbetin tadını çıkarıyordu ama birden aralarındaki gerilim çatırdadı. Ensenindeki saçların diken diken olduğunu hissetti. O Todd’un kılı kırk yaran biri olduğunu düşünmüştü ve muhtemelen Todd onun bir geri zekalı olduğunu varsaymıştı. Bunun yerine firmadaki ikinci yılı dolmadan ciddi ilişkilere girmeme kuralını yeniden düşünürken buldu kendini. Çok fazla zamanı yokken ve eğer doğru teşvikle yaratılmışsa bir istisna yapabileceğine karar verdi.

Onun zeki ve şüpheci olduğu halde yine de Ruth Teyzesinin söylediklerine değer vermesinden hoşlandı. Gülüşünü ve gözlerinde oynaşan ilgisini sevdi.

Uzun zamandan beri ilk kez, uyluklarının arasında bir sıcaklık hissetti. Vücudunun o kısmının tamamen ölmediğini bilmek güzeldi.

“Bana hayatındaki kadınlardan bahset,” dedi.

O sırada içkisini yudumluyordu ve neredeyse boğulacaktı. “Hiç fotoğraf getirmedim.”

“Önemli değil. Kısa bir açıklama da iş görür. Bu seferlik geçmişlerini istemeyeceğim.”

“Çok cömertsin.” Kadehini yerine bıraktı. “İkizler vardı...”

Gülümsedi. “İkizlerle bir işin yok ve ben o kadar kolay korkmam.”

“Pekala. Şu anda ciddi olarak görüştüğüm biri yok.” Kaşlarını çattı. “Hatta hayatımda şu anda kimse yok diyelim. Geçen yıl zor bir ayrılık atlattım. Eski eşler ve eski nişanlılar da yok. Ya sen?”

“Okuldaki son yılımda kalan bir eski nişanlı. Şu anda kimse

yok.”

“O aptala ne oldu?”

Julie randevu ekseninin dışında olabilirdi ama bir konudan nasıl kaçılabilceğini biliyordu. Yürek yakan hikayesine girmenin bir alemi yoktu. “İşler yürümedi.”

Garson masaya geldi ve münü hakkında bir soruları olup olmadığını sordu.

“Böylece münüye bakmamız önerilmiş oldu” dedi Todd sırıtırken, “henüz değil fakat üzerinde çalışacağız.”

Julie yeniden yalnız kalana kadar bekledi ve, “Mönüye bakmaya ne gerek var ki? Az pişmiş biftek ve salata söyleyeceksin. Salatayı istediğinden değil de eğer sebze söylemezsen, insanlar senin iyi terbiye almadığını düşünecekleri için.”

Sol kaşını kaldırdı. “Sen biftek isteyeceksin, ama “kadınlar randevularda yemek yemez” teranesi yüzünden, aslında çok sevmediğin halde balık ısmarlayacaksın.” Kadehini kaldırdı. “Son söylediğimi geri alıyorum. Balık seviyorsun fakat yalnızca iyice kızarmış haliyle, yanında bira ve patates kızartması varken.”

“Ton balığını severim.” dedi fazlaca resmi bir şekilde.

“Konserveler sayılmaz.”

Julie güldü. “Tamam, sen kazandın. Biftek ısmarlayacağım ve hatta gerçekten yiyeceğim de. Ama kimseye söylemeyeceksin.”

“Yeterince adil. Ve ben de lanet olası salatayı söyleyeceğim.” Ona doğru eğildi. Koyu renkteki bakışı onunkine kilitlendi. “Sıkı lacağımı düşünmüştüm.”

“Ben de. Ben ayrıca ahlaki ve entelektüel açıdan üstün hissedeceğimi de düşünmüştüm.”

Sırıttı. “Ahlaki kısmı bana uyar.”

“Fakat senden daha zeki olamaz mıyım?”

“Ben oldukça zeki bir adamım.”

Oradaki sıcaklık yaklaşık on altı derece yükselirken sandalyesini kıdırdı.

İçkisine uzandı, fakat kadehini kaldıramadan Todd elini avucunun içine almıştı. Onun eklemlerini ovalarken parmakları sıcak

ve güçlüydü. Farkındalık sarsıntıları koluna doğru ilerledi ve oradan da vücudunun bütün ilginç yerlerine sıçradı. Kendini gevşek ve tümüyle dışı hissetti ki bu onun için alışılmadık bir kombinasyondur. Normalde kendini uyanık ve korkutucu hissedirdi.

“Teknik bir sorum var,” dedi baş parmağını avucunun ortasını daha iyi ovabilmek için elini kımıldattığında. “Ruth teyzem hakkında.”

“Nedir?”

“O senin büyükannen.”

“Söylentiler bu yönde,” dedi Julie onu ele geçirmeye çalışan bu ihtiyaçtan çok aralarındaki sohbete yoğunlaşmaya çalışarak. Kendi kendine şu anda Todd’a karşı gösterdiği tepkinin onun yaptığı şeyden çok on sekiz aydan fazla zamandır kimseyle çıkmamasına bağlı olduğunu söyledi. Ama sorun, kendini buna ikna edememesiydi.

“Eğer benim büyük, büyük teyzemse ve senin de büyükannen- se,” dedi. “bu bizi...”

Ah, evet. Endişesini anlamıştı. “İlgisiz yapar. O senin büyük amcanın ikinci karısı. Çocukları olmamıştı. Bütün bunları açıklamıştı. Sana söylemedi mi?”

Elini kaldırdı. “Hayır, söylemedi.”

“Artık biliyorsun.” Söz Büyükanne Ruth’tan açılmışken, Julie eve döndüğünde ona büyük bir teşekkür notu yollayacaktı.

“Artık biliyorum.” Ayağa kalktı ve elini ona uzattı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Julie.

“Seni dansa kaldırıyorum.”

Dans... Dans etmek gibi mi? Liseden beri dans etmemişti ve hatta o zaman bile çok iyi değildi.

“Burada dans edilmiyor,” dedi sandalyesinde sıkıca otururken.

“Tabii ki ediliyor. Ve şimdi kuzen olmadığımızı da biliyoruz, hadi dans edelim.”

Kendini aptal durumuna düşürmekle, vücudunu onunkine yaslamak düşünceleri arasında parçalanmıştı. Şimdi fark etmeye tenezzül ettiği için, arka plandaki yumuşak ve yavaş müziği duydu. Kulağa hoş geliyordu, fakat önünde duran adamın cazibesine yak-

laşmamıştı bile.

“Beni yalvartacak mısın?” diye sordu.

“Yalvarır mısın?”

Ağızındaki bir köşe gülümsemeye dönüştü. “Belki.”

Kalktı ve elini onun avucuna bıraktı. Onu üç kişilik bir dans orkestrasının çaldığı ve bir çok çiftin birbirlerine sarılarak dans ettiği, restorancın arka kısmına doğru götürdü. Göğüsleri onun göğsüne degecek kadar yakın değillerdi, fakat birden vahşi ve de uygunsuz bir dürtüyle yaklaşmak ve yalnız bir kedi gibi sürtünmek istedi.

Bir erkek olmayalı çok uzun zaman geçti dedi kendine. Ve şimdi bunu fark etmek için çok uygunsuz bir zaman değil miydi?

“Güzel kokuyorsun.” diye fısıldadı kulağına.

“Fotokopi makinesi toneri,” diye karşılık verdi. “Sevdin mi? Bugün kartuşu değiştirmem gerekti.”

İnledi. “İltifatı dahi kabul edemiyor musun?”

“Pekala, teşekkür ederim.”

“Daha iyi.” Gülümsedi. “Kolay biri değilsin.”

“İşte bu altında kalamayacağım bir iltifatı.”

“Zor olmak hoşuna mı gidiyor?”

“Bazen. Senin gitmiyor mu?”

Elini belinden sırtına çıkarttı. “Bazen” dedi, onun cevabını yankılayarak.

Gözlerinin içine baktı. “hakkında çıkarımlar yapan insanlardan hoşlanmıyorsun.”

“Sen yaptın.”

“Sen de yaptın. Ödeştik.”

“Ödeşmekten öte Julie, biz iyiyiz.”

Böylece, kafasını eğdi ve dudaklarını Julie’ninkilere nazikçe değdirdi. Öpücük beklenmedikti ama çok lezzetliydi.

Midesi sıkıştı ve göğüsleri ağrıdı. Öne ve arkaya doğru hareket etti. Fakat Öpücüğü derinleştirmede.

“Halka açık bir yer” dedi kendi kendine. Onu utandırmak istememişti. Buna minnettar olmalıydı. Ve olacaktı... Zamanla.

Dikleşti ve boğazını temizledi. “Geri dönmemiz ve sipariş

vermemiz gerekiyor. Biliyorsun, sorumluluk.”

Bir kalp atışı kadar geçen zamanda neredeyse bir alternatif olup olmadığını soracaktı. Dansetmeye, dokunmaya ve öpüşmeye devam etseler ne olurdu? Yalnızca içinde bu sorunun cevabını bildiğine dair bir his vardı.

Çok fazla ve çok erken diye düşündü ayrıldıklarında. Uzun zamandır kimseyle çıkmamıştı ve ağırdan almak çok mantıklı görünüyordu. Ama bu adam onu baştan çıkartmıştı.

Masalarına doğru yürürken elini avucunda tutmaya devam etti.

“Bana neden burada olduğunu söylemedin,” dedi oturlurken. “Ben sana Ruth Teyzemin gelmemi rica ettiğini söyledim. Senin mazeretin nedir?”

Bilmiyor muydu? Gerçekten mi? Ah, tanrım. Bu iyi olabilirdi.

“Annem ve annesi yıllardır birbirlerinden kopuklar. Birkaç ay önce Ruth tekrar hayatımıza girdi. Kız kardeşlerim ve ben daha önce onunla tanışmamıştık. Annem ondan bahsetmemişti bile.

Geçen hafta, yemekten, Ruth bir yeğeni olduğunu söyledi ve birimizin seninle çıkmasını önerdi.”

“İlginç.”

“İlginçten öte. Bize şey teklif etti... ne olduğu önemli değil.”

“Tabii ki önemli.”

“Aşağılanmış hissedeceksin.”

“Gerçeği kaldırabilirim,” diye dalga geçti. “Ne teklif etti?”

“Para.”

Ona baktı. “Benimle buluşman için sana para mı veriyor?”

“Ah, hayır. Randevular bedava. Eğer seninle evlenirsem, nakit alacağım, Bir milyon dolar. Her birimiz. Ben, annem, kız kardeşlerim. Çok harika değil mi?”

Çenesindeki bir kas seğirdi, fakat öte yandan hiçbir şey belli etmedi. Ne düşündüğünü tahmin etmeye başlayamazdı.

“Hepimiz şaşırdık.” Dedi Julie. “Teyzenin birine seninle evlenmesi için para teklif etmesini gerektirecek ne gibi bir yanlışlığının olabileceğini bulamadık.”

“Yanlışlık? Ben de mi?”

“Elbette.”

Çok eğleniyordu, ama bunu ona fark ettirmemeye çalışıyordu.

“Birimizin randevuya gelip senin gerçekten de ne kadar berbat olduğunu görmesine karar verdik,” diye devam etti. “Adayı belirlemek için taş, kağıt, makas oynadık.”

Todd bu noktada gerçekten ürkmüştü. “Taş, kağıt...” Boğazım temizledi. “Yani sen kazandın.”

Gülümsedi. “Oh, hayır, Todd. Ben kaybettim.”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

Garson siparişlerini almak için gelmişti. Julie istediklerini söyledi ve Todd aynı şeyi yaparken bekledi. Mönüye çok az bakmıştı, bunun yerine bakışını ona kilitlemişti.

“Kaybettin ha?” diye sordu. Sesi hafifçe boğuklaşmıştı. “Yani kazanamadın gibi mi?”

Küçük bir gülümseme belirdi yüzünde. “Hı –hı. Nasıldır bilirsin. Kaybeden rahatsız edici şeyi yapmak zorundadır. Ve bu da seninle olan bu randevuydu. Tamamıyla rahatsız edici.

“Kaybettin?”

Kızların üçünün de ona eşlik etmek için can atmadığını kavrayamamış görünüyordu. Ah, erkeklerin aptallığı.

“Eğer kendini daha iyi hissedeceksen,” dedi içkisinden bir yudum almadan önce. “Kaybettiğime sevindim.”

“Bu itirafın beni nasıl etkilediğini anlatamam.”

“Bu kadar ciddiye almamalısın. Duruma bir de bizim gözümüzden bak. Seni hayatın boyunca tanımış olan büyük teyzen, seninle evlenmesi için birinc para vermeye hazır. Sırtında bir kamburun olduğunu ya da garip bir hastalığın seni yamru yumru bıraktığını düşündük. Fil Adam gibi.”

Neredeyse boğulacaktı. “Benim Fil Adam olduğumu mu dü-

şündünüz?”

“Sadece bir düşünceydi. Ve buna rağmen buraya geldim.”

“Kaybettin ve ben de acındığı için birlikte olunan adamım. Harika. Ruth’un bir milyon dolar önerdiğine inanamıyorum.”

O da bunun garip olduğunu düşünmüştü. Ama ne yaparsınız? Herkesin garip akrabaları vardır. “Randevu için değildi. Hatırladın mı? Randevu bedava. Bu durum için de çok basit bir çözümüm var; evlenme teklif etme.”

Sırtıttı. “Ah, elbette. Senin için söylemesi kolay, şimdi tatlı kursum için heyecanlı hiçbir şey kalmadı.”

Kahkaha atarken bir yandan da onun hiç de beklediği gibi çıkmadığını düşünüyordu. İsminin önünde bir sayı olan birinin sıkıcı olması gerekiyordu ve O öyle değildi. Ondan hoşlanmıştı. Hem de çok...

“Randevu için de bir şeyler almalıydın,” dedi “en azından elli bin dolar.”

“Biliyor musun bunu düşünmedim bile. Ama eğer Büyükanne Ruth lafını açarsa, bir çek alırım.”

Gözlerinin içine baktı. “Kaybettiğine ben de sevindim.”

“Teşekkür ederim. Ayrıca kaybetmem tahmin edilmesi güç bir şey değildi. Makas bana hep kaybettirir ve kardeşlerim de bunu bilir. Yani her defasında biri mutlaka taşı seçer.

“Kaderini belirlemek için ilginç bir yol.”

Kaşlarını kaldırdı. “Kader mi? Senin benim kaderim olduğunu mu ima ediyorsun?”

Kıvrınmasını bekledi, ama o omuzlarını silkti. “İkimizde işlerin böyle iyi gideceğini düşünmemiştik. Belki bu gecede yazgının payı vardır.

İnledi. “Yalvarırım yazgıdan ya da evrenden bahsetmeyelim. Kardeşim Willow sürekli nasıl her birimizin kaçamayacağımız yazgılarımız olduğundan bahseder. Çok tatlıdır ve onu ölümüne severim, ama bazen onu boğmak istiyorum. Ayrıca yediklerini bir görsen... Brüksel lahanaları, tofu ve bitki çayları.” dedi ürpererek.

Anlayışla başını salladı. “Vejetaryen mi?”

“Çoğunlukla. Fakat et olarak saymadığı şeylerin listesi var.

Mesela piknikte bir hamburger ya da Dodger maçında sosisli gibi.”

“İlginç.”

“Harikadır. Marina da öyledir. Ailenin bebeğidir. Bir düşün, ikisinden biriyle olabilirdin.”

“Elimdeki kız kardeşten memnunum.”

“Ama ben senin elinde değilim.” Aslında kolaylıkla onun olabileceğini biliyordu, dans ettikleri sırada hissettiklerini hatırlıyordu.

“Bana biraz zaman ver.”

Julie geçen son yedi dakikada en az yüz kez dikiz aynasından arkasına bakmıştı. Yemek olağanüstüydü. Yiyecekler hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu, buna rağmen iyi oldukları konusunda emindi. Hatırladığı ettikleri sohbeti. Seksi şaka, kahkaha, aralarındaki bağlantı.

En son ne zaman bir erkek onu bu kadar çekmişti hatırlamıyordu. Akşamla ilgili tedirginken bir anda zamanı durdurabilme-yi, böylece hiç bitmemesini sağlamayı istemişti.

Todd olağanüstüydü. Komik ve zeki, ve Julie'nin esprilerini anlamıştı ki bu çok sık olmazdı. Ve o fiziksel çekim... Sadece bakarak onu eritebilirdi.

Bütün bunlar çok hoştu, ama acaba olayları gittikleri yönde bırakmaya hazır mıydı? Eve güvenli bir şekilde gidip gitmediğinden emin olmak için onu eve kadar izleme teklifi asıl amacını incelik-le gizleyen bir hamleydi- çıplak olarak yatağında olmayı...

Mesele bunu isteyip istemediği değildi- onu aç ve huzursuz bırakacak kadar istiyordu. Mesele istemek değil, makul olma-kı. Garret'tan beri hayatına hiçbir erkek girmemişti. Şu anda o yalan-cı piçi düşündüğünden de değildi. Önemli nokta, çok uzun za-mandır bu randevu oyununun dışındaydı. Pratiği zayıflamıştı. Elbette , bu gece çok iyi geçmişti, ama bu Todd'u davet edebile-ceği ve bir şeyler yaşanabileceği anlamına gelir miydi?

Evine geldiklerinde hala karar vermemişti. Tek arabalık gara-jının önüne park etti ve arabasından indi. Gece sakin ve berraktı, çok soğuk değildi çünkü kış mevsiminde de olsalar orası havası

hiçbir yere benzemeyen Los Angeles'tı.

Bütün vücudundaki sinirleri karıncalanıyor ve dans ediyordu. Kulaklarındaki her hücre karşısındaki bu çok yakışıklı ve de kudretli adamdan gelecek teklifi bekliyordu. Teni dokunulmak için can atıyordu ve bütün dışı parçaları büyülenmeye hazır. Fakat beyni dikkatli olması için onu uyarıyordu. Elbette Todd büyüleyiciydi, ama onun hakkında ne biliyordu ki? Ayrıca ilk buluşmada seks yapmak çok pejmürde bir hareketti.

Todd sokağa park etti ve arabadan indi, sonra etrafa bakmaya başladı.

“Beklediğim gibi değil,” dedi usulca yaklaşırken. “Daha yeni ve parlak bir yerde oturacağını düşünmüştüm.”

Eski bir mahalleydi ve bir çok ev çift katlıya çevrilmişti. Julie mahallenin bu yerleşmiş atmosferini ve içerde ve dışarıda görülen zanaat izlerini seviyordu.

“İşime yakınım ve biraz da olsa yeşilliklerin yakınında olmalıyım,” dedi. “Ben pek de apartman insanı değilim.”

Ona gülümsedi ve sonra parmağıyla yanağını okşadı.. “İyi ki benim evime gitmemişiz.”

“Dur tahmin edeyim. Her yer cam ve çelik kaplı.”

“Bu da var ama asıl mesele uzak oluşu.”

Bunu söylerken onu öptü.

Ağzı sıcak ve sıkıydı, ama yine de nazikti. Dünyanın tüm zamanı onunmuş gibi hareket ediyordu ve bu Julie'nin hoşuna gidiyordu. Elini beline koyuşu ve başka hiçbir yere dokunmayışı da hoşuna gidiyordu.

Biraz daha yakınlaştı ve parmaklarını omuzlarına doğru uzattı. Tanrıya şükür ki çantasının sapı uzundu ve onu tutmaya çalışırken vakit kaybetmiyordu. Kollarını ve sırtını keşfetmenin özgürlüğünü yaşamak istiyordu.

İyi dikilmiş takım elbisesinin ardında tümüyle sıkı kaslardan oluşuyordu. Ayrıca sıcak ve canlıydı ve topuklu giymesine rağmen onu öpmek için biraz yükselmesini gerektirecek kadar uzundu.

Kesinlikle bu öpüşmenin devam etmesini istiyordu. Öpücüğü

derinleştirmeden bile vücudunun doğru yerlerindeki titreşimleri hissedebiliyordu ve bazıları onu şaşırtıyordu. Göğsü sıkışmıştı ve bacakları hafifçe titriyordu. Bir daha asla nefes alamayacak gibiydi.

Todd yavaşça eğildi, onu yanağından öptü, sonra çenesinden. Dudaklarının iç gıcıklayıcı dokunuşları tenini uyarıyordu. Kulak-memesi emdi ve bu onun sıçramasına ve titremesine neden oldu, sonra dilinin ucuyla yavaşça alına dokundu.

Tüm uyarı zilleri çalıyordu. Sıcaklık içine doğru akarken nefesini tuttu. İsteği onu öpmediği bir saniye daha hayatta kalamayacağına fısıldıyordu. Gerçekten öpmeden...

Çok şükür ki Todd iyi bir zihin okuyucusuydu. Dudaklarını yeniden onunkilerle birleştirdi. Julie dudaklarını araladı ve o içeri daldı. Sanki onun sahip olma isteği Julie'nin sahip olunma isteği kadar büyüktü.

Her dokunuşunda aralarındaki tutku daha da alevleniyordu. Dili onunkine değdiğinde elleri de kalçalarına inmişti. Julie sıçradı.

Zihnine iki düşünce yerleşti. Şişmiş ve duyarlı göğüslerindeki muhteşem baskı ve Todd'un bir taş kadar sert oluşu. Çıplak hallerinin, birbirlerine dokunuşlarının ve onun içine girmesinin görüntüleri zihnin kapladı. Ona karşı olan açlıktan ölüyordu ve bu açlık onu çıldırtıyordu. Bu hiç tanımadığı adam için yanıp tutuşan bedeninin isteğine karşı gelmeye çalıştı ama bu bir kediyi eğitmeye çalışmak gibiydi; yararsız ve biraz da aptalca.

Onu yeniden kendine doğru çekti ve yüzünün avucunun içine aldı. "şu anda benim gitmeyi teklif etmem gerekiyor." dedi gözlerine bakarak. "Bana öğretilen ve kibar olan bu."

"İyi davranışlar önemlidir" diye mırıldandı konuşabildiği için mutlu olarak. Her sinirinin alev alev yandığını hissediyordu ve bu haldeyken nasıl olup da konuşabildiğini düşünüyordu.

"Katılıyorum." İçini çekti. "Alternatif bir seçenek de var."

"Kötü davranışlar mı?"

Sırtı ve yavaşça onu öptü. "Seni istiyorum Julie. Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair koca bir liste yapabilirim ama

seni istiyorum. Çaresizce.”

Daha önce hiçbir adamı çaresizleştirmemişti, bacak arasındaki ağrının arttığını fark etti.

“İyi tavırlar,zeki bir sohbet arkadaşı ve iyi öpüşen biri,” diye fısıldadı. “Buna kim itiraz edebilir?”

“Ben edemem.”

“Ben de öyle.”

Çantasından anahtarlarını çıkarttı ve ön kapıya yöneldi. Her adımda bir ikinci veya üçüncü düşünceyle sağlama yapıyordu. Aslında ortada onu çabuk olmaya zorlayan yalnızca bir ritim vardı.

İçeri girdiklerinde anahtarlarını, kapının yanında duran küçük masanın üzerindeki çantasına koydu. Todd çok pahalı olduğunu tahmin ettiği ceketini çıkarıp yere bıraktı. Sonra onu kendine doğru çekti ve Julie’yi zayıf bırakan, diğer şeyleri nasıl yoğun yapabileceğini düşündüren bir bütünlükle onu öptü.

Julie de onu aynı derinlikle öpüyordu, ellerini göğsünde gezdiriyor, ipek kravatını kayganlığını, pamuklu gömleğinin yumuşaklığını hissediyordu. Todd bir elini kalçasına doğru uzatıp sıktı , ve diğer elini göğsünü avuçlamak için kullandı.

Elbisesinin kumaşının ve sutyeninin altından dahi güçlü parmaklarının dokunuşlarını, keşiflerini hissedebiliyordu. Sıkı me-me ucunda oyalanıyordu, ileri ve geri giderek ona dokunuyordu ki kıyafetlerini çıkartıp atmak istesin ve onun çıplak vücuduna dokunabilsin.

Onu arkaya doğru itti. Julie kravatına ulaştı ve çıkartmayı başardı, sonra gömleğindeki düğmelere geçti. Todd elbisesinin fermuarıyla uğraşıyordu.

Koridora vardılar. Oturma odasında bir lambayı açık bırakmıştı, ama burası karanlıktı. Boynunu öpmeye başladı, ılık ağzı onu inletiyordu. Karıncalanmalar, titremeler ve çağlamalar her yanını sarmıştı. Açlık onu yakıp yok ediyordu.

Elbisesinin yakasına kadar gelmişti ve ağzı göğüslerinin kıvrımındaydı. Aynı anda Julie lambanın düğmesini bulup ışığı açtı ve Todd onun fermuarını açmayı başardı. Işık tam da elbisesinin

yer düşüşünü görecek kadar isabetli gelmişti. Todd'un koyu, tutkulu gözleri onunkilerle birleşti ve yaklaşarak göğüslerine dokundu.

"Çok güzelsin." diye mırıldandı. "Sıcaksın, yumuşaksın ve fotokopi makinesi kartuşundan mıdır bilmem ama harika kokuyorsun."

Meme uçlarını okşarken aynı anda hem gülüyor hem de inliyordu. Şişmiş ve nemli bölgesi biraz da kendisiyle ilgilenilmesini isterken, tüm vücudu kasılmıştı.

Göğüslerine dokunmaya devam ederek, bir öpücük için ona doğru eğildi. Onu zevkle karşıladı, dudaklarını dilinin etrafına sardı ve o titreyene kadar emmeye devam etti.

Birden bu yetmemeye başladı. Daha fazlasını hatta hepsini istiyordu. Onun ağırlığını hissetmek istiyordu. Kendini orgazmın zevkine teslim edene kadar, defalarca onunla bütünleşmek istiyordu.

"Kıyafetler," dedi Julie yüzüne karşı. "Çok fazla kıyafetin var."

"Haklısın."

Todd gömleğini çıkartıp atarken, o da elbisesini çıkartmış, yatak odasına doğru yönelmişti. Koridordan gelen ışık sadece ne yaptıklarını görmelerine yetecek kadardı. Yüzünü ona doğru çevirdi, Todd'u kendine bakarken buldu.

"Ne?"

Alçak sesle sövdü. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Sen yürüyen, nefes alan bir fantezisin. Şu senin hukuk firmasındaki ortakların elbiselerinin altına neler giydiğini biliyor mu?"

Takım olan pembe sutyenine ve külotuna baktı. Biraz dantelli-lerdi, ama çok da özel değillerdi. Onları indirimden almıştı, ama ne yapasınız ki erkekler kolay kanıyordu.

"Muhtemelen iç çamaşırı giydiğimi düşünüyorlar." diye mırıldandı topuklu ayakkabılarını çıkartırken. "Bu ortalarda hiçbir şey giymediğim dedikodusunun dolaşmasından daha iyidir. Böylesi daha uygun."

Bakışındaki tatminkârlık cesaretini topladı. Ya da Todd başlı Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

başına bir cesaret kaynağıydı. Hangisi yüzünden olursa olsun tek bir askısını omzundan düşürdü ve gülümsedi.

“Bunu benim çıkartmamı ister misin?”

Ayakkabılarını çıkartmıştı bile ve şortunu sıyırmak için hazırlanıyordu. Konuşurken, ereksiyonu gerçekten de artmıştı. Julie karanlıkta dahi bu görüntüyü seçebiliyordu.

Yutkundu. “Harika bir fikir!”

Şortu yere doğru inmiş, bileklerine değiyordu. Farkına varmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine bakışı Julie’nin göğsüne kilitlenmişti.

Julie sırtına ulaşip sutyenini çözdü, sonra onu dolabın üstüne fırlattı. Todd’un yüzündeki ifade yüzünden mi böyle davrandığını bilmiyordu. Merak ve arzu öylesine tutkulu ve erkeksi bir yüzde buluşmuştu ki nefesi kesiliyordu.

Daha önce de başka erkeklerle birlikte olmuştu ve onu istediklerinden fazlasıyla emindi. Sonuçta, kanıtları vardı. Ama Todd ona son yemeğiymiş gibi bakıyordu. Memnuniyeti kendini egzotik ve özel hissetmesine ve de Todd’un hayalini gerçekleştirdiği için biraz da heyecanlanmasına yol açıyordu. Ona doğru yaklaştı ve şortuna takılıp tökezledi. “Ben sakinim” dedi bileklerine inen şorttan kurtulurken ve sonra çoraplarını çıkarttı. Todd mükemmel olmadığı için memnun olduğundan bahsetmeyi düşündü. Bu onu bir şekilde daha ulaşılabilir kılıyordu. Ama sonra Todd onu kendine doğru çekti ve konuşmak birden boş bir uğraş gibi göründü.

Elleri her yerdedi; kollarında, midesinde, çıplak göğüslerinde... Kıvrımlarını keşfederken onu öpmüyordu ve sonra parmaklarıyla yavaşça meme uçlarına dokunuyordu. Todd’un onun gözlerine bakma hali gitmiş, onun yerine kendisinin onu alması için yalvaran hali gelmişti.

Onun bakışını tutabildiği kadar tuttu, ama haz hemen galip geldi. Göğüslerinden bacak arasına kadar doğruca ilerleyen bir zevk hattı vardı sanki. Her dokunuşta bir diğerinin ihtiyacı artıyordu.

“Todd,” diye fısıldadı, sesinin hissettiği kadar çaresiz çıkmadığını umarak.

Todd onu arkasındaki yatağı hissedene kadar geri itti. Sonra kollarını ona doladı ve yavaşça yatağa uzandılar.

Julie, Todd'un üzerine oturdu ve bacaklarını araladı. Todd gü-lümsüyordu.

"İşte şimdi tam da olmanı istediğim yerdesin;" diye fısıldadı "benim kontrolümde".

"Üstte olan benim," dedi Julie "kumanda bende."

"İddiaya var mısın?"

Ellerini kalçalarına koymuş, onu ileri geri hareket ettiriyordu. İç çamaşırlarının ardından bile lezzetli sıcaklığı hissedebiliyordu. Bir iniltiyle kendini duyumsamanın kollarına bıraktı. Neredeyse doyum noktasına ulaşacaktı.

"İşte tam da böyle," diye mırıldandı Todd.

Duyularının birleşimi şehvet uyandırıcıydı. Rahatlamasına doğru içsel bir yarış koşarken, gerilim tüm kaslarını sıkıştırıyor-du.

Bu şekilde olmaz diye düşündü. Bu kadar çabuk olama. Kıya-fetleri hala üzerlerindeyken olamaz. Ama yine de kendini ileri geri gitmekten alıkoyamıyordu.

Todd birdenbire, hiçbir uyarı yapmadan onları yan çevirmişti. Çabuk ve de pratik bir hareketle iç çamaşırlarını çıkartmıştı. Julie neler olup bittiğine bakamadan sırt üstü yatmıştı ve sol göğsü Todd'un ağzındaydı.

Zevkten çıldıracağını düşünene kadar emdi ve yaladı. Aynı zamanda elini bacaklarının arasına kaydırmıştı ve o harika noktayı keşfediyordu.

O noktayı bulması üç saniyeden daha kısa sürmüştü. Bir süre etrafında çember çizdikten sonra, mükemmel ve ritmik bir doku-nuşla Julie'yi kaçınılmaz bir şekilde sona yaklaşıtıyordu.

Bu his tüm vücudunu sarmıştı. Gerilim onu nefessiz bırakmış-tı. Tırnakları çarşafılara geçmiş, topukları yatağa gömülmüştü. Todd onu öptüğünde inanılmaz bir rahatlık her yanını kaplamıştı.

En sonunda, bacağına baskı yapan sertliği fark edebilmişti. Gözlerini açtı ve Todd'un gülümseyerek ona baktığını gördü.

"Bu iyiydi," dedi Todd "en azından senin için öyleydi. Düşü-

nüyorum da galiba senin için iyiden de öteydi.”

“Evet, öyleydi dedi. “Senin için de iyi olacak bir şeye hazır mısın?”

“Hiç sormayacaksın sandım.”

Todd bacaklarının arasına yerleşti ve içine girdiğini hissedene kadar kendini itti. Julie onu gayet iyi hissedebiliyordu. Oldukça uyumlu bir biçimde hareket ediyorlardı. Ağırlıkları birbirine karışırken, Julie neler hissettiğini de anlamaya çalışıyordu.

Çünkü yine başlamıştı. İhtiyaç ve de isteme hissi... Daha hızlı, daha yoğun. Nefesleri bir olmuş gibiydi. Julie, Todd’un kollarının titrediğini fark etmişti.

O kadar uzun zamandır kendini boşlukta ve yalnız hissetmişti ki onu tatmin eden bir erkeğin var olma ihtimali bile onu şaşırtmıştı.

Todd eğildi ve onu öptü. Böylece birbirlerinin gözlerinin içine bakarak noktaladılar bu harika anları.

Çarşafın altına geçtiklerinde, Julie başını onun omzuna koydu. Todd kollarını ona doladı. Bu hayatın mükemmel anlarından biri diye düşündü Julie mutlulukla. Daha sonra bu anları hatırlayacak ve Harika bir geceydi diyecekti.

“Teşekkür ederim,” dedi Todd “Bu oldukça...”

“Harikulade miydi?”

“Olağanüstü diyecektim ama harikulade de uydu.”

“Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.”

“Hiç de öyle davranmıyordun. Sanki kullanım kılavuzumu okumuş gibiydin.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

Todd kıkırdadı. “Burada kalabilir miyim?”

Bu iki kelime birden bütün dikkatini toparlamıştı. Uzun zamandır biriyle çıkmamış olabilirdi ama hatırladığı kadarıyla bir erkek, seviştikten sonra giyinip kaçmayı isterdi.

Todd kalmayı mı istedi? Burada? Onunla? Bu gece?

Bir sevinç kabarcığı midesinden göğsüne doğru yola çıktı ve orada yerini büyük bir rahatlamaya bıraktı.

“Planlarım vardı ama iptal edebilirim,” dedi.

“Memnun olurum.” dedi Todd “Horlar mısın?”

“Hayır. Ya sen?”

“Oldukça sessiz uyurum.” Uzandı ve onu yeniden öptü. “Ama yine de bu gece fazla uyuyabileceğimizi sanmıyorum.”

Saat ikiyi geçmişti ve Todd, ay ışığının Julie’nin yüzündeki yansımasını seyrediyordu. İşleri daha başından berbat ettiğini düşünüyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ondan hoşlanmaması gerekiyordu. Ona söylenene göre, Julie Nelson servet avcısının tekiydi ve dersini alması gerekiyordu ve ona bu dersi vermeye gönüllü olan da kendisiydi. Yavan, abartılı giyinmiş bir sürtük beklemişti. Bunun yerine güzel, komik, zeki ve samimi bir kadınla karşılaşmıştı.

Şu anda kendini çok kötü hissetmesi gerekirken, Julie’den hoşlanmış olması, hatta Julie’den çok hoşlanmış olması bunu engelliyordu.

Üçüncü Todd Aston olmadığını ona nasıl açıklamalıydı?

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

Julie mutfağında durmuş, tezgâhın köşesine tutunmaya çalışıyordu. Çatısından içeri bir yıldırımın düşmesi ya da Geçmiş Noel'in hayaletinin karşısına çıkmasını bekler gibiydi.

Yatak odasında bir erkek vardı.

Şu anda, Julie'nin kahve yapması gereken zamanda bile Todd onun yatağında uyuyordu.

Todd dün gece içeri adım atana kadar, bu eve hiçbir erkek girmemişti. Garret'la olanlardan sonra işleri böyle yürütmeyi seçmişti. Burayı Hukuk fakültesinden sonra kiralamıştı, kendi zevkine göre döşemişti ve yatağı hala bakire sayılırdı.

Artık değil, diye düşündü ve kıkırdayarak kahve kavanozunu eline aldı. Kahve makinesine su ekledi ve düşünmeye başladı. Teorik olarak şu anda pişmanlık duyması ya da ikinci bakış açıları geliştirmesi gerekiyordu. Dün gece gerçekten de kendi gibi davranmamıştı. Normalde daha mantıklı, daha ihtiyatlıydı. Ama şimdi sadece dün gecenin ateşli anlarını düşünmek istiyordu.

Kendini iyi hissediyordu, kötü hissedemeyecek kadar iyi.

"Günaydın."

Kafasını kaldırdı ve mutfağın kapısında Todd'u gördü. Pantolonunu ve gömleğini giymişti. Ama gömleğinin düğmelerini ilik-

lememişti. Karmakarışık, tıraşsız ve tarif edilemeyecek kadar seksi görünüyordu.

Birdenbire beklenmedik bir utangaçlı onu esir aldı. "Selam" diye mırıldandı, sonra boğazını temizledi. "Kahve yapıyorum" diyebildi.

"Harika, teşekkürler."

Koyu renkli bakışları yüzüne kilitlenmişti. Julie saçını düzeltmemek için kendini zor tutuyordu. Kendisi mutfağa gelmeden önce yüzünü yıkamış, dişini fırçalamış ve saçını taramıştı.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen buna alışkındı, sabahları sık sık kendini başkalarının evlerinde buluyordu. Aralarındaki konuşmanın gidişatını onun yönlendirmesini istiyordu. Bu hiç onun yapacağı bir şey olmasa da... Julie daha çok kontrolü elinde tutardı. Kız kardeşleri bu anı görmek isterdi.

"Demek ki bu işlerden uzak kalmışım," dedi omuzlarını silke- rek. "Bütün bu '*yatağında bir yabancı var*' durumu ve diğer şey-lerden dün gecenin böyle geçeceğini tahmin etmemiştim bu yüz- den de bu sabah için hazırlıklı değildim. Şimdi ne yapmak ister- sin? Bir duş almak? Çıkıp gitmek? Telefon numaramı almak?"

Todd kollarını göğsünde birleştirdi ve kapıya yaslandı. "Çok dürüstsün."

"Dün gece olduğum gibi. Bu benim kurtulamadığım bir şey. Bir geleneği başlatmış olmak isterim. Ayrıca yalan söylemenin cazibesini hiç anlayamamışımdır. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkar diye düşünüyorum."

"İlginç bir nokta. Bugün için planların nelerdir?"

Planlar mı? Cumartesi günündelerdi. "Şey, bazı işlerimi hal- letmeliyim. Eve biraz iş getirdim ve daha sonra kız kardeşlerimle öğle yemeği için buluşacağım."

"Meşgul bayan."

"Olur böyle şeyler. Peki ya sen? Bugün ne yapacaksın?"

"Kuzenimle buluşacağım ama daha sonra." Koridora doğru baktı sonra Julie'ye döndü. "Burada duş alabilir miyim? Belki bir diş fırçası da ödünç alırım?"

Bütün bunlar çok garip, diye düşündü koridorda ilerlerken.

Banyoda sadece tek bir tane açılmamış diş fırçası vardı ve o da şeker pembesi rengindeydi.

“Kusura bakma,” diye mırıldandı Julie.

“İdare ederim. Tıraş bıçaklarının üstünde de çiçekler var mı?”

“Hayır ama onlar da mor.”

“Tipik kız tarzı.”

“Erkek olsam daha rahat eder miydin?” diye sordu.

Todd ürperdi. “Hayır, gerçi öyle olsaydı bu çok ilginç bir muhabbet olabilirdi.”

Julie ona birkaç havlu uzattı ve banyoyu işaret etti.

“Tamam, teşekkürler.”

Julie mutfığa döndü ve bir fincan aldı. Banyonun kapısı hala aralıktı. Banyosunda bir erkek vardı. Çok garip bir durumdu. Ne yapmalıydı?

“Julie?”

“Efendim? Bir sorun mu var?”

“Sayılır.”

Banyonun kapısının önünde durdu ve konuşmak için ağzını açtı. Ama herhangi bir şey söyleyemeden, Todd kolunu kavradı ve onu içeriye çekti.

Çıplaktı. Onu yakınına çekip öpmeye başlamadan önce bunu fark edebilmişti. Çıplak ve hala istekliydi. Mutlulukla bunu düşündü ve dudaklarını aralayarak oyuna katıldı. Dili onunkine masaj yapıyor gibiydi sonra tüm dikkatini boynuna yöneltti.

“Sabahlık giyiyorsun,” diye mırıldandı Todd.

“Evet, giyiyorum.” Nefes nefeseydi.

“Onun gitmesi gerek.”

O sözünün eri bir adamdı. Kemerini yavaşça gevşetti ve sabahlığı üzerinden çekip aldı. Çırılçıplak kalmıştı ve o aniden göğüslerini okşamaya başlamıştı.

Dokunuşu ilham vericiydi, zihni bulanmaya, tutku ve ihtiyaç kendilerini daha çok hissettirmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde terden sıılsıklam olmuş ve onu içinde hissetmek için yanıp tutuşmaya başlamıştı.

Eğilip hassas meme uçlarını usulca yalamaya başladığında,

Julie onun omuzlarını okşuyor ve kafasını öpüyordu.

Tekrar doğruldu. "Tamam, şimdi duş alma vakti geldi."

Duş almak mı? "Neyin vakti?"

Elini tuttu ve onu küvete doğru çekti. Suyun altına geldiklerinde sabuna uzandı.

Elini köpüğe buladıktan sonra tüm vücudunu sabunlamaya başladı. Sabun tenini kayganlaştırıyordu. Sırtını, kalçalarını, bacaklarının arkalarını sabunlayıp duruladı. Sonra onu döndürmeden, yaklaşıp ellerini vücudunun ön kısmında yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Boynunu ve göğüslerini okşayarak yıkadı. Todd'un sabunlu parmakları ve sıcak suyun baştan çıkarıcı etkisi Julie'yi zayıf ve çaresiz kılıyordu.

"Fazlası da var," diye fısıldadı kulağına "çok daha fazlası."

Hiçbir uyarı yapmadan, geriye çekildi ve onu çevirdi. Dizlerinin üstüne çökmeden önce onu yavaşça öptü.

Kasları beklentiyle kasılıyordu. Su vücuduna akıyordu. Todd onun bir ayağını küvetin kenarına koydu ve bacaklarını araladı. Onun dili en hassas bölgesinde gezinirken, zevkten çığlıklar atıyordu. Dudaklarını, nefesini ve uyguladığı harika basıncı hissedebiliyordu. Bir elini duvara yaslamak zorunda kalmıştı. Bacakları titriyordu. Todd önce yavaş hareket ediyor, sonra hızlanıyordu, yalıyor, emiyor, onu daha da yükseğe çıkması için zorluyordu.

Julie nefessiz kalmıştı. Gizli bir yerde sakladığı muhteşem orgazmı için tamamen onun ellerindeydi.

Yalvarmak istedi. Eğer herhangi bir devlet sırrını biliyor olsaydı şimdi onları haykırabilirdi. Sadece yaptığı şeye devam etmesi için...

Fazlasına, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ama nasıl?

Todd aklını okumuş olmalıydı çünkü o sırada iki parmağını da içine soktu. O noktada kontrolünü kaybetti, duşta, sıcak su üzerine akarken ve bacaklarının arasında harika bir adam varken. Nefesini serbest bıraktı ve çığlık atıp titremeye başladı. Başka hiçbir şey bundan daha mükemmel olamazdı.

Rahatlaması onu güçsüz bırakmıştı. Todd gülümsüyordu, birden onu kendine doğru çekti. Julie ona sarılacak kuvveti bile zor

toparlamıştı. Todd'a bu yaptığıının karşılığını vermek istiyordu. Geri çekildi, ama bir şey yapamadan Todd musluğa uzandı ve kapadı.

"Üşüteceğiz" dedi Julie.

"Hiç sanmıyorum."

Perdeleri açtı ve onu duştan çıkardı. Yere bir havlu serdikten sonra, Julie'yi üzerine yatırdı ve bacaklarının arasına yerleşti. O anda yorgun kasları yeniden sıkılaştı. Onu öpüyordu ve Julie kendini dillerin ve dudakların cezbedici dansında buluyordu.

İkisi de terliydi, banyo buharlaşmıştı ve Todd henüz gerçek bir duş almamıştı. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Todd elini yavaşça aşağıya doğru kaydırdığında ve nazıkçe dokunmaya başladığında hiçbir şeyin önemi yoktu. On beş saniye içinde yorgunluktan tatmin olmanın heyecanına geri dönmüştü. Bacaklarını kalçalarına doladı ve yeniden orgazm olana kadar üzerinde gidip geldi. Bu defa Todd onun adını söyleyene kadar çılgınlığını tuttu ve birlikte bu harika duygunun içinde kayboldular.

Julie yatağında gözleri kapalı, uzun sarı saçları yastıkta yayılmış bir halde yatıyordu. Yan Benzet işaret parmağını saçlarının arasında gezdirerek yumuşaklığının tadını çıkarıyordu. Yavaşça nefes alıyordu, uyuyacak gibiydi.

Gitmek istememişti. Normalde sabah olduğunda şehir dışına kaçabilecek kadar hızlı bir adamdı. Ama Julie'nin yatağında uyanmayı istemişti. Birçok şey istemişti.

"Julie" diye mırıldandı.

Julie gözlerini açtı. Çilleri ve muzip bir gülümsemesi vardı.

Nasıl olur da hem böyle görünüp hem de utanmaz bir yalancı olabilirdi? Tüm bunlar onun için oyun muydu? Çarpık, ne olursa olsun kazanılması gereken bir oyun?

Julie'nin bahsedip bahsetmeyeceğini görmek için, Ruth Teyze'nin teklifini bilmiyormuş gibi yapmıştı. Ama bahsetmişti işte, hem de onun için hiç önemi olmadığını ifade ederek. İyi ama eğer umursamıyorsa ne diye randevuya gelmişti?

Julie yüzüne baktı ve "Çok fazla yakışıklısın." dedi.

"Bu kötü bir şey değil."

“Olabilir. Yakışıklı adamların fazla çabalamalarına gerek yoktur.”

“Yani bir hilkat garibesi olmamı mı tercih ederdin?”

“Kadınları yatağına atmak için biraz uğraşmış olduğunu düşünmek isterdim. Bunun yerine, kendimi bir sürü kadından oluşan bir listenin yeni bir üyesi gibi görüyorum.”

“Ben seni yatağıma atmadım,” dedi yaklaşırken “seni kendi yatağına attım.”

“Bu benim iddiamı zayıflatan bir kanıt değil.”

Kendi tarafına döndü ve başını ellerinin arasına aldı. “Neden sürekli erkekleri aşağılıyorsun? Eğer ben güzel kadınlar hakkında böyle şeyler söyleseydim, beni kadın düşmanı olmakla suçlamaz mıydın?”

“Suçlardım çünkü doğru olan bu olurdu. Cinsiyetler arasında yüzyıllardır süren eşitsizlikler var. Kadınlar için biraz öne geçsek çok da fena olmazdı.”

“Dedi bayan...”

“bir erkek olmamı mı isterdin konuşmasını zaten yaptık. Ama şimdi yine aynı yere geliyoruz. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Beni deli ediyorsun.”

“Bu en iyi özelliklerimden biridir. Hatta bunu bir sanat haline getirdim.”

Julie bir kahkaha attı ve sonra üzerine eğilip onu öptü. Saçları onun göğsüne değiyordu. Gerçekte kimdi acaba?

Yan bu randevuya Todd kuzeni olduğu ve paraya karşı büyük açlık duyan kadınlara karşı içinde bir nefret beslediği için gelmişti. Julie umurunda değildi, hatta ondan hoşlanmamak için kendini hazırlamıştı.

Ama o bir şekilde kalbini kazanmış ve Ryan’ı inandırmıştı.

“Bana aileden bahsetsene,” dedi Ryan.

Julie kafasını kaldırdı. “İlginç bir konu değişimi,” dedi.

“Ben büyükannenle ilgileniyorum. Nasıl olur da bu kadar yıl onu tanımadan yaşarsınız?”

Julie yanına kıvrılıp başını omzuna yaslamıştı. Pek de gönüllü

olmasa da Ryan da eline uzanıp parmaklarını kenetlemişti.

“Ruth’un ilk kocası, o anneme hamileyken beklenmedik bir şekilde vefat etmiş. Ruth doğumdan birkaç hafta sonra senin büyükamcan Fraser Jamison’la evlenmiş. Annem Naomi, onu babası olarak bilmiş. On yedi yaşındayken Jack Nelson’la, babamla tanışmış ve ona çılgınca aşık olmuş. Babam çok zengin değilmiş ama yine de kendine hakim olamamış. Birlikte kaçıp evlenmişler ve Ruth ile Fraser onlara sırtlarını çevirmiş.”

Hikaye Ryan’a anlatıldığı gibiydi yalnızca amcası Fraser bu kadar detaylı anlatmamıştı. Naomi’yi nankör bir kaltak ve kocası Jack’i de sürekli para kopartmaya çalışan bir serseri olarak aktarmıştı.

“Annem elbette ki hamileydi. Ben düğünden altı ay sonra doğdum. İki kız kardeşimle de fazla yaş farkımız yoktur. Annem bir işe girdi. Babam da denedi fakat çalışacak tipte bir adam değildi. Bunun yerine hep bir şeylerin peşindeydi. Bazıları kazançlı da olurdu. İlk defa ben sekiz yaşındayken gitti, aylarca gelmedi ve döndüğünde bize hediyeler getirmişti. Sonra yine gitti.”

Sesinde kızgınlık vardı ve belki biraz da acı. İki duygu da gerçek miydi? “Senin için zor olmuştur.” Dedi.

İçini çekti. “Ben annemin ondan boşanmasını ve hayatına devam etmesini istedim. Ama yapmadı. Ona göre babam hayatının aşkıydı. Bana göreyse ailesini sorumluluğunu alamayan bir serseriydi. Ama bunu şimdi tartışmayalım. Yıllar geçti, hepimiz büyüdü. Derken üç ay önce, Ruth kapımızda belirdi. Kızıyla uzun zamandır barışmak istediğini ama Fraser’ın onu engellediğini söyledi. Artık o gittiğine göre, istediğini yapmakta özgürdü ve ailesini geri kazanacaktı. Böylece artık bizim de büyükannemiz var.”

Ve potansiyel bir mirasınız diye düşündü şüpheli bir şekilde. “O size mi geldi yani?”

“Ben öyle duydum. Annem hepimizi arayıp yemeğe çağırdı. Oraya gittiğimizde Ruth da oradaydı. Bir akrabası bunca yıldan sonra görmek garip bir duygu.”

“Onun hakkında ne düşündün?”

“Biraz huysuz,” dedi Julie. “Çok zarif, ama mesafeli... Bilemiyorum. Onu gerçekten tanımıyorum. Sanırım tek kızına sırtını döndüğü için kızgınım. Tamam, yaptığı şeyi onaylamamış olabilir. Ama onu bir daha hiç görmemek de biraz ağır bir tepki. Şimdi üzgün olduğunu söylüyor ve bizim de onu affetmemiz mi gerekiyor? Geçen yılların bir önemi yokmuş gibi davranmamız mı gerekiyor?”

Halasını savunmak istiyordu. Ona göre de mesafeli ve zor bir insandı. Ama yine de onu severdi.

“Yaşlanıyor, belki kocasını kaybetmek ona aslında neyin önemli olduğunu göstermiştir.”

Julie ona baktı. “Bana ortanca çocuk olduğunu söyleme sakın.”

“Ben tek çocuğum.”

“Hiç de öyle görünmüyorsun. Willow ortanca kız kardeşidir ve olayları herkesin bakış açısından görmeye çalışır. Bu inanılmaz derecede rahatsız edici bir özellik.”

“Benim işimde bir olayı bütün yönleriyle görmek çok önemlidir.”

“Bunun yeteri kadar iyi bir mazeret olduğunu sanmıyorum.”

Ona inanmak istedi. Bunu beklememişti, ama zaten beklemediği bir sürü şey olmuştu.

“Ben burada hızlıca sonuca varmaya çalışmıyorum. Ama tüm bunlar olmasaydı ikimiz karşılaşamazdık.” dedi Julie.

“Neler olmasaydı?”

“Benim çatlak büyükanmem ve senin çatlak halan,”

“Biz akraba değiliz.”

“Asıl mesele para. Eğer yakınlaşırsak, herkes milyon dolarlık teklif yüzünden olduğunu düşünecek. Sen bile... Anlamıyorum. Sen kadınlarla tanışmak için birinden yardım isteyecek tipte bir adam değilsin. O zaman Ruth neden böyle bir şey yaptı?”

“Ruth’un hayat ve başkalarının hayatındaki yeri konusunda bazı fikirleri var.” Her zaman vardı. Belki torunlarından birinin Todd’u tuzağa düşürebileceğini düşünmüştü. Ryan bahsi kuzenin üzerine oynardı. Todd hiçbir zaman ciddi şeylerle ilgilenmemişi

ve şimdi de fikrini değiştirecek gibi görünmüyordu.

“Benim dediğim gibi. Çatlak.” dedi Julie. “Ama şimdi bir sorunumuz var.”

Doğru söylediği her halinden belliydi. Gözlerinin içine bakabiliyordu, gergin değildi. Masaya yaklaşp onu Mr. Howell’la kıyasladığından beri komik ve etkileyiciydi.

“Yani ben düşük ücretle çalışan bir ayakkabı satıcısı olsam daha mı iyi olacaktı?”

“Bir bakıma. Yine de biraz on dokuzuncu yüzyıl havası var. Lise matematik öğretmeni ya da bilgisayar programcısı olamaz mıydın?”

“Olabilirdim, ama değilim.”

“Peki şimdi ne olacak?” Sabahlığına uzandı ve onu giydi. “Beni tekrar görmek isteyeceğini tahmin ediyorum, çünkü sana özgürlük için bir çok şans verdim ve sen hepsini geri çevirdin.”

“Kabul etmiş olmamı ister miydin?”

“Hayır.” Silkindi. “Etrafta olman hoşuma gitti.” Kahkaha attı. “Dün bu saatlerde seninle buluşacağım için ödüm kopuyordu. Kız kardeşlerimden birinin yerime gedmesi için dua ediyordum. Ama şimdi...” Eline dokundu. “Bazen kaybetmek iyi bir şeydir.”

Gerçek yüzüne çarpınca göğsü gerildi. Todd ve o, Julie hakkında ne düşündülse yanılmışlardı. Para için bu işin içinde değildi. Sadece büyükannesini mutlu etmek istediği ve aptal bir oyunu kaybettiği için buluşmaya gelmişti.

Ne yaptığını fark etmesi midesini bulandırmıştı. Bir kaltak olduğunu düşünmüştü ama bunun yerine Julie hayatında tanıdığı en harika kadındı. Ve o bunu mahvetmişti hem de bütünüyle.

“Todd?” diye sordu. “Sorun nedir? Yüzünde çok garip bir bakış var.”

“Ben...” Nasıl açıklamalıydı? Nasıl? “Ben Todd Aston değilim.”

~DÖRDÜNCÜ BÖLÜM~

Julie bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, ama bir türlü kafasını toparlayamıyordu. Çak az uyku ve böylesine büyük bir şok düşünmeyi imkansız kılıyordu.

“Sen Todd Değil misin?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Julie, bak,” diye söze başladı, ama Julie elini kaldırarak onu susturdu.

“Sen Todd değilsin,” diye tekrarladı yatağında uzanmış çıplak adama bakarken. Birkaç kez seviştiği adama...

“Sen Todd değil misin?”

Bu kez sözcükler, içinde büyüyen öfkenin de etkisiyle haykırı-şa dönüşmüştü. Yataktan fırladı ve sabahlığının kemerini bağladı.

“Ben Todd değilim demek de ne oluyor?”

“Ben Todd’un kuzeni Ryan, Bennet’im. Todd ve benim Ruth’un yaptığından haberimiz vardı, ve onun koşullarını kabul eden kişinin de para peşinde olacağını düşündük. Ben dün geceki randevuya sana bir ders vereceğimi düşünerek geldim. Bilirsin, Todd gibi davranacaktım ve sonra da çekip gidecektim.”

“Kuzeni mi? Yani tüm bunlar sizin için bir oyun muydu?”

Ona baktı ve ona kuvvetli bir yumruk atacak kadar vücut çalışmış olmayı diledi.

Todd ya da Ryan ya da her kimse, yataktan dışarı çıkmış, önünde duruyordu. Çıplak ve hayranlık uyandırıcıydı. Ama bu bir sürpriz değildi. Neden bütün kötü kalpli yalancılar bu kadar iyi görünürdü ki?

“Julie, bekle. Düşündüğün gibi değil.”

“Sakin deneme bile,” dedi öfkesini kontrol etmeye çalışarak. “Konuşarak bu meseleyi halledeceğini düşünme bile.”

“Kendimi kurtarmaya çalışmıyorum. Açıklamak istiyorum. Böyle olmasını istememiştim.”

Böyle mi? Seksi mi kast etmişti? Öfkesi yükseliyordu ve birdenbire ağlayacağından çok korkuyordu. Onun önünde dağılmak istemiyordu.

“Hangi kısmını istememiştin? Yemek için sözleşmemizi mi? Acaba kendini Todd olarak tanıtman bir dil sürçmesi miydi? Ah, ne aptalım. İsmimi unutmuşum.”

Çok çekiciydi diye düşündü öfkesini yatıştırmaya çalışarak. Ondan hoşlandığına göre elbette bir kusuru olmalıydı. Hiçbir zaman doğru düzgün birini bulamamıştı zaten. Sanki ona inanmak zorundaydı, sanki onu eve getirip onunla sevişmek zorundaydı.

“Biz düşündük ki...” diye başladı.

“Ne düşündünüz? İyi bir eğlence olacağını mı? Ama bir dakika, ne demiştin? Evet ,bana bir ders verecektin değil mi?” abajura baktı ve onu Ryan’ın kafasına geçirmeyi düşündü. “Siz kim oluyorsunuz da hem yargıç hem de jüri gibi davranıyorsunuz? Ben size ne yaptım ki?”

“Hiçbir şey yapmadın.” dedi dürüstçe. “Hem de hiçbir şey. Sen bu işin içindeki masum tarafsın. Gerçekten üzgünüm.”

“Üzgün olmak gerçeği değiştirmiyor.”

“Biliyorum. Ruth Hala, Todd’a ne yaptığını anlattığında, sana ve kız kardeşlerine ne teklif ettiğini söylediğinde, çok kızdı. Etrafında hep parasının peşinde olan kadınlar olmuştu ve mirası için onunla evlenebilecek üç tanesine daha katlanamazdı.”

“Todd’un kendine gelmeye ihtiyacı var. Parayla ilgili değildi. Lanet olsun. Yıllar sonra tanıştığımız büyükanmemizin bir ricasını yerine getirmeye ilgiliydi. Hiçbirimiz teklifin ciddi olduğunu

düşünmedik. Neyiniz var sizin?"

"Neye benzediğini bilemezsin."

"Ah, zavallı, küçük zengin çocuk. Sana acıyorum."

Hala çıplaktı ve Julie onun vücudunun mükemmelliğini hala görebilen bir yanı olduğu için beynine gücenmişti. Aklına dün gece ve bu sabah olanlar geliyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı işaret etti. "Çık dışarı, hemen çık dışarı!"

"Julie, anlamak zorundasın. Senin gibi biriyle karşılaşacağımı düşünmemiştim.

Bu cümleyi söylemenin bin değişik yolu vardı. Galiba onun özel olduğunu ve bir anlamı olduğunu söylemeye çalışmıştı.

Ah, lütfen. "Yani benden hoşlanmasaydın, benimle alay etmek kabul edilebilir olacaktı. Karakterini gözler önüne seren önemli bir cümle."

Ryan ürkmüştü. "Öyle demek istemedim."

"Elbette istedin. Sen bana bir ders vermeye kalktığın için pişman değilsin, çünkü beni tanımadan bile bunu hak ettiğimi düşünüyordun. Sana göre tek sorun, benim vakit geçirmekten hoşlandığın biri olmam. Şimdi her şeyi o kadar berbat ettin ki, yeryüzündeki son adam olsan bile seninle beraber olmam. Sen ben merkezci, egoist ve çarpık birisin. Şimdi defol evimden!"

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. Kıyafetlerini topladıktan sonra, yatak odasından dışarı çıktı. Bir dakikadan az sürede evin kapısı açılmış ve o dışarı çıkmıştı.

Julie yere oturmuş, en azından çabucak defolup gittiğine seviyordu. Gitmişti. Gözyaşlarıyla savaşırken titremeye başladı

ve bundan hep nefret etmişti. Çaresizce yalvarmasını isterdi. Bu bir şeyi değiştirmeyecekti, ama bunu isterdi. Dün gecenin onun için de bir şeyler ifade etmiş olmasını isterdi.

Belli ki etmemişti.

Julie en dar pantolonunu giydi çünkü nefes alamamak, bu sabah olanları unutmasına yardım ediyordu. Küveti fırçalamış, çarşaflarını yıkamış, yatağını yeniden yapmıştı. Hiç biri işe yaramayınca, kız kardeşleriyle buluşmaya karar vermişti ve yolda

durup dünyanın gördüğü en büyük latteyi almıştı.

Büyüdüğü küçük evin önüne park ettiğinde, saat on biri biraz geçiyordu. Evin önüne park edilmiş iki arabaya baktı, boş olan yere geçti ve kapıya doğru yürüdü.

“Ben geldim.” dedi aydınlık oturma odasına girerken.

Willow köşedeki sandalyeye kıvrılmıştı, Marina da kanepenin köşesinde oturuyordu. Onu görünce ikisi de gülümsediler.

“Selam,” dedi Willow kardeşini kucaklarken. “Bu kahvenin hepsini içecek misin gerçekten? Kahvenin bu miktarı seni öldürecek.”

“Planım da bu zaten” dedi gülümseyerek.

Marina sarılırlarken sordu. “Selam, nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Annem klinikte mi?”

“Evet.” Marina kanepeye oturdu ve bir yastık aldı. “Bugün indirimli aşı günü.”

“Doğru.”

Her ayın bir cumartesi günü, Naomi’nin patronu Doktor Greenberg, mahalledekilere indirimli aşılama yapardı. Bu annesinin fikriydi. Julie hep kendini kurtarmak için de biraz zaman harcamasını isterdi.

“Ee, siz nasılsınız bakalım?” dedi.

Willow ve Marina birbirlerine baktılar. Julie birden gerildi. “Ne var?”

Willow içini çekti. “Babamdan bahsediyorduk.”

Harika. Sanki gün berbat bir şekilde başlamamış gibi diye düşündü Julie.

“Birkaç ay oldu. Her an dönebilir.”

“Ne kadar heyecan verici,” diye mırıldandı Julie ve biraz daha kahve içti.

“Jules, hayır.” Willow uzun, sarı saçlarını omzundan savurdu ve ona doğru eğildi. “Bu adil değil. Ona hiç şans tanımıyorsun.”

“Kusura bakmayın ama ailesini defalarca terk eden bir adama ve her döndüğünde onu kabul eden bir kadına fazla anlayış göstermiyorum.”

“Bu adil değil. Annem onu seviyor.” dedi Marina.

Julie kendini bu tanıdık tartışmayı sürdüremeyecek kadar halsiz hissediyordu. "Yalvarırım, o onun kaderinde var demeyin."

Julie'nin çocukluğu babasının gidip gelmeleri yüzünden sık sık kesintiye uğramıştı. Kız kardeşleri hep babalarının ziyaretlerinin heyecanını hatırlarken, Julie o gittikten sonra ne olduğunu düşünürdü. Jack Nelson büyük bir elektrik fırtınası gibiydi. Birçok gürültü ve ışığın etkileyici gösterisiydi ama ardından hep birilerinin temizlik yapması gerekirdi. Ve o birisi de Julie'ydi.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Görünüşe göre bu onu boğmaya yetmemişti, bu da demek oluyordu ki dün gece ve bu sabahın tüm aşığılanmasıyla baş etmek üzere ayakta ydı.

"Bütün erkekler mendebur."

Willow'un mavi gözleri açıldı. "Julie, hayır. Bütün erkekler Garret gibi değil."

Tabii. Eski nişanlısı. Julie homurdandı. Garret'ın aşk hayatının en aşağılık basamağı olduğunu düşünürdü ama Todd/Ryan'la karşılaştırılınca, neredeyse iyi bir adam sayılırdı.

"İki ayaklı balçıklardan söz açılmışken," dedi, "dün gece Todd'la buluştum."

"Ne?" Marina, Julie'ye bir yastık fırlattı. "Dalga mı geçiyorsun? Neden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedin?"

"Sadece beş dakikadır buradayım da ondan."

Willow gözlerini kaydırdı. "Ah, lütfen! Bu çok önemli bir şey ve sen de bunun farkındasın. Tamam, şimdi bize her şeyi anlatacaksın. Sakın hiçbir şeyi atlama. Muhteşem biri miydi? Zengin olduğu belli oluyor muydu?"

Başka bir zaman olsa, Julie bu sorulara gülerdi. Willow'un zenginlik anlayışı, kendi yemeğinin parasını ödeyebilmekten ibaretti. Julie, yol boyunca anlattığında gülebilecekleri bir şeyler bulmaya çalışmıştı. Ama bir anda aklındaki her şey uçup gitti ve ağlamaya başladı. Bu hem kendini hem de kız kardeşlerini şaşırtmıştı.

Julie gözyaşlarını sildi ve yutkundu. "Tek kollu bir kambur değildi. Hoş ve çekiciydi. Dans ettik ve beni güldürmeyi başardı." Seviştiklerinden bahsetmemeye karar vermişti. Belki sonra itiraf

edebilirdi, ama şimdi değil. Garret'tan beri çok dikkatli davranmıştı, erkeklerden ve seksten uzak durmuştu. Son olarak başına gelenlere bakılırsa haklıydı da.

"Nasıl kötü gitti?" diye sordu Willow. "Aslında bir kadın mıymış?"

Onlara buluştuğu adamın Todd'un yerine geçtiğini ve bunu ona bir ders vermek için yaptığını söyledi. "Benim, paranın peşinde olduğumu düşünmüş."

"Ne?" diyerek yerinden fırladı Marina. "Bu korkunç bir şey. Sen oraya gitmeyi Büyükannemiz yüzünden kabul ettin, para için değil!"

"Senin için onu pataklamamı ister misin?" diye sordu Willow. Julie yeniden güldü. Willow ufak tefek bir kızdı.

"Hayır. Düşündüğün için sağol ama o çok iri ve kaslı."

Willow, Julie'nin omzuna doğru eğildi. "Todd'dan da nefret ediyorum. O da bu işin bir parçası. Büyükanne Ruth nasıl olur da bu kadar hödük biriyle evlenmemizi isteyebilir?"

"Belki o da bilmiyordur." diye mırıldandı Marina.

"Belki de parayı önermesinin sebebi budur," dedi Julie. "Her ne sebepten olursa olsun, artık önemli değil. Ryan'ı bir daha asla görmeyeceğim."

Willow kolunu sıktı. "İstersen anneme söylemeyelim. Nasıl telaşlanacağını bilirsin."

"Bu harika olur. Eninde sonunda bahsetmek zorunda kalacağım, ama biraz zaman geçerse benim adıma daha kolay olur."

Julie ofisindeki pencereden dışarı bakıyor ve kendini manzaranın büyüüne kaptırmak için uğraşıyordu. Büyük oranda yandaki binayı görse de, bir parçacık da olsa Long Beach görünüyordu.

Bir hafta önce terfi almıştı ve daha büyük bir ofise taşınmıştı. Bu haftayı bir alış veriş festivaline dönüştürmek istiyordu. Hatta Marina ve Willow da gelmeye söz vermişlerdi. O korkunç geceden beri üç hafta geçmişti.

"Gitmesini istedim." diye fısıldıyordu sessizliğin içine. Onun yalan söyleyen bir piç olduğunu anlayana kadar, hayatının en güzel gecesini geçirmişti. Ryan üç defa aramış ve çikolata, şarap ve

Gilligan'ın Adası'nın birinci sezonundan oluşan bir paket yolla-mıştı.

Birdenbire başı dönmeye başladı. Deprem oluyor sanmıştı ama dışarıdan hiç gürültü gelmiyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı ve bayılacağını hissediyordu. Bir şekilde masasına ulaştı ve telefonu eline aldı.

“Merhaba anne, benim Julie. İyiyim. Yani iyi sayılırım. Etraf-ta grip salgını mı var?”

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu Naomi.

“Biraz başım dönüyor, biraz da midem bulanıyor. Bunların dı-şında iyiyim.”

Tam bu sırada içeri yaşlı doktor Greenberg girdi.

“Demek kendini iyi hissetmiyorsun. Neyin var?”

“Bilemiyorum. Bu yüzden buradayım. Gıda zehirlenmesi mi, grip mi karar veremedim. Belki siz bir reçete yazabilirsiniz.”

“Her şey haplarla çözülmez küçük hanım. Pekala, temelde sağlıklısın. Yeterince uyuyor musun?”

İçinde Ryan'ın olduğu rüyalarını düşündü. “Fazlasıyla.”

“Çok yoğun çalışıyorsun ama biraz yavaşlayabilirsin. Şirket bunu atlatabilir.”

“Yavaşlamak mı? Neden? Gripten daha ciddi bir hastalığım mı var?”

Dosyayı bırakıp Julie'ye baktı. “Buna sen karar ver istersen. Hasta değilsin Julie, hamilesin.”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“Piyasada çok sağlam bir yerleri var,” dedi Todd. “Bu bizim için yeni bir alan olabilir.” Dosyayı bırakıp kafasını kaldırdı.

“Seni sıkıyor muyum?”

Ryan, önce kuzenine sonra önündeki dosyalara baktı. “Harika bir fırsat gibi görünüyor.”

“En azından bu kahrolası işle ilgileniyor gibi yapabilirsin. Neyin var senin? Yine şu Julie’yi mi düşünüyorsun? Çok uzun zaman geçti. Atlat artık. Lanet olsun Ryan, on beş yaşımızdan beri kadınlar peşimizde. Neden bu kadını bu kadar önemsiyorsun?”

“Mükemmel bir soru. Onun mükemmel oluşu ve benim aramızdaki her şeyi mahvetmemin dışında verecek cevabım yok ne yazık ki!”

“Ruth Teyze bazen gerçekten de tam bir baş belası olabiliyor. Torunlarından biriyle evlenmemi önerdiğinde onu boğmak istedim.”

“Ben sadece sana yardı etmek istedim.” dedi Ryan. “Julie’nin hiçbir hatası yoktu ve onu incittim.”

“Bir erkekle para için buluşmayı kabul etti. Bu bir hata sayılabilir.” dedi Todd.

Ryan gülmüsedti. “Randevu bedavaydı. Hem düşününce, kendi

teyzenin seninle evlenilmesi için para teklif etmesi daha garip değil mi?"

Todd kükredi. "O, evlilik yoluyla akrabam ve bende hiçbir problem yok. Hem sen de Julie'yi unutmak zorundasın."

"Unutacağım..." Zamanla. Asıl sorun, bunu ne kadar zaman sonra yapabileceği idi.

"Bir de olumlu tarafından bakalım. Eğer söylediğin kadar kötü bir durum oluştuyorsa, artık diğer Nelson kadınlarını dert etmeme gerek yok."

"Ruth Teyze yeni bir planla geri gelecektir. Biliyorsun, ikimizin de evlenmesini istiyor. Neyse, ben spor salonuna gidiyorum." Koşarak geçireceği birkaç saatin onu uyuyabilecek kadar yormasını umuyordu. Ya da birkaç dakikalığına Julie'yi unutturabileceğini...

Fakat dışarı çıkmadan önce, kapı açıldı ve sekreteri içeri girdi.

"Böldüğüm için üzgünüm ama sizinle görüşmek isteyen biri var. Adı Julie Nelson. Önemli olduğunu söylüyor. İçeri alayım mı?"

Todd, Ryan'a baktı. "Teklif edilenin fazlasıyla tatmin edici olduğunu düşündü herhalde."

"Kapa çeneni. Evet Mandy, lütfen onu içeri yolla."

Birkaç saniye sonra Julie kapıda görüldü.

"Günaydın," dedi. Sesi, onun rüyalarındaki gibi yumuşak ve seksiydi.

Todd'a baktı ve soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Sizin kim olduğunuzu tahmin edebileceğim kadar çok benziyorsunuz birbirinize. Meşhur Üçüncü Todd Aston. Şanslı günümdeyim. Bir yılan fiyatına iki tane buldum. Yalancı olan ve kendi kirli işini yapmaktan korkan. Anneleriniz sizinle gurur duyuyor olmalı."

Todd, kaşlarını kaldırdı ve yavaşça iç çekti. Ryan düşüncelerini okuyabiliyordu. Todd, Julie'nin aptal olmadığını ve yalvarmaya gelmediğini anlamıştı.

"Seni tekrar görmeyi beklemiyordum," dedi Ryan.

"İşin aslı toplam karda, değil mi?" diye mırıldandı Todd.

“Yengenin, birilerine seninle evlenmeleri için para teklif etmesine anlam verememiştim. Önce fiziksel bir kusurun olduğunu düşündüm, ama şimdi görüyorum ki asıl sorun senin kişiliğinde ve ne yazık ki görmezden gelinemeyecek kadar büyük.” Ryan’a baktı ve “Seninle özel olarak konuşmalıyım.” dedi.

Todd odadan ayrıldı. Ryan, Julie’ye bir koltuk gösterdi ve oturmasını söyledi. Julie’den yayılan öfkeyi sezebiliyordu.

“Seni aradım,” dedi gerginlikle.

“Evet, mesajlarını aldım. Ama bu yüzden burada değilim.”

“Hediyelerim için teşekkür etmedin.”

Gözleri öfkeyle büyümüştü. “Ne dedin sen? Yalan söyleyen sendin. Benim hakkımda korkunç çıkarımlar yaptın ve kim olduğun konusunda bana yalan söyledin. Şimdi karşıma geçip bir teşekkür notu göndermediğim için beni mi suçluyorsun?”

“Ben...”

“Yalan söyledin,” diye tekrarladı. “Benim yalancılarla işim olmaz. Birçok şeye katlanabilirim, ama buna asla.”

“Para yüzünden orada değildin,” dedi kendini savunmaya çalışarak. Fakat özrü bir işe yaramamıştı.

“Ah, lütfen. Büyükannemle aramdaki bağı kuvvetlendirmek için oradaydım. Parayla hiçbir ilgim yoktu ve bunu sen de biliyordun. Zaten en çok da buna kızıyorum. Ryan, benim sandığınız tipte biri olmadığımı anlamıştın. Aramızda harika bir bağ oluşmuştu. O gece...” Duraksamıştı.

“Julie, böyle yapma. Haklısın. O gece muhteşemdi. Benim hayatımda pek sık karşılaşmadığım türden bir geceydi. Senin için de öyle olduğunu düşünüyorum. Bir hata yüzünden bunu bırakıp gidecek misin?”

Julie, onu süzdü. “Anahtarlarını kaybetmek hatadan sayılabilir. Sen, beni incitebilmek için kim olduğun konusunda yalan söyledin. Nasıl bir gece geçirmiş olursak olalım, ben böyle biriyle birlikte olmak istemiyorum.

“Peki neden buradasın?”

Derin bir nefes aldı. Sonra gözlerinin içine baktı. “Hamileyim. Seviştik ve hiçbir şekilde korunmadık. Hatta hakkında konuşma-

dık bile ki bu oldukça aptalca bir davranıştı. Benim mazeretim uzun zamandır biriyle beraber olmadığım için korunmuyor olduğum. Seninkini bilmek istemiyorum.”

Ryan, sözleri duyuyordu, ama hiçbir anlam çıkaramıyordu. Bedeni donmuştu ve beyni çalışmayı kesmişti.

“Sana söyleyip söylememe konusunda kararsızdım. Son iki gündür kendimle mücadele ettim. Ama sonuçta sen bu bebeğin babasisin ve bunu bilmeye hakkın var. Bebeği doğuracağım.”

“Buna sevindim.”

“Haklarından feragat etmeyi kabul edersen, velayeti üstüme alabilirim.”

“Hayır, çocuğuma babalık yapacağım.”

“Böyle iyi görünmek zorunda değilsin”

“Çocuğuma babalık yapacağım, bunu istiyorum.”

“Bu işi bir şekilde çözmeliyiz. Bebek henüz bir aylık, önümüzde detaylarla uğraşmak için epey zaman var.”

Julie ayağa kalktı ve kartını uzattı.

“Bu kadar mı?” diye sordu Ryan.

“Ne demek istiyorsun?”

“Söyleyecek başka bir şeyin yok mu? Konuşmak istediğin başka bir şey?”

“Hayır, başka bir şey yok. Hamileyim. Bu durumla ilgilenmek benim işim. Bebek doğunca sen de ilgilenmeye başlarsın. O zamana kadar, görüşmemize gerek yok.”

“Aradığımda telefona çıkmıyorsun.”

“Bu defa böyle olmayacak.”

“Buna inandığımdan emin değilim.”

“Yalancı olan sensin.”

“Julie, bir bebeğimiz olacak. Eninde sonunda beni affetmek zorundasın.”

“Aslında değilim.” dedi ve odadan çıktı.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

Ryan, öğleden sonrasını ofisinde, çalışmayarak geçirdi.

Julie hamileydi. Oraya gittiğini biliyordu ve yaptıklarını da hatırlıyordu. Ama yine de tek bir gecenin hamilelikte sonuçlanmış olduğuna inanamıyordu.

Bu sırada Todd içeri girmiş ve pencerenin yanındaki koltuğa oturmuştu. “Ne istiyormuş?” diye sordu. Sonra kafasını salladı ve “Dur, tahmin edeyim. Seni çaresizce affetmiş ve seninle birlikte olmak istiyor.”

“Sence bu söylediklerini doğrularcasına mı hareket ediyordu?”

Todd silkindi. “Çok kızgındı, kabul ediyorum, ama bütün o tavrının bir oyun olmadığı ne malum? Hadi Ryan. Daha önce de öyleleriyle karşılaştık.”

“Hamileymiş.”

Todd, oturduğu yerden doğruldu ve Ryan’a baktı. “İşte şimdi mahvoldun. Sonuçta o kazandı.”

“Kimse bir şey kazanmış değil..” dedi Ryan. “Anlaşma yapacağız. Benden babalık haklarımdan feragat etmemi istedi.”

“Ve karşılığında hiçbir şey istemedi, öyle mi?” Todd başını salladı. “Kâğıtları görmeden inanmam.

Ona cevabımın hayır olduğunu söyledim.”

“Tabii ki söylemişsindir.”

“Bu planladığım bir şey değildi, ama oldu.” dedi. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Aslında, bir çocuğunun olması fikri heyecan vericiydi.

“Bana “hep bir oğlum olsun istemiştin” numaraları yapma!”

“Bir kıza da hayır demem.”

Todd homurdandı.

Ryan sırtıttı. “Olumlu yönden bakmaya çalış. Bir yerlerde, çocukların zekâlarının büyük kısmını annelerinden aldığını okumuştum. Julie’nin zekâsı, çocuğunu bir deha yapmaya yeter.”

“Bu kadını doğru düzgün tanıımıyorsun ve şimdi bir bebeğiniz olacak. Eğer sana bu işin dışında kalmayı teklif ettiyse, bence bunu düşünmelisin.”

“Hayır.”

“Geçen sefer ne olduğunu unutma.”

“Bu seferki farklı. Üvey baba olmayacağım. Başından itibaren sorumluluk alacağım. Kararları birlikte alacağız.”

“Bundan emin misin?”

“Julie bana kızmakta çok haklı.”

“Buna katılmıyorum ama itiraz etmeyeceğim. Ya bunu planlıysa?”

“Saçmalama, beni arkadaşlığımızı yeniden gözden geçirmeye zorluyorsun.”

“Ben senin arkanı kollamaya çalışıyorum Ryan. Aptal olma lütfen.”

“Olmayacağım.”

“Buna inanamıyorum. En azından bebek doğunca DNA testi yaptır. Sana iyi bir avukat bulabilirim.”

Ryan, Todd’un onu düşündüğünün farkındaydı ve bu yüzden minnettardı. Ama bu gerekli değildi. “Julie iyi bir avukat.”

“Seni mahvetmeye çalışmayacak birini kast etmişim. Para yüzünden peşinde olmadığına emin misin?”

“Evet, eminim.”

“Ama ben değilim. Ryan, sen bana bir kardeş kadar yakınsın.

Başına yeniden kötü şeylerin gelmesini istemiyorum.”

“Julie böyle bir şey yapmaz.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

Ryan’ın buna verecek cevabı yoktu. Bu hissettiği bir şeydi, açıklayabileceği ya da kanıtlayabileceği bir şey değildi.

Aslında, Todd bir konuda haklıydı. Ryan, Julie hakkında çok az şey biliyordu.

“O, öyle biri değil.” diyebildi.

“Hepsi öyledir.” dedi Todd.

Willow, “Neden burada buluştuk?” diye sordu arabasından inerken.

Julie kardeşi yanına gelene kadar bekledi ve “Sana bir şey söylemeliyim.” dedi.

“Artık bir avukat olmak istemiyor musun? Çocuk mobilyaları işine mi gireceksin?”

“Sayılır.”

“Bir hödüğün yarattığı hasarı tamir etmeye çalışırken büyük kararlar verme, o buna değmez.”

“Destegin için teşekkür ederim.”

“Evet, sana bir şey söylemem gerekiyor. Ryan’la geçirdiğim geceyle ilgili ufak bir ayrıntıdan bahsetmedim.”

“Aslında bir hermafrodit miymiş?” diye sordu sırtarak. “Çünkü bu işleri oldukça garipleştirir.”

“Tahmin edebileceğinden daha garip bir şey. Onunla yattım.”

Willow çok şaşırmamıştı. “Bunu tahmin etmiştim.”

“Ne? Nasıl? Hiçbir şey söylememiştim.”

“Söylemene gerek yoktu. Normalde olduğundan daha sinirliydin. Ben de bunun bir sebebi olacağını düşündüm. Ryan’la sevişmiş olman en akla yatkın sebepti.

“Seni çok şaşırtmayı beklemiştim.”

“İstersen şimdi şaşırmış gibi yapabilirim.”

“Tamam, teşekkür ederim. Ama hala söyleyeceğim bir şey var.” Bebek eşyaları dükkânına doğru yöneldi.

Bu defa istediği etkiyi yaratmıştı.

“Hamile misin? İnanamıyorum. Ryan’dan mı?”

“Evet, çok meşgul bir geceydi.”

“Hamilelik. Ne düşünüyorsun? Mutlu musun?”

Julie gülümsedi. “Evet, hem de çok mutluyum. Daha önce çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim, ama hamile olduğumu öğrendiğim anda bu bebeği istediğimden emindim.

“Ryan’a söyledin mi?”

“Dün söyledim.”

“Ne dedi?”

“Pek bir şey söylemedi. Biraz sarsılmış gibi görünüyordu ve sonra konuşmamız gerektiğini söyledi. Birbirimize kartvizitlerimizi verdik.”

Willow köpürdü. “Bu kadar mı yani? Yani bu işte birliktesiniz.”

“Sayılır. Bebek doğana kadar, onunla fazla zaman geçireceğimi düşünmüyorum.”

“Bir bebeğin olacak. Yani şimdi ben sana bebek hediyeleri mi alacağım ve bakıcılık yapmak zorunda mı kalacağım? Belki de bu şekilde olması gerekiyordu, belki o senin...”

Julie homurdandı. “Sakın söyleme, yalvarırım. Ryan benim kaderim değil.”

“Bunu kesin olarak bilemezsin.”

“Bilebilirim. Şimdi bunları bir kenara bırakalım. Hazırlamamız gereken bir bebek odası var, mobilyalara bakmalıyız.

“Saat on bir randevunuz burada,” dedi Leah “Hoş adam.”

Julie, asistanına gülümsedi. “Mark ve James’e de böyle şeyler söylüyor musun?”

“Mark’a değil. Ama James hakkında dedikodular var, eğer ilgilenmezsen bu adamı ona yollayabilirim.” dedi neşeli bir şekilde.

“Çok kötüsün.”

“Öyleyim. Mümkün olan her şekilde.”

Julie, ajandasına baktı ve bu yeni müşterinin bilgilerini inceledi. İsim yoktu, bildirilmiş bir geliş nedeni yoktu. İlginç bir durumdu. Leah genellikle detaylar konusunda titiz davranırdı.

Koridora çıktığında bir an şaşkınlıktan dengesini yitirdi. Ryan Bennet, şirketin ortaklarından biri olan Ethan Jackson’la konuş-

yordu. Sakin davranmaya çalışarak yanlarına gitti.

“Günaydın Ethan.”

İkisi de ona doğru dönmüştü.

“Julie, bu bey senin yeni müşterin Ryan Bennet.”

“Daha önce tanışmıştık.” dedi Julie.

“Doğru, hatta neredeyse akraba sayılırız. Fakat bazı ailevi durumlar yüzünden, ancak birkaç hafta önce tanışabildik.”

Ethan, Julie’ye onaylayıcı bir bakış attı. Gelecek ortaklar toplantısında, Ryan’la olan ilişkisinin masaya yatırılacağından emin-di.

“Çin’deki işlerimizi konuşmak için buradayım.” diye devam etti Ryan. Umarım sizin uzmanınız bize yardımcı olabilir.”

Ethan, daha önce hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. “O zaman ben ikinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Beni gelişmelerden haberdar et Julie.”

“Elbette.” dedi Julie derin bir nefes alırken. Eğer Ryan şirkete gerçekten de bu kadar fazla iş getirecekse, çok yakın çalışmaları gerekebilirdi. Bu yakınlık düşüncesi onu rahatsız etmişti.

“Bir toplantı odasına geçelim.” dedi.

Odaya girdiklerinde, “Tüm bunlar da ne demek oluyor?” diye sordu.

“Sana söyledim. Hatta yemekte de bahsetmiştim. Küçük ölçekli şirketleri alıp kara geçiriyoruz ve sonra da satıyoruz. Sen de Mandarince bildiğine göre, Çin’deki işlerimizle ilgili yardım edebilirsin diye düşündüm.”

“Beni tuzağa mı düşürüyorsun? Bana bu kadar iş verip sonra da geri mi alacaksın? Ne düşünürsen düşün, hamile kalmayı planlamamıştım. Eğer amacın beni kovdurmaksa bunu unutabilirsin. Ben karşına çıkabilecek en iyi avukatlardan biriyim ve işlerimi mahvetmene izin vermem.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Seni tuzağa düşüreceğimi mi sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Dersimi almam gerektiğince karar veren sendin. Neden en kötüsünü düşünmeyeyim?”

“Buraya yalnızca iş için gelmiş olamaz mıyım? Yaptığının Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yanlış olduğunu kabul etti ve senden özür diledim. Sence de bizi bu rahatsız durumdan kurtarmak için elimden gelen yapmıyor muyum? İyi bir uluslar arası hukuk avukatına ihtiyacımız var. Benim aklıma da sen geldin. Hepsi bu, gizli bir amacım yoktu.”

“Sana inanmak istiyorum.”

“O zaman bir dene. Julie, neden seni tuzağa düşürmeye çalışayım ki? Biliyorum senin adına inanması zor ama ben oldukça düzgün bir adamım.”

Kaşlarını kaldırmıştı. “Sen yalan söyledin.”

“Evet, söyledim. Kötü bir karar anıydı. Sen hiç böyle bir şey yaşamadın mı?”

Julie karnına dokundu, “Belki,” dedi.

“Benden kaçmaya devam edemezsin.”

“Karşımda oturduğun sürece, ben bir yere gitmiyorum.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bak, buraya ikimize de yardım etmek için geldim. Tamamen işle ilgili. Biraz araştırma yaptım ve senin işinde oldukça iyi olduğunu gördüm.”

“Öyleyim.”

“O zaman başlayalım.”

“Pekala.”

“Bana bir kahve ikram etmeyi düşünür müsün?”

“Elbette, nasıl istersin?”

“Sade.”

“Klasik bir erkek gibi cevap verdin.”

“Elbette. Kabul et, eğer üç şekerli ve fındık kremalı kahve isteseydim bana hiç saygı duymazdın.”

Bu, Julie’yi güldürmüştü. “Haklısın, hemen dönerim.”

“Ben de seninle geleyim.”

“Gerek yok.” Planı birkaç dakikalığına da olsa ondan kaçmaktı. Ama gelmemesini istemenin kibar bir yolu yoktu, bu yüzden birlikte dışarı çıktılar. Julie, iki tane temiz fincanı eline aldı.

“Bu işler için elemanınız yok mu?”

“Var, ama onu böyle işlerle yormak istemiyorum. Diğer iki ortak böyle düşünmüyor. Bu yüzden Leah beni daha çok seviyor.”

“Eminim seviyordur.”

Ryan gülümsedi ve Julie kendini o anın büyüüne kapılmış olarak buldu. Ne yazık ki, o sırada kahveleri dolduruyordu ve elini yaktı. Ryan, yanan elini avucuna almış ve soğuk suyun altına tutmuştu. Orada, sırt sırta öylece duruyorlardı. Julie, onun vücudunun kuvvetini ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Eğer biraz yana doğru dönseydi, dudakları birleşebilirdi.

Onu öpmek istedi. Sadece bir öpücük. Uzun sürmesi gerekmiyordu.

Elini onun avucundan çekti ve kenara çekildi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Toplantı odasına dönmüşlerdi. Julie kalemine uzandı. "Neden aklındakilerin bir özetini yaparak başlamıyorsun?"

Ryan konuşmaya başlamıştı. Julie not alıyordu, ama gerçekte onu dinlemiyordu.

"Biz şirketlerimize risk sermayesi sağlıyoruz ve karşılığında da kardan yüksek miktarda pay alıyoruz. Amaç, hepsini halka arz etmek, ama bu olmadığında onları satıyoruz. Şu anda yardım almam gereken üç şirket var. İki tanesi Çin'le iş yapmak istiyor. Üçüncü ise deniz aşırı ticaret için mükemmel bir aday. Senin Çin'de bağlantıların olduğunu varsayıyorum."

"Elbette, hem profesyonel hem de kişisel anlamda."

"Açıklama yapmak ister misin?"

"Biz çocukken bir komşumuz vardı. Mrs. Wu bir öğretmendi. Bana ve kız kardeşlerime Mandarince Öğretmek istemişti. İçlerinde en heveslileri bendim. Lisedeyken, beni Çin'e götürdü ve ailesiyle tanıştırdı. Sonraki iki yaz da oraya gittim. Ayrıca üniversitenin bir yılında da misafir öğrenci olarak oradaydım."

"Çok etkileyici."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi ne olacak? Firmalar hakkında detaylı bilgi mi isteyeceksin?"

"Kesinlikle, ayrıca eğer daha önce Çin ile herhangi bir iş yaptysanız, o kayıtlara da bakmam gerekecek. Ayrıca saat başına ücret alırım."

"Mantıklı görünüyor."

“Bir de derinlemesine bir analiz isteyeceğim.”

Şirketin normalde istediğinden çok daha fazlasını talep etmişti. Ama kendini korumak için bunu yapması gerekiyordu.

Ryan kahvesini yudumladı. “Hala bana güvenmiyorsun.”

“Sana güvenmeye çalışacağım, ama aptal olmaya da niyetim yok.”

“Oldukça adil. Todd ve ben tek çocuklardık. Birlikte çok zaman geçirerek büyüdük. Kardeş kadar yakındık.”

“Konumuzla pek ilgili değil ama olsun. Ayrıca bu kısmı zaten biliyordum. Bu yüzden onun kirli işini yapmayı kabul ettin.”

Ryan onu duymuyordu. “Para içinde büyüdük. Ergenlik çağımızdan itibaren etrafımızda bir sürü kız oldu. Yakınlaşmak için hiçbir şeyden çekinmeyen kadınlar. Aslında bizimle ilgilenmiyorlardı, paramızı istiyorlardı.”

“Seninle tanışan her kadının, banka hesabın yüzünden kim olduğunla ilgilenmediğine inanmıyorum.”

“Hepsi değil, ama birçoğu öyleydi. Bu şartlar altında, Büyü-kanneni size önerdiği şeyi de göz önüne alırsak, senin hakkında kötü düşünmemiz gayet normaldi.

Julie ağzını açmıştı ama sonra kapattı. “Nasıl görüldüğünü biliyorum ama görüldüğü gibi değildi.”

“Sana inanıyorum. Sen de aynısını yapabilir misin? Todd ve benim, senin de diğerleri gibi olduğunu sanmış olabileceğimizi kabul edebilir misin?

“Bilemiyorum. Belki. Sonuçta randevuya gelmeyebilirdin. Reddedebilirdin. Daha önceden tanıştığın paragöz kadınların hır-sım çıkartmak için bir yabancıya tuzak kurmak hiç de adil değil.

“Aynı fikirdeyim. Peki sen benim tarafımdan bakabiliyor musun?”

“Tamam, çocukluğunuz çok acıklıydı. Para içinde yüzen zavalı çocuklardingiz.”

“Hiç kolay biri değilsin.”

“Olmaya çalışmıyorum zaten. Ben, benim hakkımda neden kötü düşündüğünüzü anlamaya çalışacağımı söyledim ve özrünü kabul ettim. Ama bu yaptığınız şeyi onayladığım anlamına gelmi-

yor. Sana hala güvenmiyorum.”

“Denemek zorundasın Julie. Biz bir aile olacağız.”

“Kelimenin hiçbir anlamıyla bir aile olacağımızı sanmıyorum. Biz sadece iki ebeveyn olacağız. Bu bizi aile yapmaz.”

“Ne istersen onu de, ama bir bebeğimizin olması bizi aile yapar. Her şey değişti Julie. Artık ikimizden fazlası, üçüncü bir hayat var. Çocuğumuz en iyisini hak ediyor. Bu yüzden bence evlenmeliyiz.”

Kıtap Güzemli - Tarama Bırakış

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“Evlenmek mi? Sen deli misin? Senin derdin nedir? Eğer bu bir tür şakaysa hiç de komik değil.” Ne düşünüyordu acaba?

“Neden şaka olsun ki? Hem bu kadar kızmama gerek yoktu.”

“Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Evlenmek nasıl iyi olabilir ki?”

“Ben senden hoşlanıyorum. Benim yaptığım tek hatayı dışarıda bırakırsak, bence sen de benden hoşlanıyorsun. Ayrıca bebek yüzünden evlenmek çok eski ve onurlu bir gelenektir.”

“Hangi yüzyılda?”

Gerçekten ondan hoşlandığını mı söylemişti? Ama bu kimin umurundaydı ki? Ryan’la asla evlenemezdi.

“İkimizde mantıklı ve zeki yetişkinleriz. Bir bebeğimiz olacak. Çocuğumuz için en iyi olanı isteyeceğimizden şüphem yok ve bu da iki ebeveynin birlikte olmasıyla mümkün olabilir. Bebeği gerçekten yalnız mı büyötmek istiyorsun?”

“Evet, bu benim için sorun olmaz.”

“Bence anne ve babanın beraber olması önemli.”

“Harika, ama bu mümkün değil.”

“Neden?”

Julie, Ryan’ın kafasına kalın hukuk kitapları atmak isterken,

onun böylesine sakın bir şekilde konuşuyor olasından nefret etti.

“Ben seninle evlenmek istemiyorum.”

“Neden?”

Onu öldürecekti ve bu Julie’nin suçu olmayacaktı. “Seni tanı-mıyorum. Kendini beğenmiş beyninin sana söylediklerinin aksine, senden hoşlanmıyorum. Bu çocuğu tek başıma da büyütebilirim.”

“En azından deneyebiliriz.”

Derdi neydi? Neden ısrar ediyordu?

“Denemek istemiyorum. En azından seninle denemek istemi-yorum.”

“Pekala, demek ki sorun benimle ilgili değil. Evlenmeye genel olarak karşısın.”

“Değilim. Evlenmek istiyorum. Yalnızca şimdi ve seninle de-ğil. Sen. Bütün kadınların parasının peşinde olduğunu düşünen bir adamsın. Buna katlanamam.”

“Yani sen evlilik anlaşmasına karşısın. Ama bu kendimi ko-rumak için gerekli.”

“Gitsen iyi olur,” dedi dişlerinin arasından. “Gerçekten, yap-mam gereken işler var. Biliyorum, muhteşem teklifini neden geri çevirdiğimi anlayamıyorsun. Ama seninle evlenmek istemiy-o-rum.”

“Çok enerjiksın. Acaba benden neyi gizliyorsun. Gerçekte ne-den sinirlisin Julie?”

“Çok memnun oldum. Bunu tekrarlamalıyız. Belki bir parti verir, birbirimize hediyeler alırsınız.”

Ayağa kalktı ve onu odanın köşesine çekti. “Bundan vazgeç-meyeceğim. Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap buralarda olaca-ğım. Benden sonsuza kadar kaçabileceğini düşünme sakın.”

Sonra onu öptü. Orada, toplantı odasının köşesinde. Dudakları sıcak ve davetkârdı. Julie, parmaklarını saçlarına dolayıp onu ora-da tutmak istiyordu. Çırılçıplak kalıp vücudunu onun-kine yapış-tırmak... Ama kendisiyle savaştı ve bir adım geri attı.

“İş anlaşmamızı hazırlayıp bana gönder. İncelediğimde bir kuryeyle geri yollarım.”

“Seninle çalışmak istemiyorum.”

“Belki istemiyorsun ama ortakların bunu çok istiyor. Ve Julie?”

“Evet?”

“Ne yaparsan yap benden hoşlandığını gizleyemezsin.”

“Bu çöreklerle bayılıyorum.” dedi Marina. “Çok güzel kokuyorlar ve krem peynirle harika oluyorlar.”

Julie, Willow’a baktı. “Pekala, birden çok acıktığımı hissettim. Sen ne alemdesin Willow?”

“Açlıktan ölüyorum. Annemin gelmesine bir saat var. Bir şeyler atıştırabiliriz.”

Marina, “Peki nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyi.”

“Bilmem gerektiği için sormuyorum. Benden bir şeyler gizlemene alışkınım nasıl olsa.”

Julie homurdandı. “Geçen hafta, seni de davet etmiştim ama senin mikrobiyoloji sınavın vardı.”

“İnorganik kimya, ama yine de ilgilendiğin için teşekkürler.”

“Marina lütfen böyle yapma. Eve varır varmaz seni aradım.”

Marina gülümsüyordu. “Evet, aradın. Bu yüzden seni hala seviyorum. Neyin var? Pek iyi görünmüyorsun.”

“İyiyim. İyi sayılırım.”

“Mide bulantıların mı arttı?” diye sordu Willow.

“Hayır, dün beni görmeye geldi.”

“Ryan mı?”

“Evet, Çin ile ilgili çalışmak istiyor. Bu hoşuma gitmedi. Bana tuzak kuruyor olabilir.”

“Yanlış anlama ama neden böyle bir şey yaparsın ki?”

“Bilmiyorum. Belki hayatımı mahvetmek için. Beni tanımadan, dersimi vermeye çalışan bir adamdan söz ediyoruz.

“Yaptığı yanlıştı. Ama artık durum çok farklı. Julie, kariyerini mahvetmeye çalışacağına inanmıyorum. Bir bebeğiniz olacak. Neden çocuğunun annesini incitmek istesin ki?”

“Kontrolü elinde tutmak için.” Julie gözyaşlarına boğulmuştu. “Bilemiyorum. Kendimi çok zayıf hissediyorum. Önce hayallere dalmamı sağladı, sonra hepsini yıktı. Şimdi karşıma çıkmış, her

şeyi düzeltmeye çalışıyor.”

“Julie, sen neden bahsediyorsun?”

“Bana evlenme teklif etti.”

“Tamam, baştan başlayıp anlat lütfen.” dedi Marina.

“Tüm dikkatimiz sende.” diye devam etti Willow.

“Anlatacak fazla bir şey yok. Dün ofisime geldi. İş konuşurken birdenbire kişisel konularda konuşmaya başladık. Todd’la yakın büyüdüklerinden, kadınların hep onların parasının peşinde olduklarından söz etti.”

“Zavallı zengin çocuklar.” diye mırıldandı Willow.

“Ben de öyle söyledim. Her neyse, konuşuyorduk ve o birdenbire evlenme teklif etti. Ona göre bu bebek için en iyisiymiş. Bunu pek iyi karşılamadım.”

“Neden?”

“Çünkü öylesine bir şeymiş gibi evlenme teklifi yapılmaz. Birbirimizi tanımıyoruz. Ona güvenmiyorum. Başarılı bir evlilik yapamayız.”

“Ama bu çok romantik,” dedi Marina.

Julie gözlerini yuvarladı. “İşte yine başlıyoruz.”

“En azından doğru olan şeyi yapmaya çalışıyor.”

Randevunuzda tamamen hatalı davrandığını biliyorum. Ama bu biraz da Todd’un suçuydu. Kendisi gelip seninle konuşamayacak kadar hödük olan oydu.”

“Ryan’ın da suçu var. Onu gecenin kahramanı gibi görmeyin.”

“Görmüyorum. Ama belki de o kadar berbat bir adam değildir.”

“Yani teklifini düşünmeyecek misin?” diye sordu Marina.

“Asla, sırf hamileyim diye tanımadığım bir adamla evlenemem.”

Kapı açılmıştı. Julie baktığında, ayakta duran annesini görmüştü.

Willow ve Marina ayağa kalkıp ortadan kaybolmuşlardı. Julie, koltukta annesinin kahve yapışını seyrediyordu. Annesi kahveleri getirdikten sonra, oturmuştu. Yüzüne bakıyordu.

“Ee, neler oluyor?” diye sordu.

“Anne özür dilerim. Bu şekilde öğrenmeni istememiştim.”

“Julie hamilesin ve bunu bana söylemedin.”

“Çok üzgünüm. Söyleyecektim, sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bunu planlamamıştım.”

“Seni yargılayacağımı mı düşündün? Ne zaman böyle bir şey yaptım ki?”

“Genelde böyle hatalar yapmam.”

“Demek ki bu gibi durumlarda birine ihtiyacın var. Neler oldu?”

“Todd’la buluştum.”

Annesi kafasını salladı. “Gitmemeye karar verdiğinizi sanıyordum.”

“Vermiştik. Ama Ruth bu kadar ısrar edince denemek istedik. Ayrıca sadece bir randevuydu.”

“Yani bebek Todd’dan mı?”

“Pek sayılmaz.” Julie, Ryan’ın nasıl Todd gibi davrandığını ve onu kandırdığını anlattı. “Bana bir ders vermek istemiş. Beni aptal yerine koydu. Ve şimdi üzgün olduğunu ve benimle evlenmek istediğini söylüyor. Böyle bir adama nasıl güvenebilirim ki?”

“Yapabilir misin bilmiyorum? Yapmak istiyor musun?”

“Belki. Bazen. Bilemiyorum. Bir bebeğimiz olacak, bu işleri karıştırıyor.” Julie durdu ve gülümsedi. “Anne, bir bebeğim olacak.”

Annesi ona yaklaştı ve sarıldı. “Biliyorum. Nasıl hissediyorsun? Mutlu musun?”

“Hem de çok. Hiçbir zaman çocuk sahibi olacağımı düşünmemiştim. Ama şimdi hamileyim ve çok heyecanlıyım. Bu bebeği istiyorum.”

“Sen, kendini hep sorumluluk almak ve onları başarmak zorunda hissettin. Duygusal tarafını hiç ortaya çıkarmadın. Bebeği istemene sevindim. Harika bir anne olacaksın.”

Bu beklenmedik övgü gözlerini yaşartmıştı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı. “İdolüm sensin. Bizi harika bir şekilde yetiştirdin. Tek başına harika bir iş çıkarttın.” Son söylediklerini geri almak istedi.

“Ben tek başıma değildim. Baban da buradaydı.”

“Yılda birkaç haftalığına. Anne, yapma lütfen. Onu sevdiğini biliyorum, ama iyi bir eş ya da iyi bir baba değildi.”

“O hala senin baban. Ondan bahsederken saygını yitirmemelisin.”

“Neden? Anlamıyorum. Neden istediği zaman gidip gelmesine izin veriyorsun?”

“Bu babanın doğasında var. Ama onu kötü biri yapmıyor.”

“Aynı şekilde iyi biri de yapmıyor.”

Julie olanları unutabileceğini, babasını affedebileceğini düşünmüyordu. Konuyu değiştirmek istedi.

“Ryan evlenmemiz gerektiğini düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben çıldırdığını düşünüyorum. Sadece bir kez buluştuk. Evet, harika geçti, ama onu tanımıyorum. Üstelik bana yalan söyledi. Bana onunla evlenmem gerektiğini söyleyeceksin değil mi?”

“Onun bebeğinin babası olduğunu ve bir orta yol bulmanız gerektiğinizi söyleyeceğim.”

“Peki ya bunu istemiyorsam?”

Annesi gülümsedi.

“Çok olgunca bir davranış. Seninle gurur duyuyorum.”

“Anne, lütfen!”

“Julie, hayat fedakarlıklar yapmayı gerektirir. Ryan’ın yaptığı yanlıştı. Ama eğer söylediğin kadar berbat biriye, neden hatasını telafi etmeye çalışsın ki? Ayrıca seninle evlenmek ona ne kazandıracak? Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ama onu tanımaya çalışmalısın. Belki gerçekten de iyi bir adamdır.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Her erkek Garret gibi değildir.

“İddiaya var mısın?

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

Ryan, tamamen çelik ve camla kaplanmış, yüksek bir apartman dairesinde yaşıyordu. Julie, binanın güvenli olacağını düşünüyordu ama burası yaşamak isteyebileceği bir yer değildi. Annesinin sözünü dinleyip Ryan'ı tanımak için çaba sarf etmeye karar vermişti. Onu aramış ve buluşmalarını önermişti. Ryan da evinde bir öğle yemeği yemeyi teklif etmişti.

Kapıyı çaldı. Çok heyecanlıydı.

Ryan hatırladığından daha uzun boyluydu. Takım elbisesi gitmişti, gündelik kıyafetler giymişti.

"Hoş geldin, içeri girsene." dedi.

"Burayı bulması zor olmadı."

"Sanırım son görüşmemizden beri fikrini değiştirdin."

"Bence birbirimizi tanımamız önemli."

"Ama sen beni çekip gitmemi istemiştin."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Halledebilirim."

"Anlıyorum. Kolay biri değilsin. Hem de hiç..." dedi Ryan gülümseyerek.

"Görünüşe göre oldukça kolay biriyim. Beni düşürdüğün duruma baksana."

"Sen kolay değilsin ama ben de karşı konulamaz biriyim."

"Bu neden bana kendimi daha iyi hissettirmedi?"

"Emin değilim. En azından bana kendimi iyi hissettiriyor."

"Hayal edebiliyorum." diye mırıldandı Julie.

"Hadi gel. Sana evi gezdireyim."

Evin harika bir Hollywood manzarası vardı. Odalara hakim olan renk griydi, yer yer tahta tonları da göze çarpıyordu. Yerler ve duvarlar mobilyalara uyumluydu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Oldukça modern."

"Senin tarzın değil mi yani?"

"Pek değil." Ryan'ı kısa zamandır tanmasına rağmen, onun da tarzı olmadığını biliyordu.

"Buraya taşındığım sırada bir dekoratörle beraberdi. O teklif etti, ben de geri çevirmedim."

Yani burası onun zevkine göre döşenmemiştir. Bu ayrıntı, Ryan'ı gözünde biraz daha sevimli kılmıştı.

"Birkaç bitki alsan iyi olur. Yeşil ve canlı görünen türden. Tüm bu modern eşyaların, yaşam enerjini emmelerinden korkmuyor musun?"

"Böyle iyiyim. Temizliği kolaylaştırıyor."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Temizlik şirketi birkaç kez bahsetmişti. Bundan ve evde hayvan beslemediğimden kaynaklanıyormuş."

"İddiaya varım ki evde yemek bile yemiyorsundur, evde büyük, kalabalık partiler de vermiyorsundur. Onlar için mükemmel bir müşteri olmalısın."

"Büyük partiler vermediğimi nereden biliyorsun?"

"Kanepen ve koltuklarım mükemmel durumda. Üzerlerine hiçbir şey dökülmemiş. Partiler dağınıklık yaratır."

"Güzel bir nokta yakaladın. Haklısın. Parti vermem."

Ryan, dolaptan bir şeyler çıkarmış, onları tezgaha yerleştiriyordu. Julie gözlerine inanamıyordu. Gerçekten ciddi miydi?

"Yemek mi pişireceksin?" diye sordu, olduğundan daha az şaşırılmış görünmeye çalışarak.

"Öğle yemeği hazırlayacağımı söylemiştim."

“Ben bir yer için rezervasyon yaptıracağımı düşünmüştüm.”

“Dışarıda yemeği mi tercih ederdin?”

“Hayır, bu harika. Şok edici ama harika.”

“Sen yemek pişirmez misin?”

“Temel birkaç yemeği yapabilirim. Ama şu an yaptığın kadar karmaşık yemekleri beceremem. Peki, şimdi ne hazırlıyorsun?”

“Keçi peyniri salatası, ardından kızarmış ekmekle servis edilecek, pesto soslu tavuk göğsü ve tatlı olarak da meyveli turtla.”

“Etkileyici. Dur tahmin edeyim. Bir aşçıyla da beraber oldun.”

“Biraz önyargılı davranmıyor musun? Yirmi yaşımızdayken, Todd ve ben Avrupa’ya gitmek istedik. Ailelerimiz bizi bir yolcu gemisine bindirdi. Oradaki herkes emekliydi. Çok sıkılıyorduk. Geminin kaptanı yemek kursuna katılmamızı önerdi. Başta nefret ettim ama sonradan çok sevdim. Böylece yemek yapmayı nereden öğrendiğimi anlamış oldun.”

Etkileyici diye düşündü. “Peki ya Todd?”

Ryan sırttı. “O garson kızlarla flört ediyordu.”

Biraz önyargılı davranmıyor musun? 20 yaşımızdayken, Todd ve ben Avrupa’ya gitmek istedik. Ailelerimiz bizi bir yolcu gemisine bindirdi. Oradaki herkes emekliydi. Çok sıkılıyorduk. Geminin kaptanı yemek kursuna katılmamızı önerdi. Başta nefret ettim ama sonradan çok sevdim. Böylece yemek yapmayı nereden öğrendiğimi anlamış oldun.”

Etkileyici diye düşündü. “Peki ya Todd?”

Ryan sırttı. “O garson kızlarla flört ediyordu.”

“Gerçekten yemek yapıyorsun. Kusura bakma, bu benim için gerçekten çok şaşırtıcı bir şey.”

Tüm bunlar Julie’nin görmeyi beklediği şeyler değildi. Ryan, onu şaşırtmaya devam ediyordu. Hazırladığı yiyeceklerin üzerlerine baharat serpiyordu. Julie, istemeyerek ellerine odaklanmıştı. Beraber geçirdikleri geceyi hatırlamıştı.

Ekmek fırına girmişti ve tavuk kızarıyordu. Ryan, Julie’ye bir fincan uzattı.

“Bitki çayı ister misin?”

“Teşekkür ederim. Tamam, sen kazandın. Gerçekten de kafam

karıştı. Seni tanıyamıyorum.”

“Kimliğimi göstermemi ister misin?”

“Ne demek istediğimi anladın. Sen çok...”

“Normal miyim?”

“Evet, normalsin. Kadınlardan nefret eden, girişimci iş adamına hiç benzemiyorsun.”

“Ben kadınlardan nefret etmiyorum. Onları seviyorum.”

“Onlara hadlerini bildirdiğin sürece değil mi?” Kendi kontrol etmeye çalıştı. “Kusura bakma, kuralları ihlal ediyorum. Daha güvenli konulara geçebiliriz. Büyürken hayatının nasıl olduğundan bahsedelim istersen.”

“Bu başımı belaya sokabilir.”

“Nasıl?”

“Birçok şekilde. Todd ve ben birkaç ay arayla doğmuşuz. Babalarımız kardeşti, bu yüzden hep beraberdik. Aynı okullara gittik, tatillere beraber çıktık.”

“Devlet okuluna mı gittiniz?”

“Hayır, özel okullarda okuduk. Üniversitede ikimiz de Stanford’a gittik. Başka üniversitelerle ilgilenmedik, çünkü hayatlarımız California’daydı. Ama büyükannen de zengin bir kadın. Senin hayatın da bu şekilde olabilirdi.”

“Annem hep annesiyle babasının öldüklerini söylerdi ve biz de ona inanırdık.”

“Ama olaylar farklı gelişseydi...” diye başladı.

“Sen ve ben yan yana büyüyeabilirdik. İki kardeş gibi olabilirdik.”

Ryan yüzünü ekşitti. Julie’yi bir çok şekilde hayal etmişti. Ama asla kardeşi olarak değil. Çalışırken onun yüzünden dikkati dağılıyordu. Sanki odadaki tek renk oydu. O kadar canlıydı ki...

Ona meydan okuması hoşuna gitmişti, ve adil olmaya çalışması da.

“Ya da birbirimizin ilk aşkları olabilirdik.”

“Bu düşüncüyü daha çok sevdim.” Pişmeye devam eden tavuğa baktı ve kafasını salladı. “Keşke başka bir şekilde tanışmış olsaydık.”

“Ryan, yapma.”

“Neden olmasın? Gayet iyi anlaşıyoruz. Oldukça güzel bir randevu geçirdik.”

“O geceni ne kadarının gerçek ne kadarının kurmaca olduğunu bilemiyorum. Sen gerçekten kimsin?”

“Sana göstermeye çalıştığım da bu.”

“Tamam, buna itirazım yok. Deniyorum Ryan. Gerçekten de zor biri olmamaya çalışıyorum.”

“Pekala, bana hayatından bahset. Sen benim çocukluğumun trajedisini biliyorsun.”

“Kız kardeşlerim ve ben oldukça mutluyduk. Çok paramız yoktu, bu yüzden de özel okulda okumadık. Ama bu bizim için bir sorun değildi.”

“Baban vefat mı etmişti?”

Julie bir an duraksamıştı ve geldiğinden beri ilk kez kendini rahatsız hissetmişti.

“Hayır, yaşıyor. Annemle babam hala evliler. Eşsiz bir ilişkileri vardır. Babam bir yere bağlanamayan adamlardandır. Herkes onu çok sever.”

Julie'den başka herkes diye düşündü Ryan. Babası, Julie'yi ciddi şekilde incitmiş olmalıydı.

“Ortada kaybolur. Birkaç hafta içinde tekrar ortaya çıkar. Çocukluğum süresince bu gidip gelmeler devam etti.”

“Senin için çok zor olmalı.”

“Tercih ettiğim bir yaşam tarzı değildi. Yanımızda kalmasını istiyordum. Eğer kalamayacaksa geri gelmemeliydi. Kız kardeşlerimi üzgün görmekten ve annemin ağlamasını dinlemekten nefret ederdim.”

Duraksamıştı. Bu konuşmayı yapmak sanki o günleri canlandırmıştı. “Şimdi iyiyim. Onunla pek fazla ilgilenmiyorum.”

“Annen bu durumla nasıl başa çıkıyor?”

“Annem ona aşık. Onu anlayamıyorum ama öyle. Onu ilk gördüğü andan beri ona aşık. Onunla olabilmek için ailesini terk etmiş.”

“Aldığı kararın arkasında durmasına hayran kaldım,” dedi

Ryan. "Bu çok cesaret gerektiren bir tavır."

"Aslında ailesinin onu reddetmesi işe yaramış. Onu kuvvetlendirmiş."

"Babası onu affetmezdi, ama Ruth affedebilirdi. Yufka yürekli, yaşlı cadının tekidir."

"Yufka yürekli tarafını hiç görmedim. Bizi ziyarete geldiğinde daha çok göz korkutucuydu."

Ryan gülümsedi. "Senin birinden gözün mü korktu? İşte buna inanmam."

"Tamam, biraz gerilmiştim. Konuşmandan ona ne kadar önem verdiğin anlaşıyor. Ama kuzeninle evlenmemiz için bize rüşvet vermeye kalktı. Bu pek de tatlı bir şey değil."

"Ama Ruth tümüyle sevimsiz değildir. Ailelerimiz seyahate çıktığında, Todd ve ben onun evinde kalırdık. Biz okuldayken, birdenbire ortaya çıkar ve bizi eğlence parklarına götürürdü."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyleydi. Onu tanımak zorundasın."

"Pekala, deneyeceğim. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Masayı hazırlayabilirsiniz."

"Harika. Bana ellerimi nerede yıkayacağımı gösterebilir misin?"

"Elbette."

Ryan, Julie'yi misafir banyosuna götürdü. Julie, beyaz mermer döşemelere, beyaz çini duvarlara ve beyaz lavabolara baka kaldı.

"Dekoratörüne hayır demeyi gerçekten öğrenmek zorundasın."

"Biliyorum. Tam bir felaket."

"Burada ışıktan kör olabilirsiniz."

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de yatak odasını görmelisin. Her yer siyah ve mor kaplı."

Bir anda konuşmanın seyri değişmişti. Aralarındaki gerilim yükselmişti. Ryan, Julie'nin dudaklarından başka yere bakamıyordu.

Julie dudaklarını araladı, ama sonra kapattı. "Bu çok garip."

dedi en sonunda.

“Olması gerekmiyor.” Hiç istemese de bir adım geri attı.
“Bak, gördün mü? Düzeldi.”

Düzelmemişti. En azından Ryan için, Julie’yle birlikte oldukça, onu daha çok istiyordu. Ama uzun vadeli düşünmeliydi. Julie’yle aralarında güvene dayanan bir ilişki oluşturmahıydı. Onu dostluğuyla yumuşattıktan sonra, tekrar evlenme teklif edebilirdi. Çünkü, öyle ya da böyle evleneceklerdi.

Kıtap Güzemli - Tarama Bırdor

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

Bu hafta sonu, şık yemek davetleriyle dolup taşmıştı. Dün Ryan'ın evinde yedikleri muhteşem öğle yemeğinden sonra eve döndüğünde, Ruth'tan gelmiş bir mesajla karşılaşmıştı. Onu öğle yemeğine davet ediyordu. Aslında davetten çok bir emir gibiydi. Yaklaşık üç saniye kadar, reddetmeyi düşünmüştü. Ama sonra onaylamak için aramıştı. Büyükannesini tanımak istiyordu.

Kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Kapıyı bir hizmetli açtı. Julie ismini söylediğinde, haber vermek için gözden kayboldu. O anda içinde bulunduğu fuaye, Julie'nin evinden büyüktü.

Salonda ayakta duran bir adamı fark etti. Birdenbire heyecanlandı. Bu Ryan'dı. Görünüşe göre Julie'nin geleceğinden haberi yoktu, onu görünce şaşkınlıkla gülümsemişti.

"Julie?"

Sesindeki memnuniyet, Julie'yi heyecanlandırmıştı.

"Ruth beni öğle yemeğine davet etti."

"Beni de davet etti. Tam bir güç gösterisi."

"İkimizi birden çağırdığı için korkmalı mıyız?"

"Sanmıyorum. Buraya ne için gelmiş olursan ol, seni gördüğüme sevindim. Dün harika vakit geçirdim."

"Ben de öyle." Kabul etmemesi imkânsızdı.

“Ah, çok güzel. Demek ikiniz de geldiniz.”

Ruth Jamison, salona girmişti, kolları iki yana açılmıştı.

“Ryan, tatlım, ne iyi ettin de geldin.” Ryan’a sarılıp onu öptükten sonra, Julie’ye dönmüştü. “Bu kadar hoş torunlarım olduğuna hala inanamıyorum. Biraz ani bir davet olduğu için özür dilerim. Yaşlı bir bayanı kırmadığınız içinse teşekkür ederim.”

“Kurnaz ve yaşlı bir bayan diyecektin sanırım. Bütün bunlar ne için Ruth?”

“Herhangi bir şeyle ilgili olması mı gerekiyor?”

“İşin içinde sen olunca, cevabım evet olur.”

Ruth, ona gülümsemişti, sonra Julie’ye döndü. “Sen onu dinleme tatlım. O, benim korkunç bir insan olduğumu düşünür. Ama öyle değilim. Çok tatlı biriyim. Aynı zamanda endişeliyim de. Todd yerine Ryan’la buluştuğunu duydum tatlım, bu doğru mu?”

Ruth, cevap vermelerini beklemeden devam etmişti. “Ryan’ın harika bir adam olmasına ve onun da evlenmesini istememe rağmen, Todd yaşça daha büyük. Önce o evlenmeli.”

“Sadece birkaç ay daha büyük. Bunu gerçekten de dert etmiyorsun değil mi Ruth?”

“Genellikle hayır. Fakat bu durum farklı. Amcanızın belirli düşünceleri vardı ve ben de onlara uymak istiyorum. Todd’un önce evlenmesi bunlardan biriydi. Peki neler oldu?”

“Ruth bu gerçektende seni ilgilendirmez.” dedi Ryan kibarca. “Elbette ilgilendirir.”

Julie yaklaşan tehlikeyi fark etmişti. İlk buluşmalarının Bu şekilde ortaya dökülmesini istemiyordu. Ryan, teyzesini kırmamak ve Julie’yi korumak arasında sıkışmıştı. Birdenbire konuşmaya dahil olmaya karar verdi.

“Senin söylediğin gibi Todd’la bir randevu için sözleştik. Ama sonradan bir işi çıkmış ve Ryan da uğrayıp Todd’un geç kalacağını söyledi. Sonra yemeğe kalmaya karar verdi.”

Ryan, Julie’ye minnettar bir bakış fırlatmıştı. “Evet, Todd randevusuna gidemedi.”

“Anlıyorum,” diye iç çekti Ruth. Durgunlaşmıştı.

“Peki şimdi ne olacak? Todd’la dışarı çıkacak mısın?”

“Hayır, çıkmayacağım.”

“Teklifim bir milyon dolar, Julie. Bu kadar parayla neler yapabileceğini hiç düşündün mü?”

“Evet, düşündüm. Ama istemiyorum. Sorduğun için sağol.”

Öğle yemeği bittiğinde, Julie ve Ryan beraber çıkmışlardı. Serin öğleden sonrasına adım attıklarında, Julie ona döndü.

“Sadece kaçık bir yaşlı kadın mı, yoksa şeytanın ta kendisi mi karar veremiyorum.”

“Normalde onun tarafını tutardım, ama bu sefer gerçekten çok garip davranıyordu. Ayrıca nasıl oldu da yemek yediğimizi öğrendi acaba?”

“Hiçbir fikrim yok. Aslında senin söylediğini düşünmüştüm.”

“Ben değildim.”

“Evet, bunu içeride anladım.”

“Genellikle böyle davranmazdı. Belki torun sahibi olmak onu değiştirmişti.”

“Bizim böyle bir etkimizin olduğunu sanmıyorum. Bence, Todd’la görüşmeyecek olmama üzüldü. bu konuda, Willow ve Marina’yı da uyaracağım. Benden sonra onların peşine düşecektir.”

Ryan arabasının yanında durdu. “Sanırım biraz çuvalladık.”

“Ah, evet. Aklıma gelmişken, ben bunun için seni suçluyorum.”

“Ne tesadüf! Ben de seni suçluyordum. Güzeldin, akıllıydın ve harika kokuyordun. Kaçma şansım olmamıştı.”

“Kaçmak istemiş miydin?”

“Harika bir geceydi. Sen inanılmazdın.”

“Sen de büyüleyiciydin.”

“Teşekkür ederim.”

Julie gülümsemişti. “Rica ederim.”

Ryan, elini omzuna koymuştu. Basit, sıradan bir dokunuştu. Ama yine de Julie’nin nefesini kesmeye yetmişti.

“Ruth’un bebeği öğrenmesini engellemeliyiz. En azından bir süreliğine haberi olmamalı.”

“Düşüncesi bile korkutucu.”

“Bir de birkaç gün içinde bir iş toplantımız var.”

“Evet, biliyorum.”

“Todd da orada olacak.”

“Sevincimi ifade edecek kelimeleri bulamıyorum.” dedi gülümseyerek.

“O kadar da kötü bir adam değildir.”

“Sen böyle düşünebilirsin.” Ryan, sanki ona doğru yaklaşıyordu. İlginç bir şekilde, bu Julie’nin hoşuna gidiyordu.

“Ben de kötü bir adam değilim.” Birden Julie’yi öpmeye başladı. Julie, beklenmedik bir şekilde karşılık veriyordu. Ama teslim olmaması gerektiğini hatırlamıştı. Bu her şeyi daha kötüleştirirdi.

“Durmalyız,” dedi.

“Hayır, buna mecbur değiliz.”

“Birbirimizi tanımaya yeni başladık. Senden hoşlanmaya başlamışken, şansını zorlama.”

“Benden hoşlanmaya mı başladın?” Ryan, şaşkınlık içerisindeydi.

“Sanırım. Ama üzerime gelme, yoksa bu his uçup gider.”

Ryan gülümsedi ve bir adım geri çekildi. “Kendine has bir kadınsın Julie Nelson.”

Ryan’ın ofisine en son gidişinde, etrafa dikkat edemeyecek kadar kızgındı. Oysa şimdi bu zarif ortamı fark etmişti.

“Ryan, evini dekore eden yerine bu dekoratörle yatmalıydı.” diye mırıldandı kendi kendine. Yürürken bir yandan da buraya gelmesinin nedeninin sadece iş toplantısı olduğunu düşünüyordu. Todd ve Ryan’ın karşılaştıkları en iyi avukat olduğunu ispat etmeye gelmişti. Ryan, işlerinin sadece küçük bir kısmını teklif etmişti, ama Julie hepsini istiyordu.

Toplantı odasına girmişti. Oldukça rahat görünmeye çalışarak, “Günaydın,” dedi.

Ryan gülümsemişti. “Sana da. Seni görmek çok güzel.”

“İğrenç.” diye mırıldandı Todd.

Julie nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ve konuşmasına başladı.

“Beyler, hemen konuya gireceğim. Bana üç küçük ölçekli şir-

ketle ilgilendiğinizi söylediniz. Fakat araştırmalarım sonucunda sizin bütçenizin çok daha yüksek olduğunu gördüm. Yaptığınız anlaşmalar ise en iyi ihtimalle vasat olarak değerlendirilebilir. En kötüsü de bu anlaşmalar yüzünden zarar etmeniz. Bu iddiamı doğrulayacak belgelerim var, dilerseniz inceleyebilirsiniz. Biliyorum, bana teklif edilen birkaç küçük hesapla ilgilenmekti. Ama ben daha ileri gidip tüm işlerinizi istemeye karar verdim. Üstelik Mandarince konuşabiliyorum. Herhangi bir dilsel anlaşmazlık da yaşamayacağıma eminim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Evet, konuşabiliyor. Sana bahsetmeyi unutmşum.”

diye onayladı Ryan.

Todd “İlginç,” diyerek odadan ayrılmış ve birkaç dakika içinde yanında Çinli bir bayanla dönmüştü. Ryan homurdanmıştı.

“Dalga geçiyorsun değil mi?”

Todd, onu duymamış gibi yaptı. “Julie, seni Bayan Lee ile tanıştırayım.”

Bayan Lee, ikisini de selamladıktan sonra, Julie’yle konuşmaya başlamıştı. Ryan kızgınlıkla, “Ona güvenemedin değil mi?” diye sordu.

“Eskiden sen de kimseye güvenmezdin. Eğer ona işleri teslim etme konusunda ciddiysen, doğru insan olduğuna ikna olmalıyım.”

Bu arada Julie ve Bayan Lee konuşmalarını bitirmişlerdi. “Mandarincesi gayet iyi, söyleneni anlayıp cevap verebiliyor. Yalnızca aksanı üzerinde biraz çalışmaya ihtiyacı var.”

Bayan Lee’nin yaptığı bu yorum üzerine Todd, “Tamam, o halde işi konuşmaya başlayabiliriz.” dedi.

Bu sırada kapı açılmış, içeriye Ryan’ın asistanı girmişti. “Ryan, bankadan arıyorlar. Önemli olduğunu söylediler.”

“Teşekkürler.”

Todd ve Julie’ye baktı. “Bu konuşmayı yapmak zorundayım. Beş dakikaya kadar dönerim. Bu süre içerisinde birbirinizi öldürmemeye çalışın.”

“Peki, öldürmeyiz.” dedi Julie neşeyle.

Ryan odadan çıkınca, Julie Todd'a doğru döndü. "Mandarince bilmek konusunda yalan söylemek çok garip olurdu."

"Konu iş olunca tamamen emin olmalıyım."

"Anlıyorum." Onun konumunda olsaydı, muhtemelen aynı şeyi yapardı. Ama bunu ona söylemeyecekti. "Pekala, sana bir sorum var."

"Nedir?"

"Teyzen, bana ve kız kardeşlerime seninle evlenmemiz karşılığında bir milyon dolar teklif etti. Sende bu kadar kötü olan nedir? Onu böyle bir teklife zorlayan şey ne olabilir? Görünen sebebin dışında tabii..."

Todd'un öfkelenmesini, en azından canını biraz olsun sıkabilmeyi istemişti. Ama bunların yerine Todd kahkaha atmıştı.

"Ryan'ın sende ne gördüğünü anlamaya başlıyorum."

"Bu sorunun cevabı değil."

"Teyzemın ilişkilerle ilgili enteresan fikirleri var. Bu da onlardan biri. Julie, biliyorum o gece yüzünden hala kırgınsın, ama olanlar tümüyle Ryan'ın suçu değildi."

"Evet, biliyorum sen de suçlusun."

"Ne kadar da sevindirici bir cümle. Ama benim kastettiğim bu değildi. Ryan birkaç ay önce zor bir ayrılık yaşadı. Karmaşık bir ilişkiydi. O hep çok dikkatli davranırdı. Ama o kadınla tanıştığında, onun mükemmel olduğunu, parasının peşinde olmadığını düşündü. Çalışan, dul bir anneydi ve bu onu daha da sevimli kılıyordu. Ryan, küçük kızına tapıyordu."

Julie, Todd'un kibarca anlatmaya çalıştığı şeyi anlamıştı. Ryan, kadına ve kızına âşık olmuştu. Bu durumunu daha da zorlaştırmış olmalıydı.

"Onunla ben de tanıştım ve harika biri olduğunu düşündüm. İlişkileri oldukça ciddileşmişti. Ama bir gün Ryan, bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldu. Kadın, bir kız arkadaşıyla konuşuyordu ve ona zengin erkeklerin çocuklara bayıldığını anlatıyordu. Kendi planını yapmıştı. Ryan'la evlenecek, iki yıl bekleyecek, daha sonra boşanıp yüklü bir miktar parayla hayatına devam edecekti."

Julie, kendini iyi hissetmiyordu. "Bu korkunç bir şey." diye bildi.

"Daha da beteri. Ryan kendini aptal gibi hissetti ve bu erkeklerin hoşlandığı bir şey değildir."

Kimse aptal olmak istemezdi, ama bu durumda Ryan hiçbir şeyi yanlış yapmamıştı.

"Gerisini tahmin edebiliyorum. Birkaç ay sonra teyzeniz tekli fiyle çıkageldi, ve siz de beni ve kız kardeşlerimi aynı türden kadınlar olarak gördünüz.

"Aynen öyle. Ben Ryan'a durumu anlattı ve o da yerime geçmeyi teklif etti."

"Bana dersimi vermek için."

"Kişisel bir şey değildi."

Hala bu kadar acı vermesi oldukça komikti."

"Neden yaptığını bilmeni istedim. Bir bebeğiniz olacak. Ryan iyi bir adamdır. Bir hata yaptı ve şimdi de çok pişman. En azından bu bir şey ifade etmeli."

"Ediyor. Ama yine de çok büyük bir yalan söyledi. İkinizin durumunu anlıyor olsam da, bu size masum insanlara oyun oynama hakkını vermez. Ben size hiçbir şey yapmamıştım. Ben o kadın değildim."

"Tamam, fena çuvalladı. Ama biraz rahat ver. Sana aşık olacağını bilseydi, bunu yapmazdı."

Aşık olmak mı? Ona âşık mıydı?

Julie, bu sözlerin bir şey ifade etmemesini istemişti. Ama ediyorlardı işte. Ryan'ın ona saygı duymasını istiyordu. Ama aşık olmak... Buna ihtimal vermemişti.

Ryan, toplantı odasına geri dönmüştü. "Beklettiğim için özür dilerim. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Todd, "Öylesine konuşuyorduk." dedi.

Dikkatlerini yeniden işe yönelttiler ve bir saat süresince devam ettiler. Toplantı bittiğinde, Ryan, Julie'yi asansöre kadar geçirmek istemişti.

"Ailene bebekten bahsettin mi?" diye sordu.

"Babam hariç hepsine anlattım. Onun nerede olduğunu bilmi-

yorum.”

“Ben aileme söyleyemedim. Şu anda Avrupa’dalar. Buraya pek sık uğramazlar. Ama geldiklerinde onlarla tanışacaksın.”

“Harika,” diye mırıldandı Julie.

“Ben de senin ailenle tanışmalıyım.”

“Ne yapmalısın?”

“Tanışmamı istemiyor musun yoksa?”

Bu tuzaklı bir soruydu. Hayır, gerçekten de onlarla tanışmasını istemiyordu. Bu gerçekten garip bir durum olurdu. Ama gelmesini istemediğini söylemenin kibarca bir yolu da yoktu.”

“Çok hoş olurdu,” diye cevap verebildi sonunda.

“Bu hafta sonu yapacak bir işim yok.”

Julie ne kadar da şanslıydı. “Tabii, elbette gelebilirsin. Bir şeyler ayarlarım.”

“Güzel.”

Ryan, eğilmiş ve onu öpmüştü. Bu öpücükte ne tutku ne de güç vardı. Ama yine de Julie’nin ayağını yerden kesmişti.

“Hafta sonu görüşmek üzere.”

~ ONUNCU BÖLÜM ~

Julie'nin büyüdüğü ev, oldukça mütevazı ve hoştu. Ryan, arabasını park ederken düşünmeden edemedi. O çocukluğunda Ruth'un yanında ayrıcalıklı bir hayat yaşarken, Julie ve kardeşleri bu evde büyümüşlerdi.

Kapıya vardığında, Julie'yi gördü.

"Zırhını giydin mi? Kesinlikle giymiş olmalıydın."

"Kardeşlerin o kadar da kötü olamaz. Bana bir şey yapmazlar."

"Çok aptalsın." Bunu söylerken gülümsüyordu. Ryan, birdenbire önüne geçip onu öptü. Karşı koymadı ama bunu yapmamaları gerektiğini düşünüyordu. Yapacak bir sürü işleri vardı ve seks bunlardan biri değildi. Ryan doğrulurken, "Annem şu anda çalışıyor, ama daha sonra bize katılacak. O zamana kadar, kız kardeşlerim senin derini yüzecekler, ah pardon seni oyalayacaklar diyecektim."

"Sorun değil, yüzebilirler. Buna dayanabilirim."

"Sen öyle san."

Julie, ince bir dantel bluz ve kabarık bir etek giymişti. Muzır bir peri kızına benziyordu.

Ryan, oturma odasının ortasında durmuştu. Bir peri kızı mı?

Derdi neydi ki?

“Bu taraftan, arkada kalmak yok. Kaderinden kaçamazsın.” dedi Julie kıkırdarak.

“Planım bu değildi.”

Mutfaktan geçerek, bahçeye daha doğrusu küçük bir cenneti andıran o yere çıkmışlardı. Her yerde bitkiler vardı, büyük bir masa, sandalyeler, barbekü... Mumlar ve bir amaca hizmet etmeyen kumaşlar etrafı donatıyorlardı.

Masa da ikisi de sarışın ve mavi gözlü iki de kadın oturuyordu. İkisinin de yüzlerinde “Kendini ispat etmek zorundasın,” ifadesi vardı.

“Kardeşlerim,” dedi Julie. “Willow ve Marina.”

Willow ufak tefekti, zarif ve sevimliydi. Marina kardeşlerin en uzunuydu ve o da çok güzeldi. Harika bir gen havuzu diye düşün­dü. En azından çocuklarının güzel olma ihtimali çok yüksekti.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Julie sizden çok bahsetti.” dedi.

“Seni yere yığmak istediğimizden de bahsetti mi?” diye sordu Willow. “Tabii yalnızca seni değil. Ben hala evine gidip Todd Aston’a ağzının payını vermeyi düşünüyorum. Sen de adresi yoktur değil mi?”

Ryan, boğazını temizledi. “Bahçeniz harika görünüyor. Ne kadar çok bitki var. Gerçekten de çok özel bir yer yaratmışsınız.”

“Pek de iyi bir konu değiştirme girişimi sayılmaz,” dedi Marina. “Bahçecilikle ilgilendiğini düşünmüyorum, ama yine de merakını gidereyim. Bahçeyle Willow ilgilenir.”

Ryan ne kadar zor bir durumda olduğunu anlamıştı.

Julie, onu sandalyelerden birine oturtmuş, kendisi de tam karşısına yerleşmişti. “Willow her şeyi yetiştirebilir. Bitkiler ve organik olan her şeyle ilgilenir. Ayrıca bir de karikatürü var.

Ryan, Willow’a baktı. “Etkileyici, yanında bir tane var mı? Okumak isterim.”

Masanın üzerinden ince bir dergi alıp Todd’a uzattı.

“Sekizinci sayfada,” diye mırıldandı.

Ryan, reklam sayfalarını hızlıca geçti. Bahçecilikle ilgili iki

makale, grip sezonuyla ilgili bilgilendirici bir yazı ve birkaç komposto tarifini geçtikten sonra, sayfayı bulmuştu. Ayakkabılardaki indirimden bahseden iki kabak vardı. Başka da bir şey anlamamıştı. Okumayı bitirdiğinde kendini kıkırdamak için zorladı. “harika, bu herhangi bir yerde basıldı mı?”

“Sadece birkaç yerel gazetede. Daha büyük yayınlar organik mizahtan hoşlanmıyorlar.”

“Büyüyen bir pazarı kaçırıyorlar.”

Organik pazarın büyüme sürecini anlatacağı bir konuşmaya başlayacakken, Marina ve Willow ayağa kalktılar.

“Atıştıracak bir şeyler getirelim,” dedi Marina.

Gittiklerinde, Julie’ye döndü. “Karikatürü anlamadım. Bana açıklar mısın?”

Julie ona doğru uzanmıştı. “Yapamam. Ben de anlamadım. Belki anlamak için vejetaryen olman gerekiyordur. Bir süre, Willow’un çizdiklerinin komik olmadığını düşündüm. Ama gün geçtikçe daha çok dergiye çıkmaya başladı. Demek ki sorun ben de. Tabii, annem ve Marina da aynı şeyi hissediyorlar.”

“Ve ben,” diye ekledi Ryan.

Julie gülümsemişti.

Kardeşler dönmüştü.

“Mangolu limonata,” dedi Willow ve bir bardak uzattı.

Marina masaya kurabiye tabakları koyuyordu.

Mangolu limonata mı? Bir yudum aldı. O kadar da kötü değildi.

Marina ve Willow yerlerine oturmuşlardı.

“Hiç evlendin mi?” diye sordu Willow.

“Hayır.”

“Nişanlandın mı?” Soru Marina’dan gelmişti.

“Hayır.”

“Julie’nin karnındakinden başka çocuğun var mı? Ve lütfen ‘bildiğim kadarıyla hayır’ deme. Bu erkekleri olduklarında da aptal gösteriyor.

Deri yüzme işlemi başlamıştı. “Başka çocuğum yok.”

Annesiyle olan ilişkisinden, mali durumuna, hatta vergilerini

zamanında ödeyip ödemediği hakkında bile sorguya çekilmişti. Bütün bu süre boyunca, Julie arkasına yaslanmış ve onları izlemişti.

Ryan oldukça iyi dayanmıştı. Saklayacak bir şeyi yoktu. Cevapları verirken hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermemişti. Ta ki Willow, “Birini incitmek adına, kim olduğunla ilgili nasıl yalan söylersin?” diye sorana kadar.

Bahçe birdenbire sessizleşmişti.

Julie’nin incineceğini düşünmediğini söyleyecekti, ama bunlar doğru kelimeler değildi. Nasıl incindiğini ve herhangi birinden intikam almak istediğini söyleyebilirdi. Ama Julie onu inciten kişi değildi. Sonunda doğruyu söylemeye karar verdi.

“Hatalıydım. Davranışımı açıklayacak bir bahanem yok, zaten bulmaya da çalışmıyorum.”

Willow ve Marina önce birbirlerine, sonra da Julie’ye bakmışlardı. Ryan, önemli bir şey olduğunu seziyordu, ama ne olduğunu bilemiyordu. Bazen kadınları anlamaya çalışmak boşunaydı.

“Biz küçükken, Julie hep patronluk taslardı. Özellikle de bana...” dedi Marina.

Julie homurdanmıştı. “Hiç de öyle değildi. Annem çalıştığı için, birinin sorumluluk alması gerekiyordu. Ben de en büyük olanlarıydım.”

Marina, Ryan’a yaklaştı ve “Oldukça ukalaydı.” dedi.

“Seni duymazlıktan geliyorum.” demişti Julie. Ardından bir bardak limonata almak için yerinden kalkmıştı, ama geri geldiğinde kendi sandalyesi yerine Ryan’ın yanındakine oturmuştu.

Ryan, ayaklarına bakma gafletinde bulunmuştu. Pembe oje sürmüş ve ayak parmağına bir yüzük takmıştı. Bu, Ryan’ın hayatında gördüğü en seksi şeylerden biriydi. Kendi kendine plana odaklanması gerektiğini söylüyordu. Julie’yi evlenmeye ikna etmesi gerekiyordu. Çocuklarının hatırı için... Ama şu anda, bebek fikri gerçekçi görünmüyordu. Ryan’ın tek düşünebildiği Julie’den ve kardeşlerinden, hatta bu sevimli evden ne kadar hoşlandığıydı.

“Bu evi satın almadın öyle değil mi?” diye sormuştu Julie.

“Hayır, ben burada büyüdüm.”

"Ne? Burada mı büyüdün? Burası ailenin evi mi? Bana kıyafetimi özenmem gerekmediğini söylemiştin. Hatta büyük olasılıkla üstümüzdekilerin tozlanacağını da eklemiştin. Bu kılıktayken ailenle tanışamam."

"Burada değiller. Şu anda seyahatteler. Seni buraya tavan arasına çıkmak için çağırdım. Orada senin seveceğini düşündüğüm bazı eşyalar var."

Julie'nin endişesi geçmişti. "Pekala, tavan arası kulağa hoş geliyor. Eviniz oldukça güzelmiş, benim büyüdüğüm eve hiç benzemiyor."

Bu sırada Ryan kapıyı açıyordu. "Ben sizin evinizi sevdim. Gerçek bir ev gibiydi. Burası öyle değildir."

İçeri girdiler ve Ryan bir panelin arkasına saklanmış ekrana güvenlik şifresini girdi. Julie etrafını inceliyordu. Dekorasyon oldukça başarılıydı.

"Güvenlik görevliniz yok mu?" diye sordu Julie.

"Burada yaşayan bir kâhya var. Bugün izin günü. Ben bugün uğrayacağımı ve burada olmasının gerekmediğini söyledim. Yani bütün ev bizim."

"Peki burası ne kadar büyük? On bin metrekare mi?"

"Sanırım on beş bin civarında."

"Burayı temizlemek haftalar alır. Acaba bu iş için kaç kişiyi çalıştırmak gerekir?"

"Bilemiyorum."

"Böyle bir evleri olduğu halde, sürekli seyahat ettikleri için ailene inanamıyorum."

"Seyahat etmeyi çok severler."

Julie, uzun, pürüzsüz tırabzanı okşadı. Burası harikaydı.

"Kız kardeşlerim ve ben burada bir sürü şey yapabiliydik. Buradayken kim lunaparka gitmek ister ki? Bu arada onları oldukça iyi idare ettin. Bundan bahsetmiş miydin? Neredeyse gönüllerini fethediyordun."

"Öyle yaptım zaten, neredeyse demeye gerek yok."

"Biraz kendini beğenmiş olabilir misin acaba?"

"Evet, ama buna hakkım var."

Tehlike çanları çalıyordu. Julie, büyülenmiş gibi görünmek istemiyordu ama bu adam çok çekiciydi. Ryan'ı takip ediyordu. Tavan arasına gelmişlerdi. Her tarafta kutular vardı. Tozlanmış, eskimiş kutular... Ryan'la bu kadar yakın evlerde oturup bu kadar farklı hayatlar yaşamaları nasıl mümkün olabilmişti?

Ryan, eşyaların üzerinden örtüleri kaldırıyordu. "Todd ve ben burada çok fazla zaman geçirirdik. Buradaki her şeyi karıştırırdık. Bizim yaşımızdakilerin çoğu, böyle bir uğraşı sıkıcı bulabilirdi. Ama biz çok iyi vakit geçiriyorduk."

Birkaç kutuyu açıp içlerine baktıktan sonra devam etti. "Fazlaca modern olan şeyler konusundaki fikrini biliyorum. Bu senin tarzına yakın mı?"

Ryan, ona bir sürpriz vaat etmişti. Ne bekleyeceğini bilememişti, ama karşısındaki eşsiz güzellikte bir beşikti. Melekler, kalpler ve çiçekler, beşiğin her yanını kaplamışlardı.

"Ryan, bu harika bir şey. Nefesim kesildi."

"Beğendiğine sevindim. Biraz tamir isteyebilir. Üstelik bir de bu işlemlere uyan nevresim takımı var. Bu beşik belki de yüz elli yıllıktır."

"Kulağa harika geliyor? Peki, bunu seveceğimi nereden bildin?"

"Biliyordum işte."

Julie, Ryan'ın klasik erkek hediyelerinden birini vereceğini sanmıştı. Fakat bu hediyein orijinalliği karşısında hayran kalmıştı.

"Beklenmedik ölçüde düşüncelisin. Teşekkür ederim. Bu harika bir hediye."

"Bu konuda biraz araştırma yaptım. Bebeklerin bir sürü şeye ihtiyaçları var."

"Bu kadar küçük yaratıların bu kadar ihtiyacının olması ne kadar ironim."

Ryan, karnına dokunuyordu. "Bir şeyler hissetmeye başladın mı?"

"Hayır, henüz değil. Hareket etmiyor. Sanırım biraz daha büyümesi gerekiyor."

“Hamile olduğun hiç belli olmuyor.”

“Şimdiden bir göbeğim oldu bile.” Bunu anlamak için onu çıplak görmesi gerektiğini söyleyecekti. Ama bu onları hiç de uygun olmayan durumlara yöeltebilirdi.

“Ortaklarına ne zaman söyleyeceksin?”

“Yakında. Söylemeliyim. Halletmem gereken birçok sorun var, ama eninde sonunda bu durumun üstesinden geleceğim. Hamile olduğumu öğrenene kadar, kariyerim hayatımdaki en önemli şeydi. İşim için yaşıyordum. Ne olursa olsun ilerlemeyi kafama koymuştum. Bir bebek gerçekten de bütün bu planları mahvedecek ve daha da önemlisi bu benim umurumda bile değil.”

“Artık kararları tek başına almak zorunda değilsin. Sana ben de yardım edeceğim. Çocuğumuzu büyütürken ben de orda olacağım, Julie.”

Oldukça kararlı konuşmuştu. “ Bu benim için sorun değil. İkimiz de başvuran dadılarla görüşebiliriz.”

Julie şaka yapmıştı, ama Ryan’ın yüzü asılmıştı.

“Benim de bir dadım vardı.”

Bu kadar büyük bir evde, bu kadar çok parayla büyümüşken, Julie bu söylenenlere şaşırmasaydı. Ama yine de çok şaşırmıştı. “İlginç, iyi biri miydi?”

“Birkaç tane dadım oldu, hepsi de çok iyi insanlardı. Ailem, çocuk yetiştirirken kirli işlerini başkalarına yaptırmayı tercih etmişti. Seyahate çıktıklarında beni de yanlarına alıyorlardı, ama o zaman bile birlikte olmuyorduk. Beni bir yere götürdüklerini ya da bir şey yediğimizi hatırlamıyorum. Otelde, dadımla beraber bir odada kalıyordum. Bazen Todd da bizimle beraber kalıyordu.”

“Oldukça yalnız hissetmiş olmalısın.”

“Bazen öyle hissediyordum. Büyüdükçe daha iyi idare etmeye başladım. Diğer çocuklarla tanışabiliyordum. Okula başladığımda sürekli seyahat etmekten kurtulmuştum. Sadece yazları onlarla gitmek zorundaydım.”

Julie yaz tatillerinde bahçelerinde geçirdiği uzun tembel günleri hatırladı. O ve kız kardeşleri kendilerine oyunlar yaratır ve haftalarca oynarlardı.

“Todd bana çok yardımcı oldu. Aynı sen ve kız kardeşlerin gibi birbirimize tutunmuştuk.”

“Kız kardeşlerim benim için çok önemlidir.”

“Ben bebeğimiz için daha iyisini istiyorum, Julie. Çocuğumuzun, onu önemsedığımızı ve yanında olduğumuzu bilmesini istiyorum. Bir aile kurmak istiyorum. Asla sahip olmadığım aileyi çocuğuma sağlamak istiyorum.”

Oldukça kararlı ve üzgün görünüyordu. Julie, çok fazla şeye sahip olan ama asla ihtiyacı olan şeyi alamamış küçük çocuğa acıdı.

“Geriye dönüp sana kafandaki aileyi veremeyiz. Ben benimkini de yeniden yaratmak istemediğimi biliyorum. Ama biz yeni bir şey oluşturabiliriz.”

Ryan kafasıyla onaylamıştı. “Bunu denemek isterim.” Gözlerinin içine baktı. “Baban bebeği öğrendi mi?”

“Ben henüz söylemedim. Ama telefonda annemle konuştuysa, o bahsetmiş olabilir.”

“Babandan hoşlanmıyorsun. Sesinden belli oluyor.”

“Onu affedemiyorum. Sürekli annemin kalbini kırıyor. Biliyorum bunda annemin de suçu var. Bir kereliğine onu terk edip daha iyi bir adam bulmasını isterdim. Ama annem onu sevdiğini iddia ediyor.”

“Ona inanmıyor musun?”

“Aşkın bu denli can yakacağına inanmak istemiyorum.”

Ryan uzamış ve elini tutmuştu. Elbette ki her zamanki heyecan kendini göstermişti. Ama bu sefer bir şey farklıydı. Bu kez, Ryan ona güvенеbileceğini hissettiriyordu.

Julie, sessizce “Ben bir kez nişanlandım. Adı Garret’tı ve çok yakışıklıydı. Hukuk fakültesinde tanışmıştık.”

“Ondan nefret ediyorum.” dedi Ryan.

Julie gülümsemişti. “Sürekli geriye dönüp nerede hata yaptığımı bulmaya çalışıyorum ve bulamıyorum. Hangi ip uçlarını kaçırdığımı bilmiyorum. Her neyse, çıkmaya başladık. Aşık olduk, nişanlandık.”

Ryan’a baktı. “O zaten evliymiş. Karısı ailesiyle birlikte New

Mexio'da yaşıyormuş. Garret 'ın üniversite masraflarını karşılamak için iki işte birden çalışıyormuş. Daha az masraf olması için, Garret burada küçük bir dairede kalırken, karısı da ailesiyle yaşıyormuş."

Ryan yavaşça elini tuttu ve küfretti.

"Bende aynı şeyleri düşünüyorum." diye mırıldandı.

Aptal yerine konmuştu. Ama bu artık geçmişte kalmıştı Julie hayatına devam etmişti." Evlenmeyi planlarken bir karısı olduğunu öğrendim. Öğrenmemin sebebiyse karısının piyangoyu kazanmış olmasıydı. Çok büyük miktar değildi, ama karısı bu parayla Garret'in yanına yerleşebileceğini düşünmüştü. Hiç haber vermeden çıka geldi. Üçümüzde gerçekten çok büyük bir şok geçirmiştik."

Ryan Julie'yi kendine doğru çekti. Julie kollarının arasında rahattı.

"Ne planlıyordun bilmiyorum. Bana söylemek için son ana kadar bekleyecek miydi? Ortadan mı kaybolacaktı? Yoksa iki eşli mi yaşayacaktı? Bu soruların cevaplarını bilmiyorum. Zaten orada anlamaya yetecek kadar kalmadım."

Julie gözlerini kapamıştı. O kadar aptal olmaktan nefret ediyordu. Onu özlemekten ya da sevmekten daha zor olanı aptal yerine konmuş olmaktı.

"O yalancı bir hödüktü. Bunları yaşadığın için çok üzüldüm."

Julie gözlerini açtı ve ona baktı."Evet belki şimdi senin küçük oyununun benim sinirimi ne kadar bozduğunu fark etmişsindir umarım."

Ryan onu omuzlarından kavradı ve gözlerinin içine baktı."Özür diledim. Bence bana inanıyorsun. Şunu bilmek istiyorum. Günün birinde bunu unutabilecek misin?"

"Unutmaya çok yaklaştım fakat şu evlenme meselesini biraz ertelemelisin."

"Hatırlıyorsan bundan sana daha önce bahsetmiştim ve aşırı tepki göstermiştin."

"Ah, lütfen evlenme teklif etmek için berbat bir yoldu. Üstelik bir kez yeterlidir."

“Evlenmek istemiyor musun?”

“Eninde sonunda evleneceğim ama sadece istediğim için, mecbur olduğum için değil.”

“Bir romantik. Asla tahmin edemezdim.”

“Ben bir romantik değilim sadece özel birini bulmak istiyorum. Benim için doğru olan adamı beklemek istiyorum.”

Ryan ellerini Julie’nin dizlerine düşürdü. “Şu doğru adam neye benziyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Henüz onunla tanışmadım.”

“Yani şu anda müsait misin?”

Ne?”Bana arkadaşlarından birini mi ayarlamayı düşünüyorsun? Aklında biri mi var?”

“Elbette, etkileyici, başarılı ve çok yakışıklı birini.”

“Dur tahmin edeyim. İkimizin de tanıdığı biri mi?”

Yüzünde onun nefesini hissedebiliyordu.

“Evet, kendimden bahsediyorum.”

“Neden şaşırmadım?”

Ryan cevap vermedi. Bunun yerine onu öptü.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

Ryan kollarını Julie'nin etrafına doladı ve onu yavaşça yere yatırdı. Aynı zamanda, dudakları sanki ruhunu titretircesine öpüyordu. Julie güçsüz ve aç hissetti. Vücudu teslimiyet için yanıp tutuşuyordu. Kalbi bu adamın daha da derinler de olmasını istiyordu. Fakat bu olanlardan sonra, ona güvenebileceğinden emin değildi. Yine de kendini ona teslim ediyordu. Bazen sadece anı yaşamak gerekir.

Dili, dudaklarında gezintiye çıkmışçasına rahatça dolaşıyordu. Bir elini kalçasına doğru indirdi ve avucunu daha yukarı çıkartmadan önce terlemiş göbeğini okşadı. Julie'nin kasları, Ryan göğüslerine dokundukça kasılıyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar hassastı. Ryan'ın elleri göğüslerinde dolaşırken bunu düşünüyordu. Her an tatmin olacaktı gibiydi. Vücudu ateş gibi yanıyor, alevler el ve ayak parmaklarından çıkıyor gibiydi. Bacak arasındaki sıcaklığı ve ıslaklığı hissedebiliyordu.

Ryan onu öpmeyi bıraktı ve gülümsedi. "Okula giderken bunun hayalini kurardım. Tavan arasında seksi bir kadınla birlikte olmak. Bunu neredeyse unutmuştum. Ama şu anda bütün hatıralar oldukça berrak."

“Peki, bu hayalin hiç gerçekleşti mi?”

“Bugüne kadar hayır.”

“Yani bu durumda, senin ergenlik fantezini gerçekleştirmek üzereyiz.”

“Tercihim bu yönde olurdu.”

Julie, bu itirafla ilgileniyormuş gibi yapmıştı. “Oldukça ilginç bir durum. Peki bu gizemli kadına tam olarak ne yapmak istiyordun?”

Gülümsemesi şeytani bir hal almıştı. “Her şeyi.”

Julie titredi. “Biraz daha açık olabilir misin?”

“Elbette.” Ama ona açıklamak yerine, eğildi ve bluzunu çıkarttı ve göbeğini öptü. Kot pantolonunu çıkardıktan sonra, göbek deliğini yalamaya başlamıştı. Julie, yeniden onunla olma isteğiyle yorgun düşerken, ayakkabılarını çıkartabilmişti.

“Tenin ne kadar da yumuşak. Eskiden bir kadına dokunmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim. Nasıl farklı olacağını düşünürdüm. Bunun hakkında çok şey okudum, arkadaşlarımdan yorumlarını dinledim. Hayal kurdum. Ama bu yumuşaklığa hazır değildim.”

Ryan’ın fazla tecrübeli olmadığını bilmek hoşuna gidiyordu. “Peki, ilk kez yaptığında ne kadar sürmüştü?”

Ryan kıkırdadı. “Sekiz saniye kadar. Sadece içeride olmak istemiştin ve oluvermişti. İnceliklerle pek ilgilenmemiştim.”

“Ne gibi incelikler?”

Sutyenin kopçasını çabuk ve marifetli bir şekilde açmıştı. “Yavaş bir başlangıcın sonucu çok daha iyi etkileyeceği gibi şeyler. Dokunuşlarıma verdiğin tepkilere göre nasıl hareket edeceğime karar vermek de böyle bir incelik.”

Tavan arasındaki hava gitgide ısınıyordu. Teni alev alev yanmaya başlamıştı.

“Eğer böyle yaparsam...” İşaret parmağını, her zamankinden daha hassas olan göğüs ucuna değdirmişti.

Julie, içgüdüsel olarak kendini ona doğru yaklaştırmıştı. Sessizce daha fazlasını istiyordu.

“Gördün mü? Tepki verdin.”

Eğildi ve aynı göğüs ucunu ağzına aldı. Bu ıslak sıcaklığın ve nazikçe emmesinin birleşimi, Julie'yi titretiyordu. Parmaklarını Ryan'ın saçlarına geçirmişti. O diğer göğsüne geçerken, omuzlarını şehvetle sıkıyordu.

Onu yeniden öpmeye başlamıştı. Bir yandan da elini, aşağıda bir yerlerde sabırsızca bekleyen, o harika yere doğru kaydırmıştı.

Julie, bacaklarını aralamış ve gözlerini kapatmıştı. Evet, di-yordu kendi kendine, istediğim tam da buydu.

Tek bir parmağını içeri sokup sanki onu keşfetmeye çalışıyor-du. Sonrasında o ziyadesiyle hassas noktayla ilgilenmeye başla-mıştı. Julie'nin çığlıklar atarak orgazm olmasını sağlayacak dan-sını sergiliyordu. Ama Julie tam da nihayete erecekken, birden doğrulmuştu.

Julie'nin gözleri açılmıştı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Gömleğini çıkartıyordu. Kıyafetleri birer birer eksilirken, Julie ne kadar harika bir vücudu olduğunu yeniden fark ediyordu. Sadece seyrediyor olmak bile yeterince heyecan veri-ciydi. Özellikle de iç çamaşırının ardından kendini iyice belli eden penisi, Julie'nin başını döndürüyordu. Bunların hepsi onun için miydi?

"Erkekler için ilgilenmiyormuş gibi görünmek imkânsız. Bu çok zor olmalı. Kadınlar numara yapabiliyor."

"Biz çok daha dürüstüz."

"Daha dürüst değilsiniz. Sadece engel olamıyorsunuz. Ama uygunsuz bir durumda sertleşmek gerçekten çok garip olabilir.

Ayrıca, biz her zaman orgazm olduğunuzu anlıyoruz. Kadınlar taklidini yapabiliyor."

Ryan kafasını kaldırmış, ona bakıyordu. "Ben anlarım."

"Bundan o kadar da emin değilim. Bazı kadınlar gerçekten çok başarılı taklitler yapabiliyor."

"Ben anlarım," dedi ısrarla, sonra gülümsedi. "Hadi teorini test edelim. Orgazm taklidi yapmayı dene. Bakalım beni kandıra-bilecek misin?"

Bacaklarının arasına yerleşmişti. Ona nefesini kesecek bir öpücük verdi.

Julie, kendini buna hazırlayacak zamanı bulamamıştı. Bir an içinde zevk almaktan, bunun için ölmeye hazır olmak durumuna geçmişti. Vücudu yanıyordu, kasları geriliyordu. Tüm yapabildiği ise orada öylece yatıp Ryan'ın yaptıklarıyla kendinden geçmekti.

Ryan, önceleri yavaş hareket ediyordu. Onu keşfediyor, tadıyor, inletiyor ve nefesini kesiyordu. Yavaşça emmeye başlamadan önce diliyle daireler çiziyordu.

Julie zevkten bağırarak istiyordu. Bunun hep böyle devam etmesini istiyordu. Bir parmağını içine sokmuştu. Onu kendi orgazmında kaybolmaya mahkûm ediyordu.

Kasları zevkle kasılmaya devam ederken, yavaş yavaş o mükemmel finale yaklaşıyordu. Julie kendini zevk dalgalarına bırakmış ve onun ismini söyleyerek boşalmıştı.

Orgazmı, ona bir saat kadar uzun gelen bir süre kadar devam etmişti. Son dalgalar da uzaklaşırken, Ryan üzerine uzanıp içine girmişti.

Bu beklenmedik birleşme, Julie'yi neredeyse çıldırtacaktı. Ona sıkıca sarıldı, bacaklarını kalçalarına doladı ve onu daha da içeriye itti.

Yeniden boşalmıştı, ama bu kez Ryan'la birlikteydi. Ryan titriyor ve inliyordu. Julie hep böyle kalmak istiyordu. Aralarındaki bu bağın sonsuza dek sürmesini istiyordu. Bu mükemmel dakikanın...

Ryan gözlerini açtı ve ona baktı. "Numara yapmıyordun."
Bir kahkaha attı. "Biliyorum."

O hafta içinde bir gün, Julie annesini evine uğradı. Saat neredeyse dokuza geliyordu. Ama kaçamayacağı bir toplantıda sıkışıp kalmıştı. Annesi saat ondan önce gelmesinin uygun olacağını söylemişti. En azından sözünü tutabilmişti.

Evin önüne park ettikten sonra, arka kapıya yürümüş ve kapıyı iterek açmıştı.

"Ben geldim," demişti mutfaktaki harika kokuyu almadan önce. "Bu kadar güzel kokan nedir böyle?"

Annesi başını önündeki tepside kaldırıp gülümsedi. “Muhteşem bir zamanlama! Kekler servis edilmeye hazır. Biliyorum, hemen bir tane istiyorsun.”

Julie’nin midesi gurulduyordu. “Açlıktan ölüyorum.”

“Akşam yemeği yemedin mi?”

“Hayır. Çok istedim ama vakit bulamadım. Sonra da doğruca buraya geldim. Eve dönerken bir şeyler alırım.”

“Julie Marie Nelson, yanlış yaptığını biliyorsun. Sen hamilesin. Öğünlerini atlayamazsın.”

Harika, sanki on bir yaşındaymış gibi nasihat dinliyordu. “Anne, düzenli ve sağlıklı öğünler yemem gerektiğini biliyorum. Gerçekten oldukça iyi idare ediyorum. Ama bu gece işler benim kontrolümde değildi.”

“Pekala. Keki yemeye başlama. Sana akşam yemeği hazırlayacağım.” Annesi buzdolabının önüne gidip kafasını içeri sokmuştu. “Lazanyamız var.”

“Sen mi pişirdin, Willow mu?”

“Willow.”

Vejetaryen yemeği yemek istemiyordu. “İçinde et olan bir şeyi tercih ederim. Başa bir şey yok mu?”

“Pazar gününden kalma rostomuz var. Bir sandviç ve salataya ne dersin?”

“Harika olur.”

Annesi buzdolabından bir sürü malzeme çıkartırken, Julie tabağını ve peçetesini hazırlamıştı.

“Git ve içeride otur. Ben yemeğini getiririm.”

“Anne ben hamileyim. Ölmüyorum.”

“Biliyorum, ama bazen kızlarımı şımartmak hoşuma gidiyor.”

Julie’nin ayakları ve sırtında hafif ağrıları vardı. Ama bunun dışında bir rahatsızlığı yoktu. İçeri gitmek yerine, mutfak masasına yerleşti. Bu masa, Ryan’ın mutfağındaki devasa masanın maketi gibiydi.

Ryan. Onu düşünmek bile gülümsemesine yetiyordu. Onu, seviştikleri Pazar gününden bu yana görmemişti. Bu beklenmedik olay, bir şekilde Julie’nin evine gitmelerine yol açmış ve Ryan

geceyi orada geçirmişti. Gün ağarmadan önce evden ayrıldığında Julie, arkasına yaslanıp “Bunu bir daha yapmamalıyız.” demişti.

İstemediğinden değil, bunun işleri daha da karıştırmasından korktuğu için bunları düşünüyordu.

Hayatı bir anda tamamen değişmişti. Ryan’la aralarında ne olduğunu ya da gerçekten ne istediğini bilmiyordu.

“Bir doktora göründün mü?” diye sormuştu annesi.

“İlk randevuma gelecek hafta gideceğim. Sürekli gittiğim doktorla devam edeceğim. Onu seviyorum ve doğum konusunda uzman olduğunu duydum.”

“Ryan da seninle beraber gelecek mi?”

Bu ilginç bir soruydu. “Bilmiyorum. Henüz ona sormadım.”

“Sormalısın,” dedi annesi. “Hoş birine benziyor.” Naomi birden konuşmasını kesmişti. “Bana ‘hoş birine benziyor’ demediğimi söyle. Olamaz, annem gibi konuşmaya başladım. Daha da beteri büyükanneme benzemeye başlamam olur.”

Jule gülüyordu. “Önemli değil. Senin de onlara benzediğini kimseye söylemem.”

“Eğer ailemdeki diğer kadınlara benziyorsam, bu durumda büyükannen nasıl biri olur?”

Julie önce tereddüt etti sonra “Dünya üzerindeki en tatlı insan değil.”

Naomi sandviçi hazırlamıştı. Salatayı da bir kaseye boşaltmıştı.

“Ne demek istiyorsun. Senin büyükannenden hoşlandığını düşünmüştüm.”

“Onu tanımıyorum. Biraz korkutucu biri. Önceleri tüm bu yeğenini evlendirme işinin hoş olduğunu düşünmüştüm. Ama zaman geçtikçe, bu fikri korkutucu bulmaya başladım. Bizi parasıyla kontrol edemez diye düşünüyorum.”

“Kontrol etmeye çalıştığını sanmıyorum. Sadece iki aileyi birleştirmek için uğraşıyor. Senden sadece Todd’la görüşmesini istese kabul eder miydin?”

“Büyük olasılıkla ederdim. Sadece hatırı için.”

Eğer işin içinde bir milyon dolar olmasaydı, Todd bu kadar

korkmamış ve Ryan da bu işe bulaşmamış olacaktı. Todd'la yemeğe giderdi ve her şey bambaşka olurdu. Acaba yine de Ryan'la tanışabilir miydi?

Birden hissettiği panik ve korku onu şaşırtmıştı. Ryan'la tanışmamış olmak çok büyük bir kayıp olabilirdi.

Bu konu hakkında düşünmek istemiyordu. Bu yüzden daha güvenli bir konu açmaya çalıştı.

"Geçenlerde büyükannem, Ryan'ı ve beni evine davet etti. Nasıl olup da Todd yerine Ryan'la buluştuğumu ve Todd'la görüşmeyi düşünüp düşünmediğimi öğrenmek istemiş."

"Her zaman başkalarının işlerine burnunu sokmayı sevmiştir."

"Öyle görünüyor. Başına daha önce neler gelmiş bilmiyorum. Hatta belki de çok sevimli bir insandır. Ama ne olursa olsun sana yaptığı şeyi kabullenemiyorum. Sadece on yedi yaşındaydın anne, seni sokağa attı ve sana sırtını döndü."

Naomi yiyecekleri masaya koymuştu. "Onun hatası değildi. Ben annemi de babamı da hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayal kırıklığına uğratmış olabilirsin ama çok korkunç bir şey de yapmadın. Sen onun tek çocuğuydun. Tartışmayı, bir süre görüşmemeyi anlayabilirim. Ama yirmi altı yıl sürmesi hiç de normal değil. Bence bu çok aşırı olmuş."

"Fraser zor bir adamdı," diye mırıldandı Naomi.

"Zorba birini andırıyor. Ama benim asıl anlamadığım şey ne biliyor musun? Eğer Naomi anlatıldığı kadar güçlü bir kadınsa, nasıl oldu da ona karşı gelemedi. Çocuğunu görmek konusunda ısrar edebirdi." Annesinin elini tutmuştu. "Sen bizi yetiştirirken harika bir iş çıkarttın. Çocukluğumla ilgili hiçbir pişmanlığım yok. Ama onlar bizden birkaç kilometre uzakta, refah içinde yaşıyor, senin burada bize bakabilmek için deli gibi çalıştığını bilmek beni çıldırıyor."

"Onlardan hiçbir şey almazdım."

"Ben paradan bahsetmiyorum. Konuşabileceğin bir arkadaşın olabilirdi ya da arada sırada bizi onlara bırakıp kendine ait zamana sahip olabilirdin."

Annesi gülümsemişti. "Ben kızlarımı seviyorum ve hayatım-

dan memnunum.”

“Biliyorum. Yalnızca anneni anlayamıyorum. Katil mi yoksa kurban mı karar veremiyorum.”

“Katil değil.”

“Belki de. Ama yaptıklarının ya da yapmadıklarının sonuçlarına katlanmalı. Hepimiz böyle yapıyoruz.”

“Ben de mi böyle yapıyorum yani?” diye sessizce sormuştu annesi.

Julie ona baktı. “Ne demek istiyorsun? Babamla kaçmandan mı bahsediyorsun? Anne, yalnızca on yedi yaşındaydın. Deli dolu davranman gayet normaldi.”

“İşlerin bu noktaya varmasını istememiştim. Yaptıklarımı onaylamadığımı biliyorum.”

“Anne, seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Seni onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez. Sonuçta sen kendi seçimlerini yaptın.”

“Ama sen bu seçimlere de bir anlam veremiyorsun.”

“Veremiyorum. O benim babam ve onu seviyorum. Ama onu affedemiyorum. İsteddiği zaman hayatımıza girip çıkmaya hakkı yoktu. Bu şekilde aile sahibi olunmaz. Aile kurmak, sorumluk almak demektir.”

“O bizi hep sevdi.”

“Bunu ilginç bir şekilde gösterdi,” diye mırıldandı Julie. “Ortaya çıktığında mutlu olmana dayanamıyorum. Çünkü ardından neyin geleceğini biliyorum. Ona inanmamıza yetecek kadar bizimle kalıyor, sonra çekip gidiyor. Kalbini tekrar tekrar kırıyor ve sen de buna izin veriyorsun.”

“O iyi bir eş ve iyi bir baba.”

“Bence değil.”

“Ah, Julie. İnsanların hatalarına biraz olsun tahammül etmeyi öğrenmelisin.”

“Ne? Hata dediğimiz şey dış macununu ortasından sıkmak ya da kirli çamaşırları ortada bırakmaktır. Aileni tekrar tekrar terk etmek hatadan biraz daha fazlası bence. Sen mükemmel birsin ve seni hayatında isteyecek bir sürü erkek vardır. Sana prenses gibi

davranabilirler.”

“Ben yalnızca Jack’in karısı olmak istiyorum. Keşke sana birini sevmenin onu değiştirmek isteyeceğin anlamına gelmediğini ispatlayabilsem. Sevdiğin adamı iyisiyle kötüsüyle kabul ediyorsun.”

“Babamın kötü tarafları benim için çok fazla.”

“Benim için değil.”

Julie babasının terk ettiği diğer kadınlardan bahsetmek istedi. Ama aynı zamanda, bilinen bir şeyden bahsedip annesinin canını yakmak istemiyordu.

“Bazen birini sevmek defalarca affedebilmek demektir. Katlanabileceğin kadar yaşarsın. Ben buna katlanabiliyorum. Baban benim kaderim.”

“Ah, lütfen.” Julie kocaman bir kahkaha patlatmıştı.

“Ben ciddiym. Onu unutmaya çalışmadığımı mı sanıyorsun? Siz çok küçükken, bir seferinde üç aydan sonra eve dönmüştü. Bu kez değiştiğini sanmıştım ama bir süre kalıp tekrar gittiğinde, artık buna katlanmamaya karar verdim. Kalbimi bir kez daha kıramayacaktı. Böylece başka insanlarla görüşmeye başladım. Bir sürü erkekle çıktım. Hatta bir tanesiyle ciddi bir ilişki yaşadım.”

“Anne, seni kurnaz! Neden hiçbir şey anlatmadın?”

“Bu ilişkinin yürüyeceğinden emin değildim ve sizi hayal kırıklığına uğratmak istememişti. Emin olana kadar beklemenin en iyisi olacağına karar vermiştim.”

“İlişkinin yürümediğini sanıyorum.”

Annesi kafasını iki yana sallamıştı.

“Onu sevmeye çalıştım ama yapamadım. Öyle ya da böyle babanı seviyorum. Başka birini sevmeye çalışmaktansa, onu özlemeyi tercih ederim.”

Julie buna karşılık olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Artık yaşlandı. Yakında buraya yerleşebilir. Ve bunu yaptığında ben de burada olacağım. Beraber yaşlanacağız.”

Julie anlamaya çalışıyor, ama bunu yapamıyordu. “Onun hayatının son demleri yerine, dolu dolu yaşadığın bir hayat istemez miydin?”

“Ben hayatımdan memnunum Julie. Beni anlamıyor olabilirsin ama bunu kabul etmek zorundasın. Ben böyle yaşamak istiyorum.”

“Biliyorum anne. Kabul etmeye çalışacağım.”

“Umarım yapabilirsin. Umarım sen de seni mutlu eden birini bulabilirsin. Bu kişi Ryan olabilir mi?”

“Bilmiyorum.” diyerek, yaşadığı kafa karışıklığını itiraf etmişti.

“O, senin çocuğunun babası,” dedi annesi nazikçe.

Julie, çok uzun zamandır onun için çok önemli olan o kadına baktı. “Onu affedip hayatıma devam etmemi istiyorsun. Evlenmemizi istiyorsun.”

“Ben yalnızca senin mutlu olmanı istiyorum. Bütün kızlarım hakkında endişelenirim. Marina kalbi ne söylerse onu yapar. Willow hep yardıma ihtiyacı olan adamları buluyor ve iyileştiklerinde onu terk ediyorlar. Ve sen de...”

“Ben de inatçı ve zorum . Ayrıca kolay güvenmiyorum.”

“Hayır, sen incindin ve iyi birini seçebileceğini düşünmüyorsun.”

“Aynı şeyden bahsediyorsun.” Julie salatasını yemeye başlamıştı.

“Ryan seni mutlu ediyor mu?”

“Bazen. Belki. O kadar da kötü biri değil.”

“Eminim, eğer seçimlere katılmaya karar verirse, reklam kampanyasını senin yürütmeni isteyecektir.”

Julie gülümsedi. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer başka bir şekilde tanışmış olsaydık, harika biri olduğunu söyleyebilirdim. Akıllı ve duyarlı ve evet, ondan hoşlanıyorum.”

“Geçmişti değiştiremezsin.”

“Biliyorum, ama ara sıra bunu yapmaya çalışıyorum.”

Annesi gülüyordu. “İşe yarıyor mu bari?”

“İstedğim kadar etkili olmuyor. Sadece her şeyin farklı olmasını dilerdim.”

“Yaşanmış olanları yok sayamazsın Julie. İnsanlar oldukları gibidir. O, iyi bir adam ve senin çocuğunun babası. Sen de ondan

etkilenmeye başladın. İstedğin böyle bir şey değil miydi?"

"Böyle düşünebilirsin. Ama aklımın bir yerinde hala, onun bir yalancı olduğu ve beni hala kandırıyor olabileceği var. Kalbimin yeniden kırılacağından korkuyorum."

"İnsanlarla birlikte olmak hep risklidir. Ama sen en kötüsünü gördün. Garret'ı atlattın."

"Doğru." Julie, derin bir nefes almıştı. "Ama Garret'ı unutmak, olması gerekenden daha zor olmuştu. Ryan'ı unutamayacağımdan korkuyorum."

"Ona aşık oluyorsun." dedi annesi.

"Görünüşe göre öyle. Ama olmak istediğimi sanmıyorum."

"Âşık olmana engel olabilir misin?"

Blikte zaman geçirmeye devam ederlerse olamazdı. Bu sadece seksle ilgili değildi. Birlikte güldükleri, konuştukları zamanlarla da ilgiliydi. Ryan'ın ona hissettirdikleriyle ve ona güvenmek istemesiyle de ilgiliydi.

"Aşık olmayı reddediyorum."

Annesi kafasını sallamıştı. "Sanırım buna karar verebilirsin. Ama bence bu, seni üzecek bir karar olur. Ayrıca hiç kimse yüreğine söz geçirecek kadar kuvvetli değildir. Sen bile..."

Ryan hiçbir yere gitmeyecek. Hep senin çocuğunun babası olarak kalacak. Ona bütün hayatın boyunca karşı koyabilir misin?"

Julie cevabı biliyordu. Hayır, karşı koyamayacaktı. Peki, ona aşık olmak bu kaçınılmazsa, neden hala direniyordu?

Julie, o gün teslim etmesi gereken dava özeti üzerinde çalışıyordu. Bir kez daha gözden geçirdiğinde işi bitmiş olacaktı. Bu sırada kapısı çalınmıştı. Kafasını kaldırıp baktığında, yaşlı bir adamın kapıda durduğunu gördü.

Adam "Julie Nelson siz misiniz?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Julie Marie Nelson siz misiniz?"

İnsanların tam adını kullanmaları hiç hoşuna gitmezdi. Bu, annesinin ona kızdığı zamanları hatırlatırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam, ona kalın bir zarf uzatmıştı. "Size teslim etmem söylendi.

Julie, zarfa baktı ve açıp içindekileri incelemeye başladı. Mektup bir hukuk firmasından geliyordu. İçeriği inceledikçe, vücudunun soğuduğunu hissediyordu. Göğsü nefes almayacak kadar sıkışmıştı.

Ryan, bir evlilik öncesi anlaşması örneği ve de doğumdan sonra çocuğun babası olduğunun DNA testiyle ispatı halinde geçerli olacak bir evlilik teklifi göndermişti. Testi yaptırmayı ya da teklifi kabul etmemesi halinde, Ryan çocuğun velayeti için dava açabilecekti. Bir diğer deyişle ya onunla evlenecekti ya da çocuğunu kaybedecekti.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

Julie, Ryan'ın ofisine fırtına gibi dalmıştı. Onu telefonda konuşurken yakalamıştı. Ryan onu gördüğünde gülümsemişti. Bütün bunlar saçmalık diye geçiriyordu içinden. Ahizeyi elinden almış telefonu kapatmıştı. Kağıtları yüzüne savurarak bağırıyordu.

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?" Sesi yüksek ve öfkeliydi, ama yine de gerçekten hissettiği kadar yüksek çıkmıyordu. "Bunu nasıl yaparsın? Sana güvenmiştim. Sana inanmıştım. Bu beni deli ediyor. Senin hakkında yanıldığıma inanmaya başlamıştım. Seni yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşünmüştüm. Bütün yaşadıklarımızın basit bir hatadan, bir anda verilmiş yanlış bir karardan kaynaklandığına inanmak istemiştim. Ama hiçbir şey benim düşündüğüm gibi değildi, öyle değil mi? Birlikte olduğumuz ilk gecenin sabahında bana gerçek yüzünü göstermiştin değil mi? O zaman da bir yılandın, şimdi de öylesin."

Ryan kağıtları kavramış, şaşkın bir şekilde ayakta dikiliyordu.

"Julie sen neden bahsediyorsun?"

"İşte bundan bahsediyorum." Sayfaları işaret ediyordu. "Belki de şimdi kazandığını düşünüyorsun, ama fena halde yanılıyorsun. Ben, senin kiralayabileceğin herkesten çok daha iyi bir avukatım.

Hiçbir şey alamayacaksın. Beni iyice duyabildin mi? Kaybedeceksin. Kaybedeceksin ve benden hiçbir şey alamayacaksın. Ne bana ne de bebeğime sahip olamayacaksın. Açık konuşacağım. Seninle asla evlenmeyeceğim. Asla. Seninle bir sonraki karşılaşmamız bir hâkimin önünde olacak. Senin bağırsaklarını dışarı çıkartacağım. Seni yaralayacağım, kanının akmasını seyredeceğim ve sonra sana tekme atacağım. Sen yalancı bir pisliksin ve seninle hiç tanışmamış olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. Sana âşık olduğumu sandığıma inanmıyorum.”

Bunları söylemiş ve çıkıp gitmişti.

Ryan ardından bakakalmıştı. Saldırısı karşısında afallamıştı. Düşünemiyordu, hissedemiyordu, neler olduğunu anlayamıyordu. Zarfı açtı ve belgeleri incelemeye başladı. Dakikalar geçtikçe dehşet içinde kalıyordu.

“Hayır,” dedi dişlerinin arasından konuşarak. “Julie, hayır bunu ben yapmadım.”

Ardından koşmuştu, ama artık çok geçti. Asansör kapıları kapanmıştı, Julie gidiyordu.

Peki, şimdi ne olacaktı? Bunu yapmadığını ona nasıl açıklayabilirdi? Bunu kim yapmıştı?

Ama cevabı bildiğini fark etmişti. Todd’un ofisine girdi ve kapıyı kapadı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye kükredi. “Bu delilik. Farkında değil misin? Neden arkamdan iş çeviriyorsun? İşleri mahvedebileceğini hiç mi düşünmedin? Benim böyle bir şeyi istemeyeceğim aklına gelmedi mi?”

Todd öfkeyle Ryan’ın elindeki kağıtları almış, dikkatlice inceledikten sonra da üzüntüyle başını sallamıştı. “Ah, Tanrım.

Ryan çok özür dilerim. Bu belgelerin Julie’nin eline geçmesini istememiştim. Julie bunları görmüş mü?”

“Biraz önce bana söylediklerini düşünürsek, evet Julie bunları görmüş. Bugün eline geçmiş. Tanrı aşkına bunları hazırlatırken ne düşünüyordun?”

“Seni korumak istemiştin. Julie’nin buraya ilk gelişinden sonra, konuyu danışmak için bir avukata başvurmuştum. Onu tanı-

madan önce. Gittiğim avukata sadece seni korumak istediğimi ve senin onunla evlenmek istediğini söylemiştim bu isteğin bana o zaman o kadar saçma geliyordu ki. Ama artık böyle düşünmüyorum. Avukatın sadece bu belgeleri hazırlaması gerekiyordu. Yemin ederim. Teslim etmelerini söylememiştim. Bana inanmalısın Ryan. Senin kötülüğünü değil, iyiliğini istediğim için bu işe karıştım. Sen benim için çok değerlisin.”

Ryan, Todd’a inanıyordu. Todd yalnızca onu arkasını kollamaya çalışmıştı. Eğer böyle bir durumda olan Todd olsaydı, Ryan da aynı şeyi yapabilirdi. Ama bu işin içinden çıkmayı nasıl becereceklerdi?

Todd’un planı ters tepmişti. Ryan’ın ardını kollamak yerine, onu paramparça etmiş ve Julie’nin ona güvenme olasılığını sıfıra indirmişti. Şu anda kendini bomboş hissediyordu ve içinde daha da kötüleşeceğine dair kötü bir his vardı. Çünkü gerçeğe yüzleştikçe daha da umutsuzlaşacaktı.

“Bilerek bir köpek balığını kiraladın ve saldırısını gerçekleştirdi.”

“Ama sana saldırmasını istememişim.”

“Julie’ye saldırmak da çok iyi bir fikir değil.”

Onu sevdiğini söylemişti. Ondan tam da bu kelimeleri duymayı ne kadar çok istemişti. Tabii ki böyle bir durumda ve Julie ondan nefret etmeye başladığında değil.

“Ona bunun sorumlusunun sen olmadığını anlatmalısın. Söyle ona, ya da ben söyleyeyim.”

“İkimizden birine neden inansın ki?” diye sordu Ryan. Bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok düşünmekten yorulmuştu. “Ben olsam inanmazdım, sen ne yapardın? Tanıştığımız gece ona yalan söyledim. Yalan söyleyerek kalbini kırdım. Onun güvenini kazanmak için var gücümle uğraşıyordum ve şimdi olanlara bak. Bütün her şeyin bir oyun olduğunu düşünecek.”

“Onu seviyorsun,” dedi Todd üzüntüyle. “Öylece çıkıp gitmesine izin veremezsin.”

“Vermeyeceğim zaten. Onu bir şekilde geri kazanacağım. Ama önce bunu nasıl yapacağımı bulmak zorundayım. Şu anda

kafamın içi karma karışık.”

Julie, kanepesinde kıvrılmış oturuyordu. İşe dönme düşüncesine katlanamamıştı, bu yüzden eve gitmişti. Kapıya gelene kadar gözyaşlarını kontrol etmeye çalışmış hatta bunu becermişti. Ama evini kapısına vardığında gözyaşları sel olup akmış, hıçkırıkları boğazında düğümlenmeyi bırakmışlardı.

O kadar çok ağladı ki, parçalanıp ikiye bölüneceğini düşünmüştü. Bütün bunlar gerçekten olmuyordu sanki. Böyle olmamalıydı. Ryan’ın söylediklerinin hepsi yalan olamazdı. Ama yapmıştı işte. Julie’yi gafil avlamaya çalışmış ve açıkça bunu başarmıştı.

Garret’in ihaneti çok derin ve beklenmedik bir durumdu. Ama yaşadığı ilk şoktan sonra, ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşmayı başarabilmişti. Ama şimdi, Ryan’dan ne kadar nefret ederse etsin, onun cezasını çekmesini bütün kalbiyse istemesi halinde bile, onu bir daha göremeyecek olmasına üzülüyordu.

“Ben psikolojik olarak rahatsızım,” diyordu kendi kendine. “Gerçekten yardım almam gerekiyor.”

Bu sırada biri kapının zilini çalmıştı.

Titremişti. Ağzını eliyle kapatmıştı. Kapıdaki her kim olursa olsun konuşmak, başına gelenleri anlatıp bu faciayı tekrar yaşamak istemiyordu. Kapıyı açmayacaktı. Kapıdaki kişinin Ryan olma olasılığı vardı ve Julie onunla bir daha hiçbir şekilde konuşmak istemiyordu.

Zil çalışıyordu, hatta kapı yumruklanıyordu.

“Benim, Todd. Orada olduğunu biliyorum Julie. Araban evin önünde ve motoru hala sıcak. Kapıyı aç da içeri gireyim. Konuşmalıyız.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz,” diye bağırdı. Kapının arkasında durmuş, delikten bakıyordu. “Sen de aynı onun gibisin. Sen de onun gibi adi bir yalancısın. Çek git buradan, yoksa polis çağıracağım. Derdini onlara anlatmak zorunda kalacaksın. Defol git Todd. Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Ya beni içeri alırsın ya da kişisel meselelerini bağıra çağıra anlatırım. Tüm mahalle özel hayatın hakkında fikir sahibi olur. Haftalarca senin hakkında konuşurlar.

Böyle olmasını istemezsin Julie. Bırak da içeri gireyim. Söyleyeceklerimi duymak isteyeceğine eminim.”

Hiç sanmıyorum,” diye mırıldanmıştı Julie. Yine de kapının kilidine uzanmıştı. Onu içeri almak mı? Neden olmasın? Söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştiremezdi ki.”

Kapıyı açtı.

Todd içeri girmişti. Julie’nin midesinde bir ağırlık hissetmesine yetecek kadar çok benziyordu kuzenine. Gözyaşlarına karşı direniyordu, onun önünde ağlamak istemiyordu. Aslında boşuna çabalıyordu. Zaten dış görünüşü bir enkazı andırıyordu. Bu durumda ağladığını gizlemeye çalışmak tek kelimeyle gülünçtü. Ama belki de güçsüzlüğünü onun önünde itiraf etmek gibi olacaktı ağlamak. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Neden buradasın,” diye çıkıştı Julie. “Evimden defolup gitmeni istiyorum.”

“Şimdi içeri girdim. Beni hemen kovamazsın. Beni dinle Julie, lütfen söyleyeceklerimi anlamaya çalış. Eğer beğenmezsen, beni dışarı atabilirsin.”

Keşke yapabilseydim diye düşündü. Birilerine zalimlik yapmaya çok ihtiyacı vardı. Zarar görmemek için kötü olmak gerektiğine inanmaya başlayabilirdi. Neden şimdiye kadar bir yakın dövüş kursuna gitmemişti ki, eğer gitmiş olsaydı Todd’u gerçekten dışarı atabilirdi. Bir kaç kemiğin çıtırdamasını işitmek, şu anda içinde bulunduğu durumdan sıyrılmasına yardımcı olabilirdi.

Todd, kanepeyi işaret ediyordu. “Sakıncası yoksa oturabilir miyim?”

“Hayır, oturamazsın.”

“Pekala. Sen hamile ve üzgünsün. Oturmalısın. Ben ayakta bekleyebilirim.”

“Ben iyiyim.” Ellerini göğsünde birleştirmişti. “Evet, konuşmaya başlayabilirsin.”

Todd derin bir nefes almıştı. “Tamam, ama bir kere başladığımda sözümü kesmeden, ben bitirene kadar dinlemelisin.”

Julie, gözlerini Todd’a dikmişti. “Anlayamadım? Sen kim olduğunu sanıyorsun? Burada kuralları sen koyamazsın. Kuzenin

beni becerdi, hem de birçok farklı yoldan. Sen hiçbir şeyin kontrolünü eline alamazsın. Beni anladın mı hödük?”

“Tamam. Hızlı bir şekilde konuşacağım. Sana o belgeleri yollayan kişi Ryan değildi, bendim. Onun haberi olmadan, avukatımızı görmeye gittim. Ayrıca Ryan, şu anda burada olduğumu da bilmiyor. İddiamı kanıtlayacak bir faturam da var, tabii avukat ile ilgili olanı, burada bulunmamı değil. Avukata siz bu kadar yakınlashmadan önce gitmiştim. Sadece kuzenimi korumaya çalışıyordum, çünkü o kendini koruyacak durumda değildi. O günlerde tek düşünebildiği, seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığıydı. Yaptığından dolayı çok fazla acı çekiyordu. Dolayısıyla başına gelen olayları da değerlendiremiyordu.”

Bunların sorumlusu Ryan değil miymiş? Julie kanepeye oturmuştu. Bu mümkün olabilir miydi? Yoksa bu da sadece bir oyun muydu? Daha fazla eğlenmeyi istemiş olabilirler miydi?

“Ryan böyle bir şeyi asla yapmaz,” diye devam etti Todd. “Aslında ben de yapmazdım, ama o sırada seni tanıımıyordum. Seni, sadece onun parasıyla ilgilenen ve Ryan’ı kandırıp hamile kalmış olan bir kadın olarak görüyordum.”

“Göğüslerim kabardı.”

“Özür dilerim, ama bunu yapmaya çalışan çok fazla kadın gördüm. Senin de onlar gibi olmadığından emin olmalıydım. Bir şeyler yapmalıydı. Bak, Ryan benim sahip olduğum ailenin tek üyesidir. Onun için her şeyi yaparım. Sadece onun iyi olduğundan, zarar görmeyeceğinden emin olmak istedim. Ama her şeyi berbat ettim. Benim yaptığım bir şey için onu suçluyorsun. Ona güvenmiyorsun. Ryan sandığın gibi bir adam değildir Julie. O harika biridir. Hödük olan benim. Eğer birinden nefret etmen gerekiyorsa, o kişi benim. Benden nefret edebilirsin Julie, ama benim hatamın bedelini Ryan’a ödetme. Bana güvenmeyebilirsin, ama güvenini kazanmak için varını yoğunu ortaya koyan adama karşı güvensiz olma.”

Julie’nin asıl nefret ettiği şey, içten içe Todd’un söylediklerine inanmak istemesiydi. Eğer onu biraz olsun tanıdıysa, emin olmak adına bir avukatla görüşüp hukuki metinler hazırlatmak tam da

Todd'un yapacağı bir işti. Ne olursa olsun Ryan'ı korumayı aklına koymuş olmalıydı. Ama yine de Ryan'ın hiçbir şeyden haberdar olmaması mümkün müydü?

"Bütün bunlar çok fazla. Hepsi. Artık kaldıramıyorum. Tüm bu başıma gelenler çok çabuk ve çok şiddetli oldu. Benim zamana ihtiyacım var."

Evin kapısı açılmış ve Ruth içeri girmişti.

"Sahiden kapını kilitlemiyor musun?" diye sormuştu yaşlı kadın. "Yaşamak için pek de güvenli bir yol değil." Bu sırada ayakta dikilen Todd'u görmüştü. "Davetsiz bir misafirsin öyle değil mi hayatım?"

Julie ayağa kalkmıştı. "Aynı senin gibi, Büyükanne."

"Biliyorum tatlım. Ofisini aradım, ama asistanın hasta olduğunu için eve gittiğini söyledi. Seni ve küçük torunumu görmeye geldim. İyi olup olmadığınızı kontrol etmek istedim. Umarım sakıncası yoktur."

Bugün tüm şoklar ardı ardına geliyorlardı. "Senin bebekten haberin var mı?"

"Benim her şeyden haberim olur. Aslında belki de her şeyden değil. Senin, Todd yerine Ryan'la buluşacağından haberim olmamıştı. Eğer olsaydı, bunu engellerdim. Todd yaşça büyük olan ve ben önce onun evlenmesini istiyorum."

Julie'nin başı dönüyordu. Kanepeye çökmeden önce, Ruth'a oturmasını söyleyecek zamanı güçlüklerle bulabilmişti. Bugün hiç bitmeyecek gibiydi.

"Nasıl olur da bebekten haberin olur?"

Ruth, kanepenin yanında dikilen Todd'a baktı. "Bizi mi dinliyorsun evlat? Bunu yapma."

Todd bir adım geri atmıştı.

Ruth, Julie'ye döndü.

"Benim evime gelip manikür yapan genç bir bayanın, bir

hukuk firmasında sekreter olarak çalışan bir kız kardeşi var. Orası, Ryan ve Todd'un da işlerine bakan hukuk bürosu. Zaman zaman onu kullanırım, yalnızca işleri hakkında fikir sahibi olmak için. Çünkü bu çocuklar bana hiçbir şey anlatmazlar. O sekreter

bana o meşum sayfalardan bahsetti."

Julie ilk başta hangisine tepki vereceğini bilemedi. Ruth'un yeğenlerinin peşine casus takmasına mı, Todd'la evlenilmesi konusundaki ısrarına mı, yoksa bir hukuk bürosundan dışarı bilgi sızdıran bir sekreterin varlığına mı...

En az kendisi kadar öfkeli görünen Todd'a baktı.

Todd, "Onu kovduracağım." dedi.

"Elbette kovduracaksın," dedi Ruth. "Ona şimdiden harika bir iş ayarladım. Pekala, şimdi git ve yapman gereken işleri hallet. Ben burada Julie'yle konuşacağım.

Todd tereddüt ediyordu. Julie'nin iyi olduğundan emin olmadan, onu Ruth'la yalnız bırakmak istemiyordu.

Julie bunu anlamıştı.

"Ben iyiyim. Gidebilirsin."

"Emin misin?"

Kafasını sallayarak onaylamıştı.

Todd, çıktı ve ardından kapıyı kapattı. Julie, büyükannesine doğru döndü.

"Pekala, Büyükanne, sana söylemek istediğim bir şey var.

Bunu yapamazsın. İnsanları gizlice gözetleyip onları kandırmazsın. Bu aile içinde kabul görececek bir davranış türü değil. İnsanlar böyle birinin etrafında olmayı istemezler. Kimse özel hayatına bu kadar müdahale edilmesini istemez. Biliyorum, benden büyüksün ve sana saygı göstermek zorundayım, ama anneme yaptığın şeyi bir türlü affedemiyorum. O sadece on yedi yaşındaydı ve sen onu sokağa attın."

Ruth gerginlikle irkilmişti. "Annen gitmeyi seçti. Onu be zorlamadım. O bir seçim yaptı ve sonuçlarının neler olacağını biliyordu. Burada ne hatam var anlamıyorum. Eğer müdahale etseydim seçimine karışmış olmaz mıydım Julie?

"O seçimi yapmasını sağlayan sendin. Babam aşık olduğu ve görünüşe göre bundan sonra da aşık olacağı ilk ve tek adamdı. Sen onu tercih etmesine göz yumdun. Yalnızca on yedi yaşındaydı. Sağlıklı bir karar veremeyeceği çok açıktı. Ne yapmasını bekliyordun ki?"

“Görevini yapmasını beklemiştim.”

“Pekala, bir annenin görevi de ne yaparlarsa yapsınlar çocuklarını sevmek ve onlarla ilgilenmek değil midir? Ama görünüşe göre bu senin tarzın değil. Sanırım, senin dünyanda insanların sadece bir defa hata yapmaya izinleri var, ve sonra sen onlara sırtını dönüyorsun. Ben de seni hayal kırıklığına uğratacağım. Bu kaçınılmaz. Bunu şimdiden bilmeni ve hayatımdan yol yakinken çıkıp gitmeni istiyorum. Böylesi ikimiz için de daha kolay olur. Senin kurallarını ve sınırlarını öğrenmek için seni tanımaya çalışmak istemiyorum. İnsani hatalara göz yumamayacaksan hayatımda olmamanı tercih ederim.”

Ruth’un rengi sararmıştı.

“Ne cüretle benimle böyle konuşabilirsin?”

“Birinin bu şekilde konuşması gerek. Neden Ryan ve Todd’a bu kadar sıkı sarılırken, annemin kaçıp gitmesine izin verdin ki? Ne düşünüyordun? Hata yaptığı için senin hayatında olmaya layık biri olmadığını mı? Ama herkes hata yapabilir.” Julie bir anlığına susmuştu. Tüm öfkesini Ruth’tan çıkartmak istemiyordu.

“Olanlar için üzülüyorsunuz” dedi yavaşça. “Elinde pişmanlıklardan başka bir şey yok. Onu düşündüğünde için acıyor olmalı. Ama aranızı nasıl düzelterceğinizi hiç bilemedin, öyle değil mi? Sana ya gururun ya da kocan engel oldu. Seni yeniden reddedeceğinden korktun, bu yüzden hiç denemedin bile. Ama elinin altında Ryan ve Todd vardı. Onlarla ilgilenerek, bunun acısını çıkartabileceğini düşündü. Onlara tutundun. Onları sevmek ve hayatlarını delice kontrol etmeye çalışmak arasında bölünerek yaşadın. Eğer yeterince kontrol edebilirsen, kendi kızın gibi çekip gitmeyeceklerini, seni terk etmeyeceklerini düşündün.”

Ruth’un gözleri yaşlarla dolmuştu, ama ifadesi değişmemişti. Julie’ni söylediklerini kabul etmek istemiyordu.

“Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ama annenin seni düzgün bir şekilde yetiştiremediğini görüyorum. Çok kaba ve amatörsün.”

“Amatör mü?” Julie gülümsemişti. “Bu kişisel bir mesele. Profesyonel olmama gerek yok.”

“Tamam. Ne olmak istiyorsan onu ol genç bayan. Ama karında yeğenim çocuğunu taşıyorsun ve Ryan Bennet’le evleneceksin.”

“Hayır, evlenmeyecek.”

Julie kapıya baktı ve Ryan’ın içeri girdiğini gördü. Ryan Julie’yi görmezden gelerek Ruth’a döndü.

“Julie istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değil. Onu kimse zorlayamaz. Ne sen, ne ben, ne de bir başkası. Tek istediğim onu mutlu görmek. Eğer başka biriyle mutlu olacaksa, ben aradan çekilmeye razıyım.”

Julie, ona baktı, ama bunları gerçekten söylediğinden emin olamıyordu. Yine de onu gördüğü için inanılmaz derecede heyecanlanmıştı.

“Saçmalıyorsun,” dedi Ruth. Sesi oldukça keskin çıkmıştı. “Bunu görmeye dayanamam.”

“Öyleyse gözlerini kapat, çünkü böyle olacak.”

“Ama onu seviyorsun,” diye çıkıştı Ruth. “Bunu anlayabiliyorum, çünkü şimdiye kadar hiçbir kadının önünde kendini aptal durumuna düşürmedin. Aptal olmak sana göre bir şey değil.”

Ryan, Julie’ye baktı ve acı acı gülümsedi.

“Umurumda değil. Sadece daha fazla canını yakmak istemiyorum. Görünüşe göre her şeyi mahvetmekten başka bir işe yaramıyorum.”

Julie kalktı ve Ryan’a doğru bir adım attı. Onu görmek öylesine iyi gelmişti ki. Todd’un işleri karıştırıp bu hale getirdiğine inanıyordu. Şimdi de Ruth burnunu sokmaya çalışıyordu. Ama kararları alması gerekenler o ve Ryan değil miydi? Onlar için doğru olanı en çok onlar bilmiyorlar mıydı?

Sonra Ruth’un söyledikleri kafasında yankılanmaya başladı. “Onu seviyorsun.” demişti. Ryan, Julie’yi seviyor muydu? Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Onu gerçekten seviyor muydu?

“Çabuk, evlenme teklif et,” diye çıkıştı Ruth. “Teklif et ve bu işi halledelim.”

“Hayır,” dedi Ryan. “Julie’yle evlenmeyeceğim. Ancak bu şekilde onun mutlu olduğundan emin olabilirim.”

"Ne?" iki kadında aynı anda sormuştu.

Ryan, Julie'ni elini tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Seni ağlattım. Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum. Benim hakkımda, asıl niyetim hakkında şüphe etmeni istemiyorum. Bunu yapmanın bir tek yolu var. Seninle evlenmemek. Çünkü başından beri bunu çok istedim, ama bu her şeyi daha da berbat etti. Birlikte olmamızı istedim. Önceleri bebek içindi, ama şimdi daha farklı. Seni istiyorum Julie."

Duraksamıştı. "Tanışmamızın şeklinden nefret ediyorum. Hayatımın en iyi ve en kötü gecesi idi. Zaman geçtikçe, yaptığım şeyin kötülüğünü ve senin ne kadar harika biri olduğunu fark ediyordum. Ama yeniden başlamak için artık çok geç. Sen yaralı ve kızgındın. Bense yaptığım şey yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. Ama bebek bize yeni bir şans verdi. Benimle görüşmek zorundaydın ve belki de zamanla benden hoşlanabileceğini düşündüm. O zaman sana evlenmek teklifi ettim ve bu seni daha da kızdırdı. Yine başladığım noktaya dönmüştüm."

Kelimeler büyüdü.

O anda her şey doğru ve güzel görünüyordu. Ryan'la birliktiydi ve sevdiği adam ona neler hissettiğini anlatıyordu. Sadece Ruth'un orada olması yüzünden biraz gerilmişti.

"Seni seviyorum," dedi Ryan gülümseyerek. "Seni seviyorum ve istemediğin hiçbir şeyi sana zorla yaptırmak istemiyorum. Çocuğumuzu beraber büyüteceğiz, belki yandaki evi satın alırım. İstedtiğin zaman yanında olacağım, söz veriyorum.

Benim o belgelerle bir alakam yok. Sana böyle bir şeyi asla yapmam Julie."

"Biliyorum," dedi Julie, nefessiz kalmıştı. "Biliyorum. Aşırı tepki verdim ve seni dinlemeden çıkıp gittim. Todd bana her şeyi anlatınca da ne yapacağımı bilemedim."

"Todd burada mıydı?"

"Bu yıl verdiğim Noel partisinden beri evime bu kadar çok kişi girip çıkmamıştı." Gözleri yaşlarla dolmuştu, ama bu kez mutluluktan ağlıyordu. "Onun söylediklerine inandım Ryan, ve sana da inanıyorum. Bana yalan söylediğin için bu kadar canım yanın-

ca fark ettim ki ben de seni seviyorum.”

Julie, Ruth’un onu eleştirecek bir şey söylemesini bekliyordu. Eğer birbirlerini seviyorlarsa, evlenmelerinde bir sakınca olmadığı gibi bir şeyler söyleyecekti. Ama hiç bir şey söylememişti.

Arkasını döndü ve yaşlı kadının usulca dışarı çıktığını gördü. Kapı kapanmıştı ve Ryan’la o evde yalnızlardı.

“Bu kadar düşünceli olabileceğini düşünmemiştim.” dedi Julie.

“Ben de, “ diyerek onayladı Ryan. “Todd, Ruth ve ben, samimiyetimiz hakkında uzun bir konuşma yapmalıyız.”

“Kimsesi yok, bu yüzden size sıkıca sarılıyor. Ona karşı nazik olun.” Bunu söyleyerek hem kendini hem de Ryan’ı şaşırtmıştı.

“Pekala, nazik olacağım.” Parmaklarını öpüyordu. “seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Gülümsüyordu. “Çok ilginç bir durum. Birbirimizi seviyoruz ve bir bebeğimiz olacak.”

“Evet, öyle.”

“Genellikle bu durumdaki çiftler evlenirler.”

“Evet, böyle yaptıklarını duymuştum. Ne yani benimle evlenmek istediğini mi söylüyorsun? Her şeye rağmen bunu yapmak istiyor musun?”

Julie gülümsüyordu. “Bundan onur duyarım.”

Ryan, onu kendine doğru çekti ve uzun uzun öptü. Julie kollarını ona dolamıştı. Ryan, her zaman yanında olmasını isteyeceği türden bir erkekti.

“Harika bir takım olacağız.” diye mırıldandı.

Ryan, “Yaşasın,” diye çılgık attı ve boynunu öpmeye başladı.

“Ben çok ciddiylim. Her şeyi doğru düzgün yapan harika çiftlerden olacağız. Ama önce taşınmalıyız. Bu ev çok küçük ve senin dairen de yaşamak isteyeceğim bir yer değil. Bir eve ihtiyacımız var.”

“Ailem, eğer istersek bize kendi evlerini verebilir.”

“Belki yalnızca tavan arasını alırız. Orada harika zaman geçirmiştik.”

“Seninle geçirdiğim her an harika olacak.” Onu yeniden öptü.

“Tanışmamızda Ruth’un rolü çok büyük. Eğer bir kızımız olursa, onun ismini verebiliriz.”

“Bana şaka yaptığımı söyle.”

Ryan, cevap vermek yerine onu yatak odasına sürüklemişti.

“Ryan, dur biraz. Kızımıza Ruth’un adını vermeyeceğiz. Beni duydun mu? Benim isteklerime ne oldu? Hani kararları ben verecektim?”

“Her şeyden senin sorumlu olduğumu söylemedim.” Gömleğini çıkartıyordu.

“Ama ima ettin.”

“Bu bir tür ortaklık. İkimizin de oy hakkı var.”

“Tamam, kabul. Ama benim oyum seninkinden biraz daha fazla geçerli olacak.”

Ryan bir kahkaha attı. Birdenbire kimin sorumlu olduğu ya da bebek isimleri önemli görünmemeye başladı. Mükemmel bir adamla birlikteydi ve bu tüm hayatını sonsuza dek değiştirecekti.

